DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

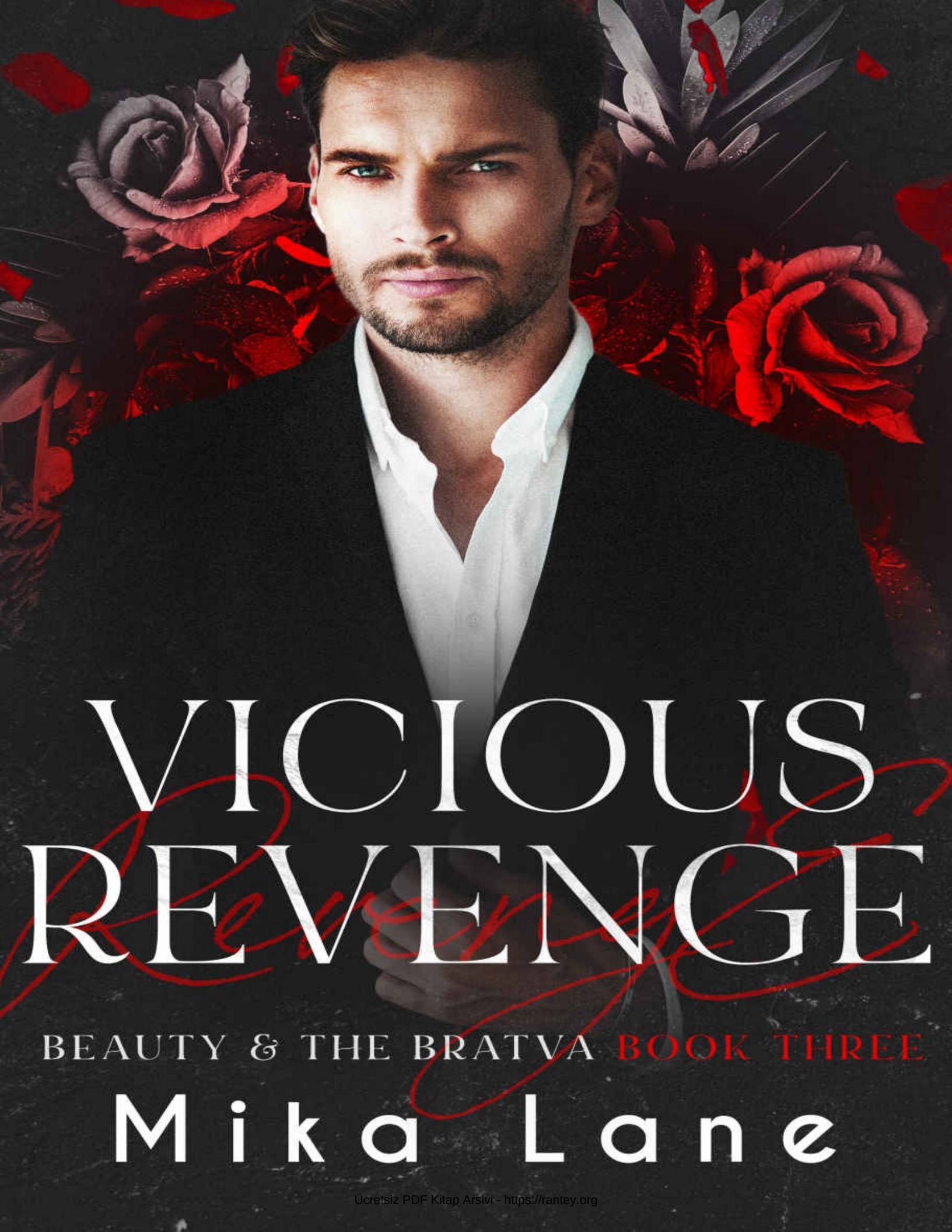

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ACIMASIZ İNTİKAM

KARANLIK BİR TERS HAREM MAFYA ROMANTİZMİ

BEAUTY & THE BRATVA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MIKA LANE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HEADLANDS YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜCRETSIZ BIR KITAP ALIN

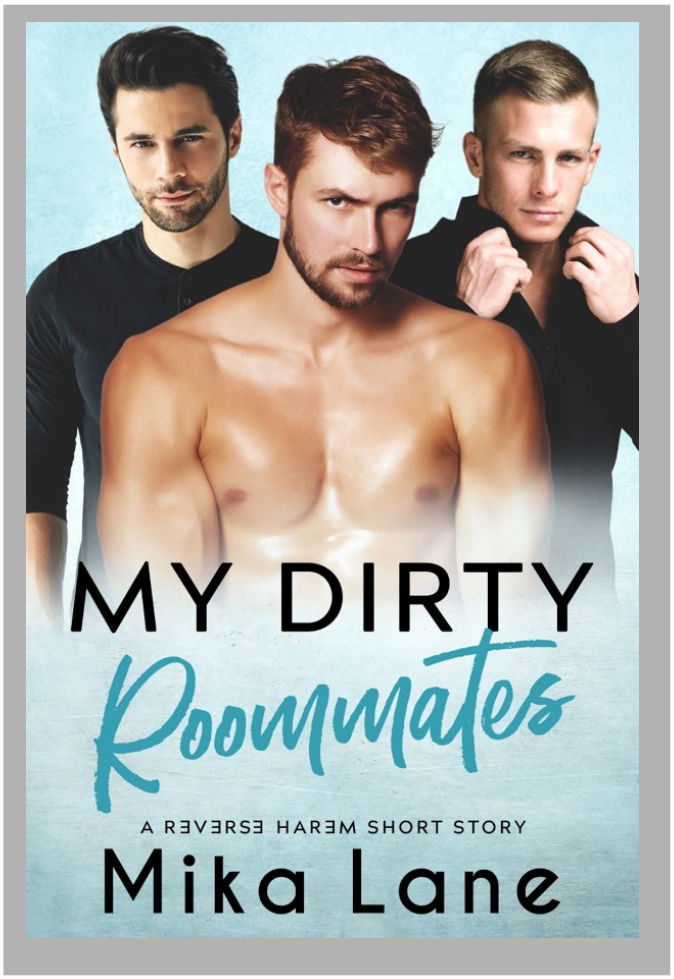

Kirli Oda Arkadaşlarım

Üç seksi oda arkadaşım, istedikleri her şeyi yaptığım sürece bana yardım etmeyi kabul ettiğinde... Hayır diyemem.

Yeni bir şehirde işe girdiğimde beklediğim son şey, üç ateşli oda arkadaşıyla birlikte yaşamaya başlamaktı. Ki onlar aynı zamanda kişisel antrenörler. Onlar benim ligimin çok dışındalar ve ben de kendi elementimin çok dışındayım. Ama San Francisco'da tek başıma yaşamaya gücüm yetmiyor, o yüzden paylaşmayı kabul ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Görünüşe göre, bu adamlar da paylaşmayı seviyor... Sevimli olduğumu söylediklerini duymak bana güzel bir ego artışı sağlıyor. Ama forma girmek istiyorum ve bana sadece bir şartla yardım edecekler.
Bana *ne* söylerlerse, *ne zaman* yapmamı isterlerse yapmak zorundayım. Onların evinde olma düşüncesi beni korkutmak yerine
çok ateşli geliyor. Ve bir kez yaramaz taleplerine başladılar mı, asla durmamalarını istiyorum. Beni spor salonunda ve diğer her yerde çok çalıştırıyorlar.

Tüm bu oda arkadaşı durumu "paylaşma" kavramına yeni bir bakış açısı getirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2023 by Mika
Lane Headlands
Publishing 4200 Park
Blvd. #244
Oakland, CA 94602

Kısır İntikam bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, (çoğu) yerler ve olaylar ya yazarın yaratıcılığının ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik
tamamen tesadüfidir.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Fırsatlar ve diğer havalı şeyler gibi mi?
Haber bültenime kaydolun!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz bir
kitap edinin
Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42

Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DEDİKASYON

İntikamcı kadınlara.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SİNOPSİS

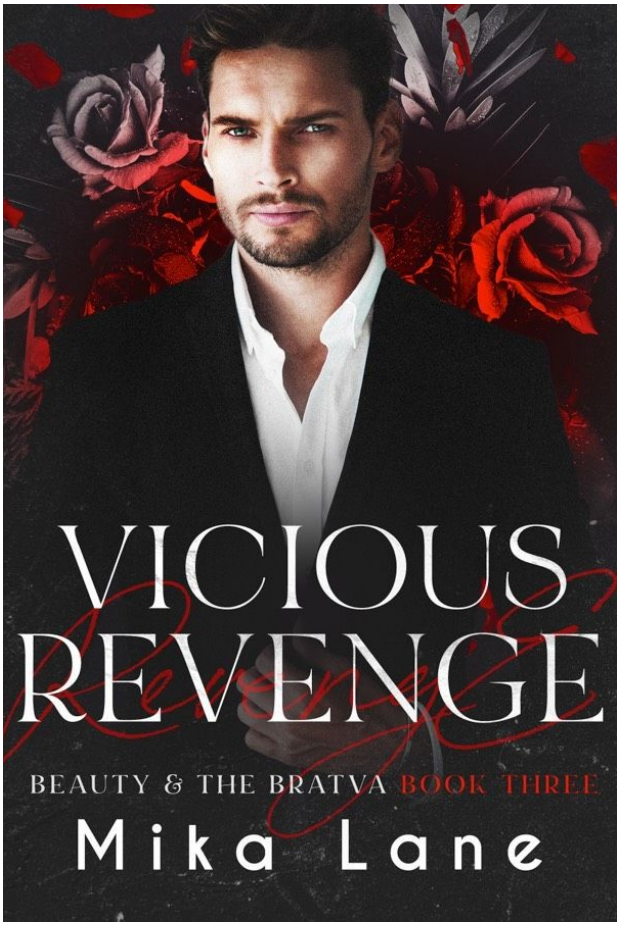

Şafaktan önce her zaman en karanlık olduğunu söylerler. Ama ya şafak hiç sökmezse?

Cehennemdeki düşmanlarım kaderimi belirledi. Ve çok büyük bir hata yaptılar. Affedilmeyeceğim.

Sadece intikam.

Kötücül olanından.

Ben de onlar kadar vahşi ve acımasız oldum.

Benden aldıklarının intikamını almak için elimden geleni ardıma koymayacağım. Ölüm fermanımı imzalamış olabilirim ama umurumda değil. Onları yeneceğim.

Hiç beklenmedik bir grubun yardımıyla.

Alekseev kardeşler, düşmanım olduğunu düşündüğüm üç adam, kurtarıcım olabilirler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

Kısır İntikam aşağıdaki olgun temaları içerir:

- SA
- Adam
Kaçırma•
Cinayet
- Şaplak•
Kenar
- Üç ateşli mafya adamı
- Sayfa çeviren seksi

zamanlar 18+. Lütfen sorumlu

bir şekilde okuyun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

CHARLEIGH

Dimitri denen şerefsiz sağ olsun, hâlâ morarmış ve hırpalanmış durumdayım, bu yüzden aşağı inerken sağlam kolumla asansörün duvarına dikkatlice yaslanıyorum. Kir mırıldandığım kelimeleri duymak için bana doğru eğiliyor ama ben bile ne söylediğimden emin değilim.

Her neyse, hemen uyduruyorum.

Yapmak zorundayım. Bu bir dua ve ben hiç dua bilmiyorum.

Kir bunu biliyor. O da şu an benim olduğum yerdeydi. Yıllar önce Clara ile kaza geçirdiğinde, muhtemelen o da aynı şeyi yapmıştır.

Ona faydası olmadı. Bana da faydası olmayabilir.

Ve biliyorum ki şu anda Kir dünyada dualarımın kabul edilmesinden başka bir şey istemiyor.

Şüphesiz Stacey'nin canını alan patlama kız kardeşimin de canını alırsa, bu benim sonum olur. Hayatta kalmamın hiçbir yolu yok, kesinlikle hiçbir yolu yok. Kırık bir kalpten ölmezsem, eski halimin bir kabuğundan başka bir şey olmayacağım. Bu dünyada yer kaplayan bir et yığını.

İşe yaramaz bir bok parçası, olacağım şey bu.

Bu da demek oluyor ki Kir ve kardeşlerinin yanına gideceğim. Benimle ilgileneceklerinden şüphem yok. Her zaman bakacaklar. Bunu biliyorum. Ama onların kızı, ortağı, sevgilisi olmayacağım.

En azından onların istediği gibi değilim.

Asansör zemin kata indiğinde hemen fırladım. Dominika kazanın kulüpten birkaç blok ötede olduğunu söyledi ve gitmem gereken yön belli çünkü gökyüzüne yükselen siyah duman ve yaklaşan itfaiye araçlarının sesi var.

Ama ben koşmaya başlamadan önce Kir kolumdan tutuyor ve her zamanki gibi nöbet tutan ama şu anda birkaç blok ötedeki dumanı izlerken dudakları ince, sert bir çizgiye çekilmiş olan ön kapı güvenlik görevlisine dönüyor. Elini olması gerektiği gibi silahının kılıfına koymuş, önümüze çıkabilecek diğer saçmalıklara karşı hazır bekliyor.

"Destek çağırın," diye bağırıyor Kir ona. "Niko'nun arabası patladı. Bomba olabilir. Herkesi topla. Hemen!"

Hâlâ güvenliğe emirler yağdıran Kir'den kurtulup koşmaya başlıyorum; bir kolumun askıda olduğunu düşünürsek, düşündüğümden daha hızlı koşuyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve yüksek topuklu botlar giyiyorum. Ama dünyada herkesten çok sevdiğiniz kişi tehlikede olsaydı, siz de aynısını yapardınız.

Kir bana yetişiyor ama ben çok hızlıyım. Sonunda bana yetişiyor ve kazanın olduğu yöndeki köşeyi döndüğümüzde tökezleyerek tek dizimin üstüne çöküyorum. Önümde Niko'nun Audi'sinin devasa bir kamyon tarafından ezilmiş, yanan gövdesi duruyor.

Audi'yi kullanıyordum ve aslında bu sabah kız kardeşimle birlikte yolcu olarak kullandım.

Üzerine düştüğüm dizim sadece bir anlığına ölüyor, sonra garip bir şekilde tamamen duruyor, sanırım adrenalinle ilgili bir şey yüzünden, kotumdaki yırtık delikten kan görmeme rağmen. Sağlam kolumla ayağa kalkarak koşmaya devam ediyorum, Evie için tutarsızca çığlık atıyorum ve ateşe yaklaşıyorum. Çok yaklaşmıştım.

Bir polis beni yakaladı. "Kız kardeşim" diye bağırarak elinden kurtulmaya çalıştım. Ama beni serbest bırakmak yerine, belimden tutup kaldırarak beni hareketsiz hale getiriyor. Sanki kurtulabilecekmişim gibi tekmeliyor ve kıvırıyorum. Ama kurtulamadım.

"Memur bey, ben onunlayım," diyor Kir yetiştiğinde. Başımın arkasındaki saçları tutuyor ve "Lanet olsun, Charleigh, dur," diye bağırıyor.

Kir'in sert muamelesini gören polisin gözleri açılıyor, ama tüylerinden tutulmuş bir kedi yavrusu gibi gevşediğimde beni bırakıyor. Çığlık atarak ve hıçkırarak yere yığılıyorum.

"Memur bey, arabada kaç kişi var? Kaç kişi?" Kir kargaşanın gürültüsü arasında bağırıyor.

"Bir, oldukça eminiz. Neden? Sence daha fazlası var mıydı?"

Ben feryat ederken Kir başını sallıyor. Kendimi durduramıyorum.

"Arabada olabilecek bir genci arıyoruz. Bir genç gördünüz mü?" diye soruyor.

Polis ayağa kalkar ve çılgın sahneyi inceler. "Efendim, şurada, kaldırımda iki memurla konuşan biri var."

Bakmak için dönüyorum, umudumu yitiriyorum. Göğsüme inen balyoz kalkıyor ve bir anlığına nefes alabiliyor, düşünebiliyor ve tekrar görebiliyorum. Kız kardeşim, benim sonum olacak o küçük pislik, başını ellerinin arasına almış oturuyor ve iki polis tarafından sorgulanıyor.

Adını şiddetli bir volkanın toplayabileceğinden daha büyük bir güçle haykırıyorum ve kaza mahallindeki neredeyse herkes beni duyuyor, ama en önemlisi duyduğunda benim için koşmaya başlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

Kir

Evie isminin sesiyle başını kaldırıyor ve bizi fark ettiğinde yüzü Kız kardeşinin histerik görüntüsü karşısında dehşete düşen polisler kenara çekilir ve kızın bize doğru koşmasına izin verir.

Charleigh'nin kollarına yığılır, kız kardeşinin feryadına hemen hemen eşlik eder.

"Aman Tanrım," diye bağırıyor Charleigh, "Senin... senin arabada olduğunu sanmıştım."

"Özür dilerim Charleigh, çok özür dilerim," diye ağlıyor Evie. "Sana çok şey yaşattım. Söz veriyorum duracağım, söz veriyorum uslu duracağım. Lütfen beni affet," diye yalvarır.

Ayağa kalktım. Şimdi etrafımız neler olduğunu öğrenmek isteyen üç polis memuru tarafından sarıldı.

Ama her şey sırayla.

Üniformalı iki adam ve bir kadına yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Orada... hayatta kalma şansı var mı?"

Bu son kelimede boğuluyorum, Clara'yı kazada kaybettiğimde yaptığım konuşmaya çok yakın, bir daha söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim kelimeler.

Kadın polis yüzünü buruşturur ve üzüntüyle başını sallar. "Üzgünüm efendim, korkarım ki hayır. Arabayı kullanan kişiyi tanıyor musunuz? Bir... arkadaşınız mıydı?" Ugh. Babam bize her zaman polisle mümkün olduğunca az şey paylaşmamızı öğretirdi. Her küçük bilgi, daha fazla soruya yol açıyor.

Bu yüzden dikkatli davranıyorum. "Bu kardeşimin arabası. Küçük oğlunu okuldan alacak olan bir çalışanımıza ödünç verdik."

Diğer polislerden biri not alıyor. "Adı ne demiştiniz, efendim? Kurban mı?"

"Um, Stacey. Adı Stacey. Stacey'di," diyorum, itfaiyenin su hortumları sayesinde alevler artık kontrol altına alınmıştı.

"Stacey *ne*, efendim?" diye soruyor.

Kahretsin. Soyadı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Emin değilim memur bey. Yani, şu anda biraz sarsılmış durumdayım ve soyadı aklıma gelmiyor. Özür dilerim," diye yalan söyledim.

Charleigh kız kardeşlerinin arasından başını kaldırıp bana bakıyor. Saçmaladığımı biliyor. "Jones. Soyadı Jones," diye sesleniyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doğru," diye ekliyorum. "Jones." Sanki başından beri biliyormuşum gibi.

Aman Tanrım. Çalışanlarımızdan biri yeni öldü ve soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne kadar aptalım.

"Nasıl olduğunu biliyor muyuz?" Konuşmayı yeniden yönlendirmeyi umarak soruyorum.

Kamyoncu şapkasını çıkarıp parmaklarını seyrelmiş gri saçlarında gezdiren yaşlı bir beyefendiyi işaret ediyorlar. Başka bir polisle konuşuyor.

Garip bir şekilde tanıdık

geliyor. Bir kamyon şoförü

tanıyor muyum?

Memurlar ve ben ona yaklaştık ve diğer memur onu sorguladı. "Işıkta

geçti. Memur bey, ışıkta geçti" diye ısrar ediyor.

Teçhizatı çoğunlukla iyi durumda ve kendisi de tamamen yara almamış, ancak elleri şiddetli bir şekilde titriyor ve herkesin bakışlarından kaçınarak yere bakmaya devam ediyor.

Sorulara kısa *evet* ve *hayırlarla* cevap vermesini sessizce izliyorum.

İlginç. Herkesin bakışlarından kaçmıyor. Polislerle göz teması kurarken *benimkinden* de kaçtığını fark ettim.

Burada ne haltlar dönüyor?

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve silahımın kılıfının olduğu tarafı dikkatlice yokluyorum. Yapmak istediğim son şey polisleri silah taşıdığım konusunda uyarmak, ama içgüdülerim bana bir şeylerin doğru olmadığını söylediğinde, kontrol etmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam, ışığın içinden geçtiğini anladık Bay Michaels, ama bunun böyle bir patlamaya neden olacağını sanmıyorum. Başka bir şey görmediğinize emin misiniz?"

Memur sormakta haklı. Bir araba yardım olmadan böyle patlamaz.

"Hayır. Hayır, efendim," diye ısrar ediyor, bana doğru bakıyor ama gözlerimiz buluşmadan önce tekrar yere bakıyor.

Burada bir şey var.

Hayır.

Hayatta olmaz. *Hayır*.

Bu adam mı...

Düşünemiyorum bile.

Gözlerimi sıkıca kapatıp hayatımın en kötü gününe geri dönüyorum, çok uzun zamandır isteyerek tekrar ziyaret etmediğim bir güne.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara ve ben kaza yaptığımızda, büyük bir kamyon bize çarptı.

Arabanın onun tarafına çarptılar ve onu öldürdüler. Yaralandım ama kötü değildi. Hiç de kötü değil. Ama beni arabadan çıkardıklarında bir adam vardı, bir kamyon şoförü, kırmızı ışıkta geçtiğimizi söyleyip duruyordu...

Vay anasını. Aynı adam.

Aynı adamın birkaç yıl sonra büyük bir tırla Alekseev'in arabalarından birine çarpma ihtimali nedir?

Tam o sırada telefonum çalıyor ve beni hayallerimden uyandırıyor. Charleigh ve kız kardeşini kaldırımın kenarında oturmuş, birbirlerine sarılmış halde görüyorum. Arayanın güvenlik görevlilerimizden biri olduğunu düşünerek telefonu açtım.

"Öyle mi?" Şak diye söyledim.

Hıncımı onlardan çıkarmamalıyım. Bu onların kontrolü dışında. Yine de, basit bir araba bombası olduğundan şüphelendiğim bu olayı önleyemiyorsak, neden güvenlik için bu kadar çok harcama yapıyoruz? Tüm çabalarımıza rağmen biri öldü ve bu kişi herhangi birimiz olabilirdi. Ya da Charleigh. Ve kız kardeşi.

Bir an için telefonda nefes alıp vermekten başka bir ses duyulmuyor ve bunun yanlış numara ya da lanet olası bir talep olduğunu düşünüyorum. Ama tam kapatmaya hazırlanırken, sonunda biri yavaşça ve kasıtlı olarak konuşuyor. "Şehrin senin tarafında işlerin biraz *kızıştığını* duydum, Kir. Doğru kişileri harekete *geçiremediğim* için üzgünüm."

Siktiğimin Dimitri'si. Hasta bir insan gibi kıkırdayarak iğrenç şakasını tamamlıyor.

Kalabalıktan uzaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. İhtiyacım olan son şey polislere beni ya da kardeşlerimi ele verecek ipuçları vermek.

"Dimitri, senin için iki kelimem var. *Sen öldün*."

"Kir," diyor dilini ısırarak. "Bu aslında iki kelime değil. Daha çok iki buçuk gibi."

Keşke şu anda tam karşımda olsaydı. Bu onun hayattaki son anı olurdu.

"Hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum ama günlerinin sayılı olduğunu biliyorsun. Sonsuza kadar saklanamazsın. Ve seni bulduğumuzda, muhtemelen hak ettiğinden daha iyi olan, ama kardeşlerim ve benim son derece keyif alacağımız yavaş, dayanılmaz bir ölümle tanışacaksın."

"Meydan okuma kabul edildi, çocukluk arkadaşım," diye şarkı söylüyor.

Şansım varken, on yaşındayken *o* herifi öldüresiye dövmeliydim ve yalan söyleyip kafasını oyun parkında çarptığını söyleyebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sorun değil. Artık birer yetişkiniz ve onun işini bitirmek yirmi küsur yıl öncesine kıyasla çok daha tatmin edici olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

"Hadi," diyorum Charleigh'nin ayağa kalkmasına yardım ederek.

Evie kız kardeşinin diğer tarafını tutuyor ve ağrıyan omzundan kaçınarak onu sabitliyor. Daha önce onu harekete geçiren adrenalin seli durmuş olabilir ama hâlâ titriyor.

"Kamyon şoförü nereye... nereye gitti?" diye soruyor boynunu bükerek. "Sorumlusu o değil mi? Onu tutuklamıyorlar mı?"

"Onu karakola götürdüler, tatlım. Yürüyebileceğinden emin misin? Bizi alması için birini bulabilirim," diyorum.

Ben de elimden geldiğince çabuk istasyona gitmeyi planlıyorum. Adama soracak bazı sorularım var.

Charleigh boynunu sallar. "Hadi yürüyelim. Nefes almak iyi gelecektir."

Haklı, özellikle de bazı sorularım olduğu ve bu ikisini tutsak izleyicilerim olarak istediğim için.

"Evie, ne oldu? Nasıl oldu da Stacey... arabadayken sen kaldırımda oturuyordun?" diye sordum.

Korkmuş görünüyor ama Charleigh onu kendine çekiyor.

"Doğruyu söyle, Evie. Kir'e tam olarak ne olduğunu anlat."

Olması gerektiği gibi gergin görünüyor. Kız kardeşinin yerinde kalması yönündeki talimatlarını kulak ardı etti ve serseri bir genç kız gibi kulübü terk etti. İyi ki benim kız kardeşim değil. Şu anda onu kulağından tutup sürüklüyor olurdum. Sonra da dersini alana kadar onu bir odaya kilitlerdim. Ama bu Charleigh'in rodeosu, ve ben de ona izin vermeliyim.

"Ben... şey, Char bana Stacey ile gidemeyeceğimi söyledi. Etrafta kimse yokken yine de peşinden koştum. Kulüp o adamlar ve o iğrenç yaşlı kadınla çok sıkıcı ve ürkütücüydü. Ben de kırmızı ışıkta yetişmek için koşuyordum. Ve sonra her şey oldu" diyor.

Ben yürümeyi bırakıyorum, onlar da bırakıyor.

"Dur bir dakika. Stacey kırmızı ışıkta geçmedi mi? O zaman kamyon ona nasıl çarptı?" diye sordum.

Evie başını *hayır* anlamında sallıyor ve şimdi her zamankinden daha korkmuş görünüyor. "Işıklarda durmuştu. Ona yetişiyordum ve dikiz aynasından beni gördü. Bekleyecekmiş gibi bana el salladı ve bir sonraki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ikinci kamyon ona çarptı. Sanki kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Tam önümde." Hıçkırıklara boğuldu. "Bu... çok korkunçtu."

Yüce İsa. Kasıtlıydı. Sürücüyü tanıdığımda anlamıştım. Stacey'nin ışıkta geçtiği konusunda yalan söylemişti. Ya Clara'yla olan kazam da planlanmışsa? Bunca yıl bunun kötü şans olduğunu düşünmüştüm.

Ama biri beni öldürmeye çalıştıysa, şimdi de Niko'yu mu hedef alıyor? Yoksa hedef Charleigh miydi?

Kulüpteki hava çok ciddiydi. Vefat eden çalışanımız için gerekli düzenlemeleri yapabilmemiz için Dominika'dan misafirlerden bugünlük ayrılmalarını istedik. Güvenlik nedeniyle ön kapıları kilitledik ve güvenlik ekibi diğer arabalarımızın her köşesini kontrol etti. Ayrıca yerleşkedeki tüm personeli kendi kulübelerine geri gönderdik ve ana evin yanı sıra silah ya da patlayıcı cihaz saklanabilecek her yeri taradık.

Bu fiyasko bizi gafil avladı. Tamamen. Kolaylıkla başkaları da olabilir.

Charleigh ve Evie kulübün yatak odalarından birinde dinlenmeye çalışırken, kardeşlerim ve ben Vadik'in ofisini arşınlıyoruz.

Ben volta *atıyorum*. Vadik babamın masasında oturmuş patlayacakmış gibi görünüyor ve daha sakin olan Niko meditasyon yapar gibi gözlerini kapatmış.

İnkar etse de bu işlerle ilgilendiğini biliyordum.

Tuhaf.

"Bu nasıl oldu böyle?" Vadik özellikle kimseye sormuyor.

Hepimiz aynı lanet şeyi merak ediyoruz.

"Düşündüğüm şey bu," diye başlıyorum, sonra söylemek üzere olduğum ağır sözleri söylemeden önce duraklıyorum. Her şey Clara ve bana olanlara çok benziyor. Bir de şu kamyon şoförü var. Onu yakalamak için bir dakika içinde karakola gidiyorum. Oradaki bir arkadaşımı aradım ve ben gelene kadar onu tutmayı kabul ettiler.

Devam ediyorum. "Patlayıcı yerleştirildi, kim bilir ne zaman. Ama sadece büyük tır çarptığında patlayacaktı. Çok büyük bir patlayıcı değildi ama ön koltuktaki insanları öldürecek ve tüm kanıtları olmasa da çoğunu gizleyecek bir yangın başlatacak kadar büyüktü." Sonra onlara Dimitri'den gelen telefondan bahsettim, benimle ve aslında hepimizle alay ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Niko'nun bakışları bana doğru kaydı. "Vay anasını. Sence..." Sözünü kesiyor.

"Evet, biliyorum Niko," diyorum.

Bitirmesine gerek yok. Aynı sayfadayız.

"Yani birisi Audi'yi izliyordu ve Stacey'i Charleigh mi sandı?" diye sorar. Bu bir sorudan çok bir ifade. Cevabı zaten biliyoruz.

Vadik başını sallar. "İzliyorlardı ve kamyona arabanın nereye gittiğini bildirdiler. Kolay hedef."

"O öldü. O kadar ölü ki," diyorum Dimitri için.

"Charleigh ve Evie'yi bir süreliğine şehir dışına göndermeye ne dersin? Onları korumak için?" Vadik öneriyor.

Kötü bir fikir değil, yine de onların yakınımda olması daha iyi hissettiriyor. Bir yandan onları korumanın en iyi yolu bu gibi görünüyor ama diğer yandan Charleigh'nin kaçırılması ve şimdi de araba patlaması nedeniyle onları burada tutmak pek de iyi olmadı.

Tıpkı kardeşlerim gibi ben de etrafımdaki her durumun kontrolünü elimde tutmaya alışkınım. Elbette, her yerde rakiplerimiz var. Ama ne kadar isteseler de nadiren saldırıyorlar. Tabiri caizse, bizim karşılık ateşimizin, başlangıçta bize gönderdiklerinin on katı olacağını biliyorlar. Ancak bu amansız saldırılar sistemlerimizdeki çatlakları gösteriyor. Daha iyi olmalıyız. Daha uyanık.

Öğrenmesi çok zor bir ders oldu. Keşke babam hala burada olsaydı dediğim anlardan biri.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLEIGH

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama kulübün köhne dolapları, lekeli makyaj masası ve yanmış ampulleriyle soyunma odasına geri dönmek güzel. Ne kadar köhne olursa olsun, rahatlatıcı bir yanı var. Burası hakkında olumlu duygular beslemeyi hiç beklemezdim ama hayatınız benimki gibi defalarca alt üst olduğunda, artık hangi tarafın yukarı olduğunu bilemediğinizde, en ufak bir aşinalık bile bir sığınak oluyor. Burada huzur içindeyim.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu söylemek zor. Bir yandan, şu anda hayatımdaki küçük iyiliği temsil eden şeyin bu olması ne kadar acınası. Diğer yandan, en azından gidecek bir yerim var.

Burası Stacey ile tanıştığım ve arkadaş olduğumuz yer. Kısa bir süre birbirimizin hayatında yer aldık ama ilk geldiğimde bana karşı ne kadar nazik olduğunu asla unutmayacağım. Beni hayatta kalabileceğime inandırdı. En azından şu ana kadar hayatta kalmamı büyük ölçüde ona borçluyum. Kimse bana saygı göstermezken o gösterdi. Bu bana insan olduğumu hissettirdi. Bana umut verdi.

Keşke yıllarca arkadaş kalabilseydik.

Elimizden gidene kadar sahip olduklarımızın kıymetini bilmeyiz. Hayat bana bunu birden fazla kez öğretti. Öngörülebilir gelecekte de kulüpte olacağını ve uğradığımda onunla her zaman sohbet edebileceğimi varsayıyordum. Küçük oğlunun nasıl büyüdüğünü ve zorluklar karşısında bile nasıl başardığına dair hikâyelerini dinlemek istiyordum. İnanılmaz biriydi, başkaları pes ederken o her şeyi başarıyordu.

Eşyalarıyla dolu, arabanın patladığı günden beri dokunulmamış dolabını açıyorum.

Son iki haftayı kız kardeşimle birlikte yerleşkede saklanarak geçirdim. Adamlar şimdilik güvenliğimiz üzerinde mutlak kontrole sahip olabilecekleri tek yerin burası olduğunu düşündüler. Güvenlik ekiplerini dört katına çıkardılar ve peşimizde bir koruma olmadan tuvalete bile zor gidiyorduk. Bana biraz abartılı gelmişti ama kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacaksa, seve seve uyardım. Olanlardan sonra ve hala iyileşmekte olduğumu göz önünde bulundurursak, yine de eve kapanmak, Evie ile küçük yürüyüşlere çıkmak ve araziyi keşfetmek dışında bir şey yapmak için yanıp tutuşan bir arzum yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komik, az önce *yerleşkeyi* aradım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ama bu noktada başka ne evim var ki? Evie için de aynısı geçerli. Babamız onu güvende tutabilecek kapasitede değildi, tıpkı beni koruyamadığı ya da koruyamayacağı gibi, bu yüzden burası onun yeni evi olmak zorundaydı. Yeni evimiz.

Annemiz on yıl önce vefat ettiğinde muhtemelen bizim için düşündüğü şey bu değildi, ancak bu koşullar altında, kız kardeşimi yanımda tutmamı ve onu doğru yolda tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmamı onaylayacağına inanmak istiyorum. Her zaman başarılı olamıyorum, aslında çoğu zaman da olamıyorum. Ama en azından deniyorum. Bu, çocuk için herkesin yaptığından daha fazla.

Kolum askıdan çıktı ve omzum hâlâ ağrıyor olsa da Stacey'nin dolabının üst rafına ulaşabiliyorum. Onu kaybettikten kısa bir süre sonra çocuklara eşyalarını yalnız bırakıp bırakmayacaklarını sordum, böylece kendimi yeterince iyi hissettiğimde onları inceleyebilecektim. Memnuniyetle kabul ettiler. Geride bıraktıklarını incelemek için başka kimse yaygara koparmıyordu. Zavallı kadının bir araba patlamasında yanarak ölmesine üzüldüğünden daha çok yeni bir striptizci bulmak zorunda kalmasına sinirlenen Dominika bile.

O bir mücevher.

Bir makyaj çantasını karıştırıyorum ve Stacey'nin her çalıştığında kendi deyimiyle 'yüzüne ne kadar dikkatli makyaj yaptığını' hatırlıyorum. Görünüşüne o kadar özen gösterirdi ki, ne kadar iyi görünürse ipuçlarının da o kadar iyi olacağını ve oğlu için bunlara ihtiyacı olduğunu söylerdi.

Her şey onun oğlu içindi.

Stacey'nin annesi ve oğluna hayatları boyunca bakılacağını söylediler. Sanırım bu bir yığın para alacakları anlamına geliyor ve eminim bu bir açıdan onlara büyük bir yardım olacaktır. Ama diğer yandan, eminim Stacey'nin hala burada olmasını tercih ederlerdi.

Seçme şansım olsa ben de bunu tercih ederdim.

Stacey'nin makyaj malzemelerini karıştırıp ne yapacağıma karar verdikten sonra dolabından çantasını alıyorum. İçinde birkaç kadın dergisi ve bir süredir yanında taşıyormuş gibi görünen *Grinin Elli Tonu'nun* yırtık pırtık bir kopyasını buldum. Bir sayfanın dörtte biri köpek kulağıyla kapatılmış, sanırım çok fazla okumamış.

Kitabı göğsüme çekip gözlerimi kapatıyorum, onun varlığını hissetmeyi umuyorum. Ve gittiği için ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istiyorum. Bunun benim hatam olduğunu.

Adamlar patlayıcı cihazın arabada ne kadar kaldığını bilmiyorlar ama arabayı sürmem ve büyük kamyonun beni yakalaması an meselesiydi. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sabah kulübe giderken bana saldırabilirlerdi, ama bunun yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

benim gitmemi beklediler. Sonra Stacey olduğu halde benim sürdüğümü sanarak hata yaptılar.

Benim yerime kim öldü? Bunu her düşündüğümde midemde amansız düğümler oluşuyor ve şimdi onun hayatından geriye kalan olağanüstü kalıntılara baktığım için bu iki kat daha fazla oluyor. Kamyonun geldiğini bile görmedi, eğer gerçekten de çarptığında dikiz aynasından Evie'ye el sallıyor idiyse.

Çocuklar bana bundan daha fazlasını söylemediler, sadece kamyon şoförünün 'hak ettiğini bulduğunu' söylediler. Ve bundan daha fazlasını bilmeme de gerek yok.

Stacey'nin eşyalarını yavaşça parmaklıyorum, onlara hak ettiği ama hiç görmediği saygıyı gösteriyorum. Eşyalarını makyaj masasının üzerine düzgün bir şekilde yığıyorum ve çok sevdiği sahte kürk ceketini çıkarıyorum. Üzerime geçirip aynanın önünde dönüyorum. Onun gibi kokuyor ve hatta bir anlığına ona benziyorum. Ellerimi tıpkı onun içeri zıplayarak girdiğinde yaptığı gibi ceplerine sokuyorum ve birinde bir ruj, diğerinde de paraya benzeyen bir şey buluyorum. Çıkarıyorum ve ona verdiğim iki yüz dolarlık banknotlar olduğunu görüyorum.

İşte o zaman boğazımdaki yumru dayanılamayacak kadar büyük oluyor. Kırık plastik bir sandalyeye çöküp, ona yardım etmek için verdiğim parayı katlayıp açarken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin veriyorum. Eninde sonunda iyi bir şekilde kullanılacağını ve henüz buna ihtiyacı olmadığını düşünmek istiyorum.

Hayatın bu kadını aldatmasının bir başka yolu.

Ve sonra, soyunma odasının kapısı açılır. Dominika'ydı.

Tabii ki Dominika.

Şu anda görmek istediğim son kişi.

"Sonunda Stacey'nin saçmalıklarını gözden geçiriyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor, kıçını makyaj masasının ucuna dayıyor, sanki sohbet etmeye hazır eski kız arkadaşlarmışız gibi.

Bir süre daha buralarda olacağımı kabul ettiğinden beri bana daha iyi davranıyor.

Biraz.

Stacey'nin rujlarından birkaç tüp alıyor ve renklerini kontrol etmek için açıyor. Onları elinden kapmak istiyorum. Stacey'nin eşyalarına dokunmaya hakkı yok. Ona karşı hiç nazik olmadı, bir an bile. Onun anısına sahip olma hakkını kazanmadı. Hayattayken Stacey için bir hakaretti. Şimdi Stacey öldüğüne göre buna izin vermeyeceğim.

Bu kelimeden nasıl da nefret ediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rujları çöpmüş gibi makyaj masasına geri fırlatıyor. "Biliyor musun, bunlarla zamanını boşa harcama. Hepsini at gitsin."

Olamaz. Bu bana söylenecek en yanlış şeydi.

Ayağa kalkıyorum, üzerimde hâlâ Stacey'nin sahte kürk mantosu var. Dominika sanki giydirme oyunu oynayan bir çocukmuşum gibi eğlenerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Hadi, ona söylemek için ölüyorum. *Bir boktan yorum daha yap. Hadi ama. Yap hadi*. Tam boyuma kadar uzanıyorum ama dev platform çizmeleri sayesinde Dominika'nın yanında hâlâ cüce kalıyorum. Yine de önemli değil, çünkü öfkem odayı benim yapamayacağım şekilde dolduruyor. Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, sonunda o koca ağzını kapatıyor. Çoğunlukla.

Ayağa kalkıyor ve masanın üzerine yayılmış eşyaları işaret ediyor. "Sen bilirsin. Orada değerli hiçbir şey yok," diye alay ediyor.

"Nereden biliyorsun?" Alçak ve gür bir sesle söylüyorum.

İkimizi de şaşırttım. Ama umurumda değil. Öfkemin bir kısmını bu iğrenç insan müsveddesinin üzerine boşaltmak iyi hissettiriyor.

Rahatsız olmadan beni omuz silkti. "Stacey'nin işeyecek bir kabı yoktu. Tabii ki geride bıraktığı her şey çöptü," diye kokluyor.

Dominika'ya bir adım daha yaklaşıyorum, ona gerçekten olmak istediğimden daha yakın. "Onda önemli bir şey olup olmadığını bilemezsin, çünkü neyin önemli *olduğunu* bilmiyorsun," diye tükürüyorum.

Sağ kaşı havaya kalkıyor ve Stacey'i küçümsediği gibi beni de küçümseyerek kıkırdıyor. "Tamam, tamam. Tamam, sert çocuk. Bana haddimi bildir, neden yapmıyorsun?" diye alay ediyor.

"Bak sürtük," diyorum, yaklaşarak. "Niko'yla akraba olman umurumda değil. İngiltere Kralı'yla akraba olman da umurumda değil. Kötü yorumların ve çirkin tavırlarınla benden uzak durmazsan, Stacey kadar ölü olduğundan emin olacağım."

Vay anasını. Başardım. Kaltağı azarladım.

Bir an için gözleri büyüdü. Ama onu alt etmeme asla izin vermez, bu yüzden doğal olarak son sözü söyler. "Her neyse. Sen nasıl istersen, Charleigh."

Rahatsız olmamış gibi uzaklaştı. Ama sesimdeki iğneleyiciliği fark etmemiş olması mümkün değil.

O gittiğinde oda sanki yeniden havayla doluyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Ona karşı dik durmamın onu bir süreliğine başımdan uzak tutacağını umarken, aynı zamanda güçlendim. Ondan korkmamak, ihtiyacım olduğunda ona seslenebileceğimi bilmek iyi hissettiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve artık fotoğraflarını bulanın ben olduğumu öğrenmesinden korkmuyorum, Bayan Alekseev'in üzerini çizdiği fotoğrafları. Aslında, dolabının kapağını açtım. Büyük bir sürpriz değil, *fotoğrafların* olduğu kutu gitmiş.

Stacey'nin eşyalarını bulabildiğim tek şey bu olduğu için market poşetlerine koyarken, annesinin bunları beğenip beğenmeyeceğini merak ediyorum. Victoria'nın annemin bazı eşyalarını benim için saklamasından ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum.

Bitirdiğimde, sıradaki son dolabın altına sıkışmış bir fotoğrafın köşesini görüyorum. Tırnak törpüsüyle hafifletiyorum ve Alekseev'lerden biri olduğunu görüyorum.

Anneleri çizilmiş.

Bunu cebime koyuyorum. Eminim çok işime yarayacak, umarım en kısa zamanda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLEIGH

Uykumda bir şey bana dokunuyor ve beni sarsarak uyandırıyor. Dimitri'den beri iyi uyuyamadım... ve herhangi bir ses ya da hareket beni savunmaya geçiriyor. Elimi yumruk yapıp bana dokunan kişinin ya da her neyse onun boğazını yumruklamaya hazırlanırken, onun Evie olduğunu fark ediyorum.

Yastığımın üzerine düşüyorum, neredeyse kardeşime çarpıyordum. Benim neyim var ki her an kavga etmeye hazır olacak kadar gerginim?

Kendimi savunma derslerim, bir daha tehlikeyle karşı karşıya kalmam durumunda elimden gelenin en iyisini yapmam için bana güven vermek üzere tasarlandı. Eğitmenler amaçlarının beni tek kişilik bir ölüm makinesine dönüştürmek değil, bir daha tehlikeli bir durumla karşı karşıya kalırsam başımı beladan kurtaracak temel becerileri kazandırmak olduğunu açıkça belirttiler. Fiziksel kısım, farkındalık ve sözel becerilerin yanı sıra sadece bir bileşen, ancak günün her saati düşüncelerimi meşgul eden şey de bu.

Birinin canına okumayı hayal etmek bir insanın gece gündüz aklında olması gereken bir şey değil ama yine de birini lime lime etme düşüncesi o kadar tatmin edici ki. Sanki bir hayvana dönüşmüşüm, içimde ayarlamam gereken bir tür içgüdüsel tetik düğmesi açılmış gibi.

Keşke nasıl yapacağımı bulabilseydim.

Buradan otomatik bir zımba makinesi olarak çıkmamam gerekiyor. İşler böyle yürümüyor.

Yine de buradayım, kalbim hızla çarpıyor, kız kardeşimi bir tür dövüş makinesi gibi yumruklamadığım için minnettarım, kız kardeşimin ayağı yatakta benimkine sürtündü.

Saldırıya uğradığımdan ve Evie yerleşkede yaşamaya başladığından beri, zavallı çocuk her gece benimle uyumak istiyor, tıpkı annemiz öldürüldüğünde yaptığı gibi. Koridorun sonunda kendi odası var ama orada vakit geçirmesini sağlayabilirsem ne âlâ. Şu anda ya bana yapışmış durumda ya da okul ödevlerine yardım eden hizmetli Gloria ile mutfakta, uzaktan yapmasına izin verdiğimiz bir şey.

Eninde sonunda okula geri dönmesi ve yaşıtı olan diğer çocuklarla birlikte olması gerekiyor, ancak çocuklar ve ben hala tüm seçenekleri düşünüyoruz. Onu özel bir okula göndermek istiyor muyuz? En fazla güvenliği ne sağlayacak ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık Alekseev klanıyla ilişkili olduğu için güvenlik mi? Yoksa yerleşkede kalıp evde eğitim görmesi daha mı iyi olur? Bu bir genç kız için ne kadar sağlıklı olur? Bu yaldızlı kafeste sıkışıp kalmanın benim için o kadar da sağlıklı olduğundan emin değilim.

Bunu çözmek için daha fazla zaman harcamam gerekiyor ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim birini incitmek. Kötü bir şekilde.

Niko bende TSSB olduğunu söylüyor. Muhtemelen haklı.

Yatağımın diğer tarafından bir ses geliyor. "Mmmm. Kıpırdanmayı bırak. Uyumaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor Evie.

Eğer kendi yatağında uyusaydı, benim kıpırdanmam sorun olmazdı. Ama oraya gitmiyorum. Onu rahatlatmanın tek yolu buysa, sineye çekeceğim.

Onu dürtüyorum. "Zaten kalkma vaktin geldi. Okul ödevin var."

İnliyor ve yorganı başının üzerine çekiyor. "Hayır," diye sızlanıyor. "Okul ödevlerimi ne zaman istersem yapabilirim."

Kalktım ve banyoya gittim. "Kalk ve *sanki* okula gidiyormuşsun *gibi* hazırlan. Bir programa uyduğumuzu ve Gloria'nın aşağıda seni beklediğini biliyorsun."

Homurdanıyor ama yataktan çıkıyor, saçları her yöne dağılıyor ve neredeyse sadece duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için kullandığı kendi odasına gidiyor.

Aykırı doğasına rağmen burada, yerleşkede olmak ona iyi geldi. Küstahlığı önemli ölçüde azaldı, ki başladığımız yeri düşünürsek bu o kadar da büyük bir başarı olmayabilir ama yine de bir şeydir. Ve geçen gün onu erkeklerin kütüphanesinde okumak için birkaç kitap seçerken gördüm. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Kitaplarının çoğu el değmeden kalması gerektiğini düşündüğüm özel koleksiyoncu baskıları, ancak hiç kimse - ama *hiç kimse* - Evie'yi bir kitabı okumaktan vazgeçiremez. Ne kadar paha biçilmez bir cilt olduğu umurumda değil, eğer ilgileniyorsa, tam erişim hakkı var.

İşin aslına bakacak olursak, kendimi soğukkanlılıkla bir tür tek kadınlı ölüm makinesine dönüştürmeye odaklandığım tek yönlü zihnim için iyi bir dikkat dağıtıcı oldu. Çocuklar fark etti. Ki bu iyi bir şey değil.

Birkaç gün önce Niko bana antrenman yapmamızı önerdi. Bu güzel bir şey olsa da, öğrendiğime göre, bir saldırı durumunda sizi koruyan şey antrenman değil. Sokak dövüşü için işe yaramaz. Ama o söylediği için kabul ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dayanıklılık ve güç geliştirme için iyidir. Ağrıyan omzumu çok fazla rahatsız etmedi, hala acıdığını bildiğinden değil. Bunu kendime saklıyorum.

Sorun şu ki, antrenmanımızın sonunda beni öpmek için eğildi. Ben de onun göğsüne yumruk attım.

Bunu yaptığımda, hiç düşünmedim. Sanki kolumun benden tamamen bağımsız, kendine ait bir aklı vardı ve *bam*, iyi bilenmiş bir refleks gibi ona vurdu. Doğal olarak, benim küçük yumruğum onun kaslı göğsüne denk değildi ve ilk şokundan sonra gülüp geçti.

Ama yine de. Dehşete düşmüştüm.

Yani, bu şeyleri öğrenmem iyi bir şey. Sadece doğru zamanda ve yerde kullanmam gerekiyor.

Beni en çok endişelendiren şey öpüşmekten kaçındığım için mutlu olmam ve göğsüne temas ettiğimde *kendimi çok iyi hissetmemdi*. Bunu kendime daha sonra itiraf ettim. Bununla gurur duymuyorum, ama iş başa düştüğünde, kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Herhangi bir nedenle. Zamanla bu duyguların geçmesi için dua ediyorum. Geçeceğini kesin olarak söyleyemem. Ama şu anda, yakınlaşmak gibi bir niyetim yok. Hem de hiç.

Niko bana kafamdan çıkmam gerektiğini yoksa eğitimimin aksayacağını söyledi. Bu da Dimitri'den intikam alamayacağım anlamına gelebilir ki bu da benim neredeyse tek yaşama sebebim haline geldi. Antrenman seanslarımdan sonra gözlerimden hayatın akıp gittiğini gördüğünü söyledi, sanki yaşadığımı hissetmemin tek yolu antrenman yaparken, yumruk atarken ve birine zarar vermeyi düşünürkenmiş gibi.

Haklı olabilir.

Kendi adıma, kız kardeşimin adına ve Stacey'nin adına öfkeyle besleniyorum. Sevdiğim herkesi hayatımın geri kalanında benden uzak tutacak zararlı bir kokuyla gözeneklerimden sızmasından korktuğum noktaya kadar öfkeyle dolup taşıyorum, kirleniyorum. İçim çürük bir meyve parçası gibi çirkin ve kız kardeşimi hayatı için yeni ve daha iyi bir yola sokmuş olmam dışında kendimle ilgili tek bir kurtarıcı şey bulamıyorum.

Şu anda başarabildiğim tek şey buysa, belki de bu yeterlidir. Belki de şükretmeliyim. Hayatta kalmaya çalışıyorum. Öyle olmak zorundayım. Daha önce beni rahatlatan samimiyete yer yok. Şefin yaptığı özel yemeklerin tadını çıkaramıyorum. Sanki biri göğsümden kalbimi, ağzımdan da tat alma duyularımı çalmış gibi. Bundan mutlu değilim. Ama bu benim yeni gerçeğim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuşma sanatını kaybettiğim için söyleyecek çok az şeyim var ya da hiçbir şeyim yok ve etrafımdaki çiçeklerin kokusu mide bulandırıcı. Kulaklarımda durmak bilmeyen bir çınlama olduğu için müzikten zevk alamıyorum. Tanrı'ya şükür hala görebiliyorum ama sanki Dimitri'den intikam almanın çok ama çok uzakta olduğu uzun bir tünele bakıyormuşum gibi hissediyorum. O kadar uzak ki, ona ulaşabileceğimi hiç sanmıyorum, ama yine de tek düşünebildiğim şey o, nefret tarafından yönlendiriliyorum - ışığımı çalan karanlık, çirkin nefret. Bunu biliyorum ve adamların da bildiğini biliyorum.

Her gün hayatta kalmaya çalışıyorum. Kolay değil ve başka hiçbir şeye yer yok. Bu sefalet ve her şeyi tüketen öfke uçurumundan çıkabilecek miyim?

Olabilir. Olmayabilir de.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

Vadik

Kir, "Çocuklar, paranoyakça konuşmak istemem ama az önce bazı ilginç gerçekleri bir araya getirdim ve sanırım düşündüğümüzden daha büyük bir sorunumuz olabilir" diyor.

Sikerler. Sanki dünyamızda zaten yeterince boktan şey yokmuş gibi. Charleigh'e yapılan saldırı ve ardından Stacey ile yaşanan kaza bizi odaklanmamız gereken diğer tüm şeylerden uzaklaştırdı. Elbette, işlerin ilerlemesini sağlamak için bizim için çalışan insanlarımız var, ancak sadece bir süre uzak kalabiliriz. İşimize geri dönmeliyiz, ama lanet olsun, etrafımızda dönen tüm bu pisliklerle bu neredeyse imkansız.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

Kir, normalde çok uzun saçları için kullandığı elastik bandı bileğine geçirerek odada adım atıyor.

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an duruyor. "Sana anlatma fırsatım olmadı. Stacey'e çarpan adam, büyük kamyonu süren adam. Tanıdık geliyordu."

"Öyle mi yaptı?" Ben sordum.

Kir elini yüzüne sürüyor ve boş gözlerle odaya bakıyor. "Ben... birkaç yıl önce Clara ve bana çarpan kamyon şoförü olduğundan oldukça eminim."

Hayatta olmaz.

İmkansız. Tek kelimeyle imkansız. Çok fazla tesadüf. Tabii

değilse.

Kir buna kendisi de inanamıyor gibi görünüyor ama kardeşimi tanıyorsam böyle bir suçlama yapmadan önce gerçekleri kontrol etmiştir.

"Biraz araştırma yaptım. Stacey'nin kazasıyla ilgili ifade verdikten sonra karakoldan çıkarken adamı yakalattım. Şu anda tesislerimizden birinde tutuluyor" diyor.

"Sen ciddi misin? Gerçekten o olduğundan emin misin?"

Niko soruyor. "Yüzde yüz değil, bu yüzden hâlâ hayatta."

Eğer bu doğruysa, Kir haklıysa, Clara'yla geçirdiği kazanın sadece bir kaza olduğuna, kasıtlı ya da planlı olmadığına bunca yıl inanmasına rağmen, bunu nasıl karşılayacak? İlk seferinde onu neredeyse öldüren o umutsuzluk sarmalına geri mi dönecek?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Clara öldüğünde, ondan büyük bir parçayı da yanında götürdü. Bir dakika sessiz kaldık, çıkarımları sindirmeye çalıştık.

"Eğer gerçekten olan buysa, Kir, her iki kaza da kasıtlıysa, sence bunun arkasında kim var? Sence onu kim kiraladı?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırır. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bildiklerimizi ve bilmediklerimizi. Stacey'nin kullandığı Niko'nun arabası kamyonun çarpmasıyla havaya uçtu. Kamyonun tesadüfi olduğunu düşünmüştük ama görünüşe göre planlanmış, bir tür fünye olarak kullanılmış."

Niko, "Tamam. Birisi bir bomba yerleştirmiş ve sahte bir kaza yapıp bombayı patlatmak için kiralık bir silah, bir büyük kamyon şoförü kullanmış," diyor.

Kir o kadar çok volta atıyor ki başımı döndürüyor, bu hiç iyi değil. Bu tür şeyler migrenimi azdırıyor. Gözlerimi kapatıp dinliyorum.

"Doğru. Sürücü Stacey'nin kırmızı ışıkta geçtiğini iddia etti ama Evie arabayı takip ediyordu, peşinden koşuyordu ve kamyon ona çarptığında ışıkta beklediğini gördü. Stacey kavşakta değildi, bu yüzden sürücü direksiyonu ona doğru kırmak zorunda kaldı. Ona o kadar sert çarpmış ki kimse kavşakta olup olmadığını anlayamamış. Evie, Stacey'nin kırmızı ya da başka bir ışıkta geçmediğinde ısrar ediyor. Kamyon ona çarpmış, sonra da şoför yalan söylemiş. Evie gibi bir tanığı hesaba katmamışlar. O her şeyi gördü."

Vay anasını. "Kavşağın görüntüsünü alabilir miyiz? Bölgede hiç kamera var mı?" Soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Bunu zaten kontrol ettim. Kamera olmadığı *için* o kavşağı seçtiklerinden şüpheleniyorum."

"Yani Clara ile yaptığınız kazanın" -kadının adını en son ne zaman yüksek sesle söylediğimi hatırlayamıyorum- "aynı şekilde mi sonuçlandığını söylüyorsunuz? Adamın biri muhtemelen kasıtlı olarak sana çarptı? Sence arabanda bomba var mıydı?"

Bunun Kir için konuşması zor bir konu olduğunu biliyorum. Aslında, bunu konuşabilmesine şaşırdım.

için.

"Bilmiyorum. O zamanlar bakmayı hiç düşünmemiştim. Araba çekildi hurdalığa götürdüm. Onu bir daha hiç görmedim. Ama eğer bir tane varsa bile patlamamıştı. Kamyon bize çarparak muhtemelen hiç amaçlamadığı bir şeyi gerçekleştirdi - benim yerime Clara'yı öldürdü."

Gözlerimi tekrar açtığımda oturduğunu ve başını ellerinin arasına aldığını görüyorum. Zavallı piç.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam. Peki bunun arkasında kim var?" Ben soruyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İşte milyon dolarlık soru bu. Dimitri olduğunu varsayıyorum. Yıllar önce benimkine sebep olan o olabilir mi?" Kir diyor ki.

Pek olası görünmüyor ama artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

"Ya da..." Niko, "Belki de Stacey'nin kazasının arkasında Dimitri yoktur. Belki de odağımızı genişletmeliyiz?"

Kir tekrar ayağa kalkıyor, açıkça işkence görüyor ve pencereden güneydeki bahçemize bakıyor. "Şuna bir baksana. Sanki olimpiyatlar için antrenman yapıyor gibi."

Niko ve ben de Charleigh'i eğitmeniyle birlikte izlemek için ona pencereden katılıyoruz.

İçinde bulunduğumuz işin sorunlarından biri de bu. Kimin sizin için geldiğini asla bilemezsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTINCI BÖLÜM

Vadik

Charleigh'nin kendini savunmak üzere eğitilmesi yerine, onu güvende tutmak için kendi kaynaklarımızı kullanmayı tercih ederdik. Keşke hiçbir zaman kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağı, bizim ona gerektiği gibi bakamayacağımız bir durum ortaya çıkmasaydı. Ama gerçek şu ki, böyle şeyler oluyor, oldu ve tekrar olabilir.

Beni asıl kahreden şey, ilk kez eğitim önerdiğimizde, sanki onu güvende tutamayacağımızı ve dünyada gerçekten tek başına olduğunu biliyormuş gibi, hemen başlaması için ısrar ederek bu fikrin üzerine atlamasıydı. Bu çok acıttı. Ve şimdi, her gün Dimitri ve adamlarının elinde maruz kaldığı acımasız muameleyi yeniden yaşıyor. Fiziksel olarak güçleniyor olabilir ama duygusal olarak o kadar içine kapandı ki korkarım onu kaybetmiş olabiliriz.

Sadece kız kardeşi odaya girdiğinde gözlerinde biraz ışık görüyorum. Ama Evie için şov yaptığını biliyorum.

Sadece içi ölmüş.

Asıl soru, onu hayata döndürebilir miyiz?

Bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Belki kardeşlerim dışında, bir başkasının acısının kendi acım olabileceğini hiç düşünmemiştim ama yine de buradayız. Hayatta kalmak için her zaman yaptığım gibi kendimi işe verdim. Bu benim kaçışım, her zaman da öyle oldu, ne zaman stres kaldırılamayacak kadar fazla olsa.

Annem her zaman işkolik olduğumu söylerdi. Babam hırslı olduğumu söylerdi. Ama gerçek bu ikisinin arasında bir yerde. Kendinizi işe gömerseniz, hayatta odaklanmak zorunda olmadığınız, kaçınabileceğiniz pek çok başka şey vardır. Görünüşe göre bu konuda oldukça iyi bir şampiyon oldum.

Kabul ediyorum, her zaman çalışkan biri oldum. Ailemi gururlandırmak, aile adının saygın kalmasını sağlamak ve babamın bu ülkede bir göçmen olarak başlattığı işi devam ettirmek istedim. Hiç şikâyet etmese de bu onun için kolay değildi. Benim ve kardeşlerimin yapabileceği en az şey, başlattığı işleri güçlü ve başarılı tutarak onun mirasını onurlandırmak gibi görünüyor.

Kendi kendime dayattığım bu baskılar yüzünden iş dışında başka şeylere ayıracak pek vaktim olmadı. İlişki yok, hobi yok, bunların hiçbiri yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Saçmalık.

Kir, onun yemekleri var. Ya da yapardı. Clara'yı kaybettikten sonra, onu hatırlatan her şeyi yapmayı bıraktı. Ama o harika bir amatör şef, yani evet, istediği zaman iş dışında da bir hayatı olabiliyor.

Niko her zaman üçümüz arasında en çapkın olanımızdı. Onu erkek düşkünü olarak tanımlamazdım, hiç de değil, ama kızlar ondan hoşlanıyor ve o da onlardan hoşlanıyor. Genellikle haftada birkaç gece randevusu olur. Charleigh gelene kadar öyleydi.

Ama ben her zaman işime odaklandım. Tatile çıkmam, kesinlikle gitmem gerekenden daha fazla partiye gitmem ve sadece benim kadar heyecanlanmaya hevesli kadınlarla vakit geçiririm. Başka bir şey için değil. Genellikle para için yaparlar. Bu şekilde daha basit oluyor.

Bu tür bir hayat bana uzun süre iyi hizmet etti. Ama şimdi bir şeyler farklı. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

Aslına bakarsan, istemediğimi biliyorum. Çıkaramadığınız çok küçük bir çift ayakkabı gibi rahatsız edici.

Son zamanlarda, iş benim için geçmişte olduğu gibi rahatlatıcı bir merhem olmadı. Annem ve babam öldüğünde ofisten neredeyse hiç çıkmadım, çıktığımda da birkaç kadeh içkiden sonra üç dört saat uyumak için çıkıyordum. O zor günleri aklımı kaybetmeden bu şekilde atlattım.

Ama artık iş bile beni kendimden koruyamıyor. Bu da Charleigh'nin gece gündüz aklımda olduğu anlamına geliyor.

Güvenlik dışında kimse bilmiyor -ve işlerini ve hayatlarını korumak istiyorlarsa asla bir şey söylemeyecekler- ama Charleigh'in hala orada olduğundan emin olmak için her gece birkaç kez kontrol ediyorum. Onu birçok kez neredeyse kaybediyorduk, şansımızın tükenmekte olduğunu hissediyorum, asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir şey ve bir dahaki sefere tehlikeye girdiğinde onu geri alamayabiliriz.

Nasıl olur da biri Alekseev kardeşleri alt edebilir? Güç yapımız üzerindeki hakimiyetimizi kaybediyor muyuz? Diğer gruplar bizi eskisinden daha fazla mı test ediyor? O kadar çok saldırıya uğradık ki artık zayıf mı görülüyoruz? Diğerleri babamızın kaybıyla birlikte Alekseev İmparatorluğu'nun da çöktüğüne mi inanıyor?

Siktir et.

Mümkün değil. Ve eğer bu konuda tartışmak isteyen olursa, kafasını keserim. Son zamanlarda ciddi darbeler almış olabiliriz, ancak bu bizim dünyamızda beklenen bir şey. Her zaman inişler ve çıkışlar olur.

ama doğru zamanda. Bir an bile erken değil. Zamanımızı beklememizi bir zayıflık işareti olarak gören herkes kendini büyük bir sürprize hazırlayan bir aptaldır. Alekseev'lerin bizim kadar güçlü olmasının nedenlerinden biri de büyük bir öngörü ile harekete geçmemizdir; asla elimize geçen ilk fırsatta saldırmayız. Genellikle bekler, durumu değerlendirir ve sert ve acımasız bir saldırı tasarlarız. Herkes bizim bu özelliğimizi bilir. Buna saygı duyarlar. Korkarlar.

Dürtüsellik mi? Bu amatörler, acemiler ve küstah aptallar içindir. Ara sıra kör bir dürtüye, bana yanlış yapan birini öldürme arzusuna sahip olmadığımdan değil. Sadece kontrol etmeyi biliyorum. En uygun zamanda saldırırım.

Dikkatimi dağıtan şeylere rağmen, kendime yeni bir güvenlik getirmiş olmamızın zihnimi rahatlatması gerektiğini hatırlatıp duruyorum. Ve Charleigh'nin kendini savunma eğitiminin özgüvenini artırmasına seviniyorum. Umarım kardeşlerim ve ben onu hiç ihtiyaç duymayacağı şekilde koruyabiliriz, ama eğer bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, ben varım.

Saldırıdan önce tanıdığımız Charleigh, şu anda sahip olduğumuz Charleigh değil. O eski halinin bir kalıntısı ve sanırım daha önce hiç görmediğim kadar büyük bir intikam saplantısı var. Ve ben intikam peşinde koşan insanların etrafında çok zaman geçirdim. Sinsi dokunaçlarıyla sizi tüketir, acısına hapseder ve taşıdığınız tüm ışığı sizden alır. Ailem öldürüldüğünde beni neredeyse yok ediyordu, hastalıklı bir saplantı gibi. Ancak aradan geçen iki yıl beni yumuşattı ve ailemin katillerini eninde sonunda yakalayacağımıza olan inancım günümü daha kolay geçirmemi sağladı.

"Sence... sence aşırıya mı kaçıyor?" Niko kaşlarını çatarak soruyor.

Geçen gün onu öpmeye çalıştığında ona vurduğunu biliyorum. Bir yandan, sanırım bu anlaşılabilir. Diğer yandan, oldukça berbat bir durum.

Savaşçı zihniyeti beni şaşırttı. İçinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmezdim. Onun kötü tarafında olmak istemezdim.

Kadın bir sürtüğe bedel ödetmeye kararlı.

"Kesinlikle antrenman konusunda aşırıya kaçtığını düşünüyorum. Fiziksel olarak çok değil ama zihinsel olarak kesinlikle. Ve şimdi de ateşli silah eğitimi konusunda ısrar ediyor," diyor Kir. "Forma girmesi ve tüm bunlar harika ama bu konuda fanatikleşiyor."

Niko başını sallıyor. "Peşinde olduğumuzu sandı ama şimdi *gerçekten* korkuyor olmalı," diyor alaycı bir kahkahayla. "Yanlış kadını kızdırdı."

YEDİNCİ BÖLÜM

Vadik

Bir saat sonra, Charleigh'nin eğitimi o gün için değilse bile en azından şimdilik bittiğinde, o duştayken odasına giriyoruz.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor dışarı çıktığında, bornozunun kuşağını sıkarken, saçlarından yere su damlıyor.

"Sizinle konuşmak istiyoruz," dedim. "Oturabilir misiniz?"

Birimizden diğerine şüpheyle bakıyor, belli ki güven duygusunu kaybetmiş.

Anlıyorum. Güvenen bir insan olduğumu söyleyemem, hem de hiç, ama onun gibi kurnaz olmayan birinin neredeyse bir gecede değiştiğini görmek benim gibi alaycı bir piç için bile sürpriz oldu.

Odanın köşesindeki koltuğa, üçümüzden mümkün olduğunca uzağa oturuyor.

Yapması gereken buysa, tamam.

"Sana neler oluyor, Charleigh?" Kir soruyor.

Başı seğiriyor ve soruyu anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. Evet, doğru. Saçmalık diyorum. Nereye varmak istediğimizi çok iyi biliyor. O aptal bir kadın değil. Kendisindeki değişimi görmemesine imkân yok, başkasının da görmezden gelmesini beklemezdi.

"Saldırıdan önce olduğun kişi gibi mi davranacaksın? Yoksa bunun seni nasıl etkilediği hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Bandajı yırtıp atabilirsin.

Ellerine bakıyor ve tırnak etlerini koparmaya başlıyor. Bu iyi bir şey. Dinliyor. Düşünüyor.

"Ne hakkında konuşmak istersen konuşabiliriz," diyor düz, sıkılmış bir sesle.

Tamam. Bizim için yuvarlanmıyor. Bunu beklemiyordum, gerçekten.

"Charleigh, korkarız bu eğitim işini biraz fazla ileri götürüyorsun. Dimitri'yi yakalayacağız. Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bundan şüphe etmeyin. *Bizden* şüphe etme. Ama onu yakaladıktan sonra ne yapacaksın? Bunu hayatının sonuna kadar sürdürecek misin?"

Dilini şaklatıyor ve savunmadaki huysuz bir çocuk gibi gözlerini deviriyor. "Siz sadece artık size 'hizmet etmediğim' için kızgınsınız," diyor tırnak işareti kullanarak.

Ne?

Bu belden aşağı bir vuruş değilse ne olayım.

Yani gerekli değil. Ve tam bir saçmalık.

Kendimi kaybetmeden nasıl karşılık vereceğimi düşünemeden Niko ayağa fırlıyor, yüzü kıpkırmızı. Kızgın bir boğa gibi ona doğru koşuyor ve kız geri çekiliyor, ellerinin kapalı yumruklar halinde olduğunu fark ediyorum. Onunla kapışmaya hazır, ama bunu istediğinden değil. Sadece otomatik tepkisinin bu olduğu bir noktaya geldi.

Ne olursa olsun, kardeşimi hiç kızgın *gördüğümü* hatırlamıyorum. Kızgın.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye homurdanıyor. "Bizim fahişemizmişsin gibi davranmayı bırak. Seni o şekilde görmediğimizi biliyorsun, lanet olsun."

Onun azarlaması karşısında gözleri büyür ve kendi yüzü de kızarmaya başlar. Sonra gözleri doluyor ve bornozunun koluyla hızla gözyaşlarını siliyor. Yeni Charleigh duygularını gizlemekten başka bir şey yapmıyor.

Niko'dan istediği tepkiyi aldı. Ama benden alamayacak. İyi ya da kötü, küçük kardeşimden daha fazla kontrol sahibiyim ve onun sert konuşmalarının içini görebiliyorum. Bunun altında acı çeken sevimli bir genç kadın var. Kötü bir şekilde.

Onun öğrenmesini, anlamasını istediğim şey, o acı çektiğinde bizim de acı çektiğimizdir.

Sonunda yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Güçsüzdüm. Sen beni koruyamadın, Frank beni koruyamadı, kimse beni koruyamadı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Gücümü geri alıyorum. Tabii bir kere bile sahip olduysam." İşte o zaman daha çok ağlamaya başlıyor. "Hiç kimse bana sahip çıkmadı. Her zaman yalnızdım. Ve bundan bıktım."

Tüm sağduyuma rağmen ayağa fırlıyorum ve iki uzun adımda odanın diğer ucuna geçiyorum. Onu kollarından tutup kendime doğru çekiyorum. Ona sunduğumuz korumayı hissetmesi gerekiyor.

Ve şansımız olsa her birimizin onu güvende tutmak için kendi hayatlarımızı feda edeceğimizi bilmek.

Ama o hazır değil. "Bırakın beni!" diye bağırıyor.

Yapamam. Yapamam. Onu daha sıkı çekiyorum. Benimle daha çok mücadele ediyor.

Kir'in eli omzuma iniyor, tutuşumu gevşetmem için beni uyarıyor. Ama yapamıyorum. Onun ne kadar önemli olduğunu ve benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istiyorum. Onu dinlemesini sağlamalıyım. Ona ulaşmalıyım.

Bu kadına karşı olan hislerimi inkar edemem. Rahatsız edici, acı verici, ifşa edici ve sinsi. Ben böyle şeyler yapmam, kadınlara aşık olmam, özellikle de Charleigh gibi kadınlara. Onu mahvedeceğim.

Eğer daha önce gitmediysem.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Vadik'e karşı hiç şansım olmadığını fark ettiğimde, onu uzaklaştırmaya çalışmayı bıraktım. Neden enerjimi boşa harcayayım ki? Bugünkü antrenman beni zaten yormuştu.

Ve dokunuşu düşündüğüm kadar kötü değil. Herhangi biriyle, hatta kız kardeşimle bile fiziksel temastan korkuyordum ama Vadik'in elleri büyük, güçlü ve sıcak. Ve gözleri şefkat dolu. Onun hakkında ne derseniz deyin, o kalpsiz bir canavar değil. Sadece kalın, pullu dış görünüşünü aşmak için biraz çalışmak gerekiyor.

Ama hala sınırlarım var ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlayamıyorum. Bu çok... rahatsız edici. Onun yüzünden başka bir yere bakıyorum ve o benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Şu anda verebileceğimden daha fazla bağlantı istiyorsa, onsuz gitmek zorunda kalacak. Onun için burada değilim, bugün değil.

Ortasında çatlak olan büyük bir cam parçası gibiyim. Onarılabilirim belki ama parçalara da ayrılabilirim. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Çocuklar da bilmiyor. Bu durum onlara ağır geliyor, bunu söyleyebilirim. Bir yandan, benim için endişelenen biri olduğu için şanslıyım. Hayatımın çoğunda böyle bir şey olmadı. Ama diğer yandan, bu çok büyük bir sorumluluk. Bunun ağırlığını omuzlarımda hissedebiliyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ve bu baskı beni uzaklaştırıyor.

Hepimiz acı çekiyoruz ama şu anda onlarla ilgilenemem. Kendi kaynaklarına güvenmek zorundalar. Mesafeli duruşum düşmanca ve soğuk gelebilir ama ben hayatta kalma modundayım ve şimdilik kendi başlarının çaresine bakmak zorundalar. Onların acısını üstlenemem. İstesem de yapamam.

Tanrı aşkına, sadece geçiniyorum. Kız kardeşim olmasaydı, zahmet edeceğimi bile sanmıyorum.

Vadik'in dudakları nemli boynuma değdiğinde kendime rağmen gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum. Islak saç tellerini tenimden itiyor ve bu aslında suyun altında bir havuz boyunca yüzdükten sonra derin bir nefes almak gibi güven verici. Öpücükleri sakinleştirici, sanki bedeniyle bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Zamanla.

Ya da belki de kendime anlattığım hikâye budur, daha önce defalarca anlattığım bir hikâye. Eski iyimserliğimi kaybettiğime oldukça eminim, ama belki de

İçimde derinlerde bir yerlerde hala bir parça var ve Vadik beni bunaltan acının bir kısmını üstlenerek onu ortaya çıkarıyor.

Kardeşleri odanın diğer ucuna yerleşiyor, kendilerine yer açıyorlar ve benim için *burada* olduklarını anlıyorum. Yani, *gerçekten* benim için buradalar. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Acılarımın bir kısmını üstleniyorlar, böylece acılarımın önüne geçebiliyorum ve hatta belki bir noktada onları yenebiliyorum. Şefkat budur.

Vadik'ten uzaklaştım ve odanın ortasına doğru yürüdüm. Bornozumu çıkarıp herkesin görebileceği şekilde çırılçıplak, meydan okurcasına orada duruyorum ve dönüp kardeşlerin her biriyle göz göze geliyorum. Tedirginliğimin, tenimde hissettiğim kaşıntının geçtiğini ya da unutulduğunu söylemiyorum, ama içimde küçük bir arzu, istek kıvrımı ısındı ve bana devam etmemi, adamların bana zarar vermeyeceğini ve aslında izin verirsem beni oldukça iyi hissettireceklerini söylüyor.

Ve onları iyi hissettirmekten de zevk alabileceğimi.

"Yaklaş," dedim.

Saniyeler içinde, gördüğüm en güzel üç adam tarafından kuşatıldım. Tehlikeli yakışıklılıkları onlara her baktığımda beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Dürüst olmak gerekirse, Tanrı'nın erkekleri bu kadar çarpıcı yaratması ve birçok lanet nedenden dolayı hayat yolumun onlarınkiyle kesişmesi nefesimi kesiyor. İstesem de istemesem de hayatlarımız sonsuza dek iç içe geçmiş gibi görünüyor.

Sol tarafımda Kir var, gür siyah saçları omuzlarına dökülüyor, kardeşlerinin daha düğmeli stillerine karşı küçük bir isyan. Elimi ensesine koyarak dudaklarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Öpüşü tıpkı kendisi gibi sert, kaba ve talepkâr; yumrukları kıçımın etini öyle sert yoğuruyor ki morluklar bırakacağını biliyorum.

Bana yaşadığımı hissettiriyor.

Tam önümde Niko var; üç Alekseev'in en büyüğü, sabırlı ve yumuşak başlı kişiliğiyle her türlü zor durumdan sıyrılmayı başarıyor. Genç, benim yaşıma diğerlerinden daha yakın ve zamanımızın müzik ve TV şovları hakkında ortak şakalar yapıyoruz. Tırnaklarımı çene çizgisi boyunca gezdiriyorum ve kirli sarı saçlarına yerleştiriyorum, her zaman yüzüne düşüyormuş gibi görünen tutamı bir kez olsun kenara süpürmüyorum. Bana verdiği öpücük şehvetli, lüks ve telaşsız. Dillerimiz buluştuğunda, oda ısınmış olsa da meme uçlarım sertleşiyor.

Beni güvende hissettiriyor.

Vadik sağımda duruyor ve ben de az önce niyetlendiğim gibi onu öpmeye devam ediyorum. Bir an için geri çekilip parmağımı çarpık burnunda gezdiriyorum ve o gülüyor, hepimiz gülüyoruz ve saçlarımdan bir tutam tutup derin, ruhumu sıkan bir öpücük için beni kendine çekiyor, bu öpücük midemde uzun zamandır kozaya hapsolmuş tüm kelebekleri serbest bırakıyor. Açık avuçlarımı tıraşlı kafasında gezdiriyorum ve Dominika'nın dolabındaki o tuhaf fotoğraflarda gördüğüm kardeşi Kir gibi gür siyah saçlarla nasıl göründüğünü hatırlıyorum.

Beni korkutuyor. İyi anlamda.

Kir ceketini ve kravatını çıkarmaya başladı, onu Niko izliyor ve adamların bana bakışları o kadar arzulu ki, asla onların istediği gibi olamayacağımı, beklentilerini karşılayamayacağımı düşünmek beni bir an için korkutuyor.

Ama bunu başka bir gün düşünmek gerek çünkü şu anda buradayız ve ben yeterliyim, hatta fazlasıyla yeterliyim. Dimitri ve çetesi bana hem fiziksel hem de zihinsel olarak acı çektirmiş olabilirler ama ruhumu çalmadılar ve bu Alekseev kardeşleri rahatlatmam gereken bir şey.

Yatağıma doğru geri geri gidiyorum ve yatağıma ulaştığımda oturup arkama yaslanıyorum. Başımın altındaki yastığı kabartıyorum çünkü bu adamların bana yaptığı her şeyi izlemek istiyorum. Bacaklarımı açıyorum ve bir parmağımı davet için amımda gezdiriyorum. Sanki ihtiyaçları varmış gibi.

Neredeyse boşalıyordum çünkü uzun zamandır kendime dokunmamıştım, arzularım körelmişti ve şimdi aşırı hassasım ve bu çok lezzetli. Adamların dikkati üzerimdeyken kalçalarımı kaldırıp elime sürtünüyorum ve bir parmağımı içime kaydırıyorum.

"Vay anasını," diyor Kir, yatakta bana katılarak. "Biraz yarrak emmek ister misin, bebeğim?" diye soruyor.

Gülümsüyorum ve kahkaha atıyorum, çünkü tabii ki öyle yapıyorum. Başımın yastığa yaslandığı yere kadar geliyor ve sikecekmiş gibi yüzüme oturuyor. Ama sikini almadan önce taşaklarının ağzıma düşmesine izin veriyorum ve ona biraz eziyet etmek için onları yalayıp kızdırıyorum.

Sonra, sert sikini kavrayıp dudaklarıma götürüyorum, burada ilk damla tuzlu prekumun tadına bakıyorum, sonra başını dudaklarımın arasından kaydırıp dilimi gezdiriyorum.

"İşte bu!" diye homurdanıyor, kalçalarını titretiyor.

Kir'in arkasını göremesem de Vadik'in ellerinin kalçalarımda olduğunu biliyorum. Dilini am dudaklarımın arasında gezdiriyor ve bu his beni ürpertiyor. Kalçalarımı birbirinden daha da ayırıyor ve orada tutuyor. Beni zapt etmesine rağmen kalçalarımı oynatmayı başarıyorum.

Kir yüzümü sikerken ve Vadik bacaklarımın arasındayken, daha fazlasını istiyorum ve aklıma bir fikir geliyor. Kir'i ağzımdan ve yüzümden itiyorum ve Vadik de duruyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Yatağı işaret ederek, "Kir, uzan da üstüne çıkabileyim," diyorum.

Bilinçli bir şekilde gülümsüyor ve bir dakika sonra, amım sonuna kadar dolu bir şekilde sikinden aşağı kayıyorum. Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum, kıçım havada. Parmağımı yaladıktan sonra ulaşabildiğim kadarıyla göt deliğimin etrafında döndürüyorum.

"Lanet olsun. Şuna bakar mısın?" diye inliyor Niko.

Bu doğru. Ne istediğimi biliyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ve bir an önce alsam iyi olur yoksa aklımı kaybedeceğim.

"Bebeğim, bebeğim," diyor arkama geçerek. Elimi yolumdan itiyor ve goncamın üzerine tükürükler saçarak işi devralıyor. Açıklığıma bastırıyor, masaj yapıyor ve dürtüyor ve bir parmağını içeri sokuyor. Bu his şaşırtıcı ama birkaç saniye sonra harika hissettirmeye başlıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Kir'in sikine sürtünmeye devam ediyorum, klitorisim karnına sürtünüyor. Hareketimle Niko'yu yerinden oynatmamaya dikkat ediyorum ve kıçıma bir parmak daha soktuğunda neredeyse aklımı kaybediyorum.

Daha fazlası için onu geri itiyorum. Elimde değil çünkü patlamaya, infilak etmeye, kim ve nerede olduğumu unutmaya ihtiyacım var. O kadar sert becerilmek istiyorum ki rüyasız bir uykuya dalmak, gün ışıyana kadar sorunlarım hakkında bir daha endişelenmemek, her şeyin parlak ve mutlu olduğu ve hiçbir acı hissetmediğim, kaslarımda, beynimde ya da kalbimde hiçbir acı hissetmediğim bir uykuya dalmak istiyorum.

Sanki benim karmakarışık düşüncelerimi duyuyormuş gibi Niko arkama yeni bir şey bastırıyor, bir ya da iki parmaktan çok daha büyük bir şey. Sert ve yuvarlak bir şey ve içeri girene kadar itiyor, itiyor ve başlangıçta cehennem gibi acıtıyor. Kir kulağıma rahatsızlığın geçeceğini fısıldarken dişlerimi sıkıyorum ve inliyorum.

"Bilmiyorum Kir, buna dayanabilir miyim bilmiyorum," diye ağlıyorum, başının yanındaki yastığa vurarak.

Lanet olsun.

Hem kıçımda hem de amımda bir sik mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

Başımı tutuyor ve bakışlarımı yakalıyor. "Yapabilirsin, biraz dışarı it ve derin nefes al."

Niko nazikçe olduğu yerde kalırken popomdan aşağı soğuk bir şey damlıyor. Etrafını ovuyor ve biraz daha titreştikten sonra, ki bunu sevmeye başlıyorum, daha da içeri kayıyor.

İki delikten birden sikilmenin verdiği hissi anlatmaya yetmez. Ne doğru düzgün görebiliyorum ne de düşünebiliyorum. Büyük bir orgazmın yaklaştığını biliyorum ve her santimim o kadar uyarılmış, o kadar hassas ki neredeyse acıyor, sanki biri bana dokunsa etim olgunlaşmış bir meyve parçası gibi yarılacak.

Nefesim kesilene ve artık kim olduğumu bilmeyene kadar bu birikiyor ve birikiyor ve umurumda da değil. Var olduğunu bilmediğim bir coşku seviyesine patlıyorum, hem amım hem de kıçım kasılıyor, beni ikiye katlıyor, beni zaten zayıf olan akıl sağlığımın en uçlarına itiyor.

"Daha fazla," diye mırıldanıyorum çılgın bir orospu gibi, beni alan her iki sikin de içine giriyorum.

Kir yüzümü tutuyor. "Söyle bana bebeğim, iyi mi? Çifte sikilmek hoşuna gidiyor mu?"

Homurdanıyorum, keşke sözlü bir cevap verebilseydim. Ama o anda kelimeler kifayetsiz kalıyor, ben de başımı sallıyorum, saçlarım uçuşuyor.

Tekrar tekrar boşalıyorum, orgazmım beni kurtaracak bir cankurtaran salı gibi süzülüyor, beni etrafımdaki pislikten kurtarıyor ve belki de beni kendimden bile kurtarıyor.

Seksi seansımızdan sonra adamların ne kadar takıldığından emin değilim ama içlerinden biri sıcak bir bezle temizlenmeme yardım ettikten sonra sanki cennetteymişim gibi yatağıma yuvarlanıyorum. Kuştüyü yorganım çeneme kadar çekiliyor ve derin, derin bir uykuya dalıyorum, en son Dimitri'nin ekibi Alekseev kardeşlere bir ders vermek için beni canıma okuyana kadar dövdüğü zamana geri dönmeden dokunulabileceğimi bildiğim için sonsuza dek minnettarım. O gün hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum ve işin aslı Dimitri muhtemelen öldüğümden emin olmalıydı çünkü bir yaranın etrafında ve üzerinde büyüyen yara dokusu gibi, bildiğimden daha güçlü ve sert bir şekilde iyileştim. Bana bir daha asla zarar veremeyeceklerini söylemiyorum, ama denerlerse, eskisi kadar kolay olmayacak, bundan eminim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CHARLEIGH

Dün gece bir rüya mıydı? Uyurken bana eşlik eden mükemmel varlık hissi, ne yazık ki, sabah güneşinin yatak odamın penceresinden doğması kadar hızlı bir şekilde kayboluyor.

Lanet olsun.

Kendimi yukarı itiyorum ve odamın etrafına bakıyorum. Burada başka birinin olduğuna dair hiçbir iz yok. Tek dağınıklık, masamın üzerinde haftalardır dokunulmamış ve artık tozlanmış bir yığın metin ve defter. Gözlerimi kaçırıyorum, ihmal ettiğim derslerimi hatırlatması çok acı verici.

Kendimle ilgili nefret edeceğim başka bir şeye ihtiyacım yok.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Yataktan fırlıyorum, eski hırsımın tüm kanıtlarını kollarımda topluyorum. Dolabımın en arkasında bir yer bulup tüm kitaplarımı ve defterlerimi oraya tıkıyorum ki onlara bakıp hayatımın nasıl bu kadar raydan çıktığını hatırlamak zorunda kalmayayım. Bir gün onlara geri döneceğimi hayal ediyorum, ancak şu anda bu şeylerin açıkta olmasına, bana bir zamanlar daha iyi bir hayat hayal ettiğim hayalin yerle bir olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım yok. Artık önümde ne olduğunu bilmiyorum. Her seferinde sadece bir güne odaklanabiliyorum.

Kapım çalındığında egzersiz kıyafetlerimi giyiyordum. "Char?

Benim, Evie."

"Hey. İçeri gel," diye sesleniyorum.

Kafasını odaya sokuyor, sanki benden başka birini görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Char, dün gece seks yaptın mı?" diye soruyor ve içeri girdikten sonra kapıyı kapatıyor.

Oops.

"Evet, öyleydim. Gürültü için özür dilerim," diyorum, çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı giyerken her şeyi tamamen normal tutmaya çalışıyorum.

Beni bir şeyle yakalamış gibi gözleri açılıyor ve ben de bir iki ukalalık bekliyorum.

"Eğlenceli miydi?" diye soruyor, odamda geziniyor, sanki detayları onunla gerçekten paylaşacakmışım gibi oraya buraya dokunuyor.

Hayır.

"Evet, eğlenceliydi Evie. Harikaydı. Bayıldım. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Sanki büyümüş de küçülmüş gibi gülümsememeye çalışıyor ama ya utancından ya da gerginliğinden ya da her ikisinden birden kıkırdıyor.

"Peki ya sen, Evie. Hiç seks yaptın mı?" diye sordum.

Tanrım, umarım Dimitris'in o sürüngen akrabasıyla bir şey yapmamıştır.

Bakışları bana doğru kayıyor ve benimle bu konuşmayı yapmaktansa ölmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyor.

Ama lanet olsun, konuyu o açtı.

"Gel buraya Evie," diyorum yanımdaki yatağı okşayarak. "Otursana."

Ellerine bakıyor ve yontulmuş siyah ojesini karıştırıyor.

"Öyle mi? Bana anlatabilirsin," diyorum.

Derin bir nefes alır. "Hayır. Yapacaktım. Şu Arseny denen adamla. Bunun için beni gerçekten rahatsız ediyordu. Ama doğru zamanı ve yeri beklemek istedim. Tanrı'ya şükür beklemedim," diyor, sesi biraz kırılarak.

Saçlarını okşuyorum, sonra annemizin yaptığı gibi örmeye başlıyorum. "Her şeyin bu şekilde sonuçlanmasına üzüldüm. Çok geç olmadan onun nasıl biri olduğunu anladığınıza sevindim."

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Çenesinden tutup kendime doğru çeviriyorum. "Onu sevdin çünkü sana iyi davranıyordu. Ta ki iyi davranmayana kadar. O kötü adamlardan oluşan bir aileden gelen kötü bir adam. Bunu bilmene imkân yoktu."

Başını sallıyor ve üzgün yüzü bana altı yaşında olduğu ve annemizin gittiği zamanı hatırlatıyor. Ona fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yedirmek için çok uğraşmıştım. Sırf beni memnun etmek için yediğinde neredeyse boğuluyordu, o kadar çok istemiyordu ve on yıl sonra hala onu zorlamaya çalıştığım için kendimi korkunç hissediyorum.

"Biliyor musun tatlım? İyi olacaksın. Hayatlarımız şu anda çılgınca ama her zaman öyle olmayacak. Ve çocuklar bizi kolladığına göre, artık Arseny'ler ona defolup gitmesini söylemeden önce sana yüz metre yaklaşamayacaklar."

Biraz gülüyor. "Char?"

"Evet?"

"Ben... Ben bu hatayı bir daha yapmayacağım," diyor, sanki çok yaşlı ve bilgeymiş gibi.

Keşke ona inansaydım.

"Bir şey daha var,
Char." "Öyle mi?"

Sertçe yutkunuyor. "Şey, Char, eve geri taşınmak istiyorum. Babamla birlikte. Eski hayatımı özlüyorum."

Lanet olsun, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Büyük, hüzünlü gözleriyle bana bakıyor ve onu burada tutmak zorunda olduğumu, Alekseev yerleşkesinin ikimiz için tek güvenli yer olduğunu bilmek kalbimi parçalıyor, her ne kadar hiçbir genç, buradaki gibi güzel bir hapishanede bile olsa, bir hapishanedeymiş gibi yaşamak zorunda kalmamalı.

İçimi çekiyorum ve sırtını ovuyorum. "Bunun olmayacağını biliyorsun Evie.
Özür dilerim. Keşke her şey farklı olsaydı."

Kıvranıyor, elimi üzerinden atıyor.

Punk.

"Babam seni gerçekten bu adamlara mı sattı? Bu yüzden mi gidemiyorsun?" diye aniden soruyor, gözleri sanki yalan söylemeye cesaret ediyormuş gibi benimkileri deliyor.

Aman Tanrım.

"Bunu nereden duydun?"

Omuz silkiyor. "Ufak tefek şeyler duydum. Hikayeyi bir şekilde bir araya getirdim."

Nereden başlayacağımı düşünerek odaya bakıyorum. "Bak Evie, bir gün sana tüm hikayeyi anlatacağım, ama babam bazı mali sıkıntılara girdi. Benim çocuklar için çalışmama karar verildi. Artık çalışmak zorunda olmadığımı söyleyene kadar bir süre garsonluk yaptım. Ve o zamandan beri buradayım, onlarla birlikte. Buranın daha güvenli olduğunu düşünüyorlar. Tıpkı senin için olduğu gibi."

Şüpheyle kaşlarını çatıyor. "Onları seviyor musun?"

Hmmm. Buna nasıl cevap vereyim. "İyi tarafları da var. Sanırım hala karar vermediğimi söyleyebilirim."

Keşke buna inansaydım. Verilecek her karar çoktan verildi. Beni kaçırmış ya da çalmış olabilirler, ya da anlaşmamızın adı her ne haltsa, ama aynı zamanda kalbimi de çaldılar ve bu geri alabileceğim bir şey değil.

ONUNCU BÖLÜM

Kir

"*Pakhan* sizinle görüşmek istiyor."

Charleigh kaşlarını çatıyor ve boynundaki dolapla oynuyor. "Ne? *Ben* mi?

Neden?" diye soruyor, sesindeki titremeyi gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

Bundan mutlu olmayacağını biliyordum. Ne de olsa en son *Pakhan'ın karşısına çıktığında, Pakhan* tüm kadınlara yaptığı gibi onu da önemsiz bir kadın olarak görmüştü. Bizim dünyamızda büyümüş biri, sendikadaki daha yaşlı, daha geleneksel erkeklerin bu tür muamelelerine alışkın olabilirdi ama Charleigh için bu oldukça aşağılayıcıydı.

Bu onu kızdırdı. Aslında son zamanlarda çok sinirlenmişti.

Onunlayken öfkesini kontrol etmesi gerekiyor. Daha sonra biz erkeklere içini dökebilir ama *Pakhan*'a haddini bildirmeye çalışmak en hafifinden boşa nefes tüketmek, en kötüsünden de kendisi için düpedüz tehlikelidir. Eğer adam şimdiye kadar kadınların kendi neslinden daha fazla saygıyı hak ettiğini öğrenmediyse, Charleigh ne kadar istese de onun yöntemlerini değiştirmeyecektir.

Sinirlerini yatıştırmayı umarak yavaşça konuşuyorum. "Dimitri'yle olanları senin ağzından dinlemek istiyor. Her iki tarafı da dinler ve sonra meseleyi nasıl halletmek istediğine karar verir," diyorum her zamanki gibi.

Bunun onu yatıştırmayacağını biliyorum. *Pakhan*'ın hiçbir şeye karar vermesine tahammülü yok. Ama zamanını beklemezse, hiçbir şey başaramayacak ve şu anda ruhunu yönlendiren intikama asla yaklaşamayacak. Bunu ona anlatmalıyız.

Parmakları oturduğu sandalyenin kolunu deliyor ve rahatsız olmuş gibi kayıyor. "Ona zaten her şeyi anlattın. Benim ekleyeceğim bir şey yok."

Elini uzattım. "Her şey iyi olacak. Çok iyi davranacak. Hikâyeyi doğrudan senden duymak istemesini bir iltifat olarak kabul et. Bu sana inandığını gösterir."

Gözleri açılıyor. "*Bana inanıyor* mu? Hiç şüphe var mıydı? Beni kimin kaçırdığını, bana ne yaptıklarını ve neden yaptıklarını tam olarak biliyoruz. İkna edilmesi gerektiğini falan mı söylüyorsun?"

Daha hızlı ve daha hızlı konuşurken sesinin tonu yükseliyor.

Kollarını havaya kaldırır. "Ona daha ne anlatabilirim? Yani, her şeyi benim uydurduğumu mu düşünüyor?"

Başımı salladım. "Öyle değil, Charleigh."

Çenesini dışarı çıkarıyor. "Ya onunla görüşmek *istemezsem*? O... korkutucu bir adam. Ayrıca Dimitri'nin ne yaptığını biliyorum ve önemli olan da bu. Karşılığında ona ne yapacağımı da biliyorum. *Pakhan*'ın ne dediği kimin umurunda."

Gülmemeye çalışıyorum. Söyledikleri çok mantıklı.

Sadece bizim dünyamızda değil.

"*Pakhan* nedir ki zaten?" diye soruyor gözlerini devirerek.

Bizimle bu kadar uzun süredir birlikte olmasına rağmen organizasyon hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Bilmesi gerekmiyordu ama madem soruyor, ona ihtiyacı olan en az şeyi anlatacağım. Kardeşlerimin bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim, ama odanın diğer ucundalar ve liderliği bana bırakıyorlar.

Onlar sözümü kesmeden ben konuşuyorum. "O temelde baş adam, en azından birkaç grubun başı. Bratva diğer organize gruplardan daha düz olma eğilimindedir. Bu şekilde, bir şeyler ters giderse, her zaman devralacak biri vardır. Asla lidersiz yakalanmayız. Bu şekilde parçalanmamız daha zor oluyor."

Bana deliymişim gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir.

Ona biraz bilgi vermeye karar verdim. "Rusya'da organize suçlar daha çok imparatorluk döneminde, çarların falan olduğu dönemde başladı. Varlıklılar ve yoksullar arasındaki uçurum had safhadaydı. Bazıları Robin Hood gibi zenginden alıp fakire veriyordu ve bunu yapmak için organize bir yöntem ortaya çıktı. Onlar kendi zamanlarında halk kahramanlarıydı."

Kaşlarını çatıyor. "Sen ciddi misin? Bu gerçek bir hikaye mi?"

"Babamdan hep böyle duymuştum. Yani, mantıklı. İmparatorluk Rusya'sını çökerten şeyin bir parçası. Nicolas ve Alexandra'yı biliyor musun?"

Bana boş boş bakıyor.

Rus tarihi konusunda uzman değilim. Oraya hiç gitmedim bile. Annem ve babam ABD'ye geldikten sonra isteseler de geri dönemezlerdi. Görünüşe göre, babam arkasında onu pek sevmeyen bazı insanlar bırakmış. Başına ödül konmuştu, bu da eski ülkesini bir daha asla göremeyeceği anlamına geliyordu. İşin aslına bakarsanız, orayı özlediğinden pek emin değilim. Burada, ABD'de, aynı durumda olan diğer Ruslarla çevrili bir hayat kurdu. Sanki ülkesinden bir parçayı yanında getirmişti ama daha az tehlike ve daha fazla fırsatla. Eline geçen her fırsatta bu fırsatları değerlendirdi ve bugün kardeşlerimle birlikte yönettiğimiz imparatorluğa dönüştü.

Bazı insanlar onun satın almak için yapmak zorunda kaldığı şeyi asla onaylamayacaktır, ama onlar benim sikimi yalayabilirler. Talep gören ürün ve hizmetler sunuyoruz. Çok yüksek talep.

Charleigh'nin bir gün boyunca istediği tüm tarihi özümsediğini görmek zor değil. Bitmemiş bir işin kafasında asılı olmasından dolayı huzursuz, mutlu değil ve benim sabır ricamı da yutmuyor. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Bunu yüzlerce kez gördüm ve asla insanların düşündüğü gibi sonuçlanmıyor. Dimitri'nin yanına gidip kafasına bir kurşun sıkmak istiyor. Ona göre bu her şeyin sonu ve kendisi için yeni bir başlangıç.

Yani tabii ki bunu yapabilir ama sonunda bir düzine başka sorunla karşı karşıya kalır. Bizim işleri halletme yöntemlerimiz var ve protokolü takip edersek işler onu tatmin edecek şekilde çözülecektir. Eğer bunu yapmazsak, kısasa kısas tepkisi tüm tarafları tüketecek ve ölü sayısı artacaktır.

Tabii ki Charleigh bunların hiçbirini duymak istemiyor. Onu suçlayamam, bu yüzden şimdilik bizim işimiz onu odaklanmış ve beladan uzak tutmak.

Kollarını sıkıca kavuşturuyor. "*Pakhan'ın* kutsamasını beklemek istemiyorum. Buna ihtiyacım yok. O benim için hiç kimse. Onun ya da senin *Bratva* dünyasının bir parçası değilim, bu yüzden onun ne dediği umurumda değil."

Kardeşlerim ve ben birbirimize baktık. Eğer şimdi anlamadıysa, asla anlamayacak. Bizim dünyamızda yetişmiş biriyle, bu dünyanın dışında yetişmiş biri arasındaki fark bu.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum, onun gibi bir kızın asla yüzleşmemesi gereken bir şeyi takıntı haline getirmiş. Dimitri'nin saldırısı onun içindeki bir şeyi öldürdü ve ben bundan hoşlanmıyorum. Hiçbirimizin hoşuna gitmiyor. Gözlerindeki ışık sönükleşti ve adımlarındaki bahar neredeyse yok oldu. Sesi neredeyse her zaman düz ve tabağındaki yemeği karıştırıyor.

Bu konuda beni en çok kızdıran şey Dimitri'nin sadece Charleigh'den büyük bir şey çalmamış olması. Bizden de aldı.

Bütün mesele de buydu zaten.

Yani evet, içimizden biri kafatasını bir kurşunla patlatmadan önce o pezevengi dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünden yaşlar süzülürken ve burnundan sümükler akarken merhamet dilenirken görmek isterdim. Şu anda bunu görmek isterdim. Belki Charleigh'den bile fazla.

Ama zamanı gelince olacak. Yaptıkları ve bizden aldıkları asla yanına kalmayacak.

Çünkü aldığı şeyi asla geri alamayabiliriz. Kardeşlerimi ve beni büyüleyen kurnaz genç kadın sonsuza dek gitmiş olabilir.

Yani bu kaybettiğim ikinci kadın olacak. Bunu tekrar kaldırabileceğimden emin değilim.

Kendi sorunlarım bir yana, kimse Charleigh'miz kadar acı çekmiyor. Sanki gözeneklerinden sızan öfkeyi kontrol altına almak mümkün değil ve Dimitri'yi öldürmek gibi aceleci seçimlerin sonuçları, taşıdığı öfkenin yanında hafif *kalıyor*. Çektiği acıyı saklamak, onu koluna takmak mümkün değil. Yaralarını bahane ederek *Pakhan*'la buluşmasını mümkün olduğunca geciktirdik çünkü *Pakhan*'ın beklediği gibi onu sessizce dinleyip dinlemeyeceğini ya da kendini kaybedip kaybetmeyeceğini bilemiyoruz.

İşler yolunda da gidebilir, çok kötü de. Ne kadar denesek de onu kontrol edemeyiz. Dimitri Charleigh'e bulaştığında, ömür boyu sürecek bir düşman satın aldı ve bu dünyadan ayrıldığını görmek isteyen insanların listesine ekledi.

Charleigh'nin geleneklerimizi bilmemesi ve yanlış bir şey söylemesi bizi endişelendirmekle kalmıyor, aynı zamanda *Pakhan*'ın ona teklif edeceği anlaşmayı da bilmemiz gerekiyor - *Pakhan* ona yüklü miktarda para teklif ettiği için saldırıyı unutup gideceği *bir* anlaşma. Olayları bu şekilde çözüyor. Bunu biliyoruz ve kabul ediyoruz.

Ama belli ki *Pakhan* kızımızı tanımıyor.

Evrendeki tüm para onun inançlarını değiştiremezdi. Asla.

Bu yüzden kardeşlerim ve ben bunu dengelemek zorundayız, bu da çirkinleşebilir çünkü iki güçlü iradeli insan istediklerini alamayacaklar.

İşin özü, *Pakhan'*ın da öğreneceği gibi, Charleigh'in satın alınamayacağıdır. Sorun şu ki, kadınlarla pazarlık yapmaya alışık değil. Muhtemelen hayatı boyunca hiç pazarlık yapmak zorunda kalmamıştır. Charleigh, Dimitri hayattayken ne kadar güvende olacağını sorarak durumu savunacaktır ama bunun onu etkileyeceğinden şüpheliyim ve eğer kendisine meydan okunduğunu ya da saygısızlık yapıldığını hissederse işler hızla kötüye gidecektir.

Odanın diğer ucunda Niko'nun sandalyesinde öne doğru eğildiğini, ellerini kavuşturmuş, en iyi müzakere pozisyonunu aldığını görüyorum. "*Pakhan*'ın senin için hiçbir şey ifade etmediğini biliyoruz, Charleigh. Ama bunu bizim için yapmanı istiyoruz. Yapacak mısın? Bizim için?"

Ne diyebilirim ki? Adamın yetenekleri var.

Odaya bakıyor, belli ki mutlu değil. "Sanırım," diyor uzun uzun iç çekerek. "Evet, onunla buluşacağım. Yani, başka ne seçeneğim var ki?"

Anlamaya başlıyor.

Vadik onun kalçasını tokatlar ve ayağa kalkar. "Haklısın bebeğim. Gerçekten başka seçeneğin yok," diyerek toplantının bittiğini işaret ediyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Kir

"Kendinizi suçlayamazsınız," diyor Charleigh, salatasını karıştırırken.

Gerçekten bunu mu demek istiyor? Yoksa kıçımıza duman mı üflüyor? I kardeşlerimin de aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim.

Domatesin yarısını yedikten sonra çatalını bir kenara bırakıyor. Tanrım, eğer iştahı yakında geri gelmezse, Dimitri'nin çıkarıldığını görecek kadar uzun yaşayamayacak. Ona kaç kilo verdiğini sormak istiyorum ama bir kadının kilosunu gündeme getirmekten daha iyisini biliyorum. Arı kovanına çomak sokmaktan bahsediyoruz.

Bu konu üzerinde çok düşündüğü belli. Sorumluluktan bahsetmesine sevindim. Henüz bilmiyor olabilir ama çok uzun bir süre hayatımızın bir parçası olacak. Hareketlerinin nasıl sonuçları olacağını bilmeli.

Boynunu ovuşturuyor. "O gün atari salonuna gitmemi beklemiyordun. Aslında Frank'i ikna etmek zorunda kaldım, çok pişman olduğum bir şey. Dimitri'nin tuzak kurduğunu bilmiyorduk. Siz de bilmiyordunuz. Harika bir korumam vardı ama yine de beni yakaladılar. Sonuç olarak, beni benden başka kimse koruyamaz."

Kulağa hoş geldiğinden emin değilim, ama doğruluk payı çok fazla. Güvende kalmak akıllı kararlar vermekle başlar. Tabiri caizse ateş hattından uzak durun. Eğer çılgınca, aceleci şeyler yapmaya devam ederse, bunun sonu iyi olmaz. Hem de hiç.

Bu midemi bulandırdı ve kahvemi bıraktım. Clara'yı koruyamadım. Ve şimdi, Charleigh. Bu kadar basit bir şeyi yapamayacaksak dünyadaki tüm önlemler ne işe yarar?

Devam ediyor. "Ben... Ben bunu söyleyerek sizi incitmek istemedim. Sizler güçlü adamlarsınız ama her şey sizin kontrolünüzde değil. En azından bir dereceye kadar özgür iradem var ve verdiğim karar beni tehlikeye attı. Kendimi savunma kursumda öğrendiğim en önemli şey, başlangıçta aptalca bir risk almamak. Tehlikeli durumlardan uzak durmak kendinizi korumanın yüzde yetmiş beşidir. Diğer yirmi beşi ise, eğer ihtiyacım olursa kendimi fiziksel olarak savunup savunamayacağımı göreceğiz. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum." Hüzünlü bir şekilde gülüyor.

Bu büyük bir ilerleme. Kızımız öğreniyor. Ve o haklı. Eğer öğrendiklerini takip edebilirse, böyle bir şeyin olması pek mümkün değil.

tekrar ona. Bunun bir garantisi yoktur, ancak akıllıca düşünmek olasılıkları azaltır.

Vadik masamıza geç katıldı. "Tamam," diyor yerleşirken, "az önce *Pakhan*'ın ikinci adamıyla konuştum. Ne sefil bir orospu çocuğu. Her neyse, buluşmamız için her şey hazır, ama piç kurusu bana ne beklemem gerektiği konusunda bir fikir vermedi."

Bu güce aç ezik için çok tipik bir durum. İnsanlar üzerinde sahip olduğu azıcık güce sahip olmaktan başka bir şey sevmiyor. *Pakhan* onu neden burada tutuyor anlamıyorum ama bir gün hak ettiğini bulacak. Onun gibi insanlar her zaman hak eder.

"*Pakhan*'la doğrudan konuşamadınız mı?" Charleigh soruyor.

Vadik başını sallar. "Hayır. Şaka mı yapıyorsun, önümde o yalaka kapı bekçisi varken? Ama merak etme sevgilim, seni koruyacağız. Yolun her adımında iyi olduğundan emin olacağız."

Charleigh yüzünü buruşturuyor, şüphesiz kendini korumak zorunda olduğu düşüncesi aklından geçiyor. Artık bize güvenmiyor.

Bu beni öldürüyor.

Benim gözetimimde incindi. Kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Bu konuyu kardeşlerimle konuşmadım ama tahminimce onlar da aynı şeyi hissediyor. Ona sorsaydım, Niko pişmanlıklarını kolayca kabul ederdi. Vadik, o kadar değil. Hiç olmadığından değil, sadece bazı şeyler hakkında konuşmak onun için daha zor.

"Biliyor musunuz çocuklar, Dimitri tarafından alıkonulduğumda pek bir şey hatırlamıyorum ama birkaç kez girip çıktığı bir oda olduğunu hatırlıyorum. Anahtarı vardı ve oraya başka kimsenin girdiğini görmedim. Çok gizli bir şey olmalı. Belki de orada ailene yaptıklarıyla ilgili bir bilgi vardır?" dedi.

Bu bizim yeni Charleigh'imiz. Her şey gerçekçi. Gerçek bir duygu yok. Sanki içindeki merak tamamen yok olmuş gibi.

En azından o hâlâ elimizde. Bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum, Clara ile hiç sahip olmadığım bir şey.

Vadik derin bir nefes çeker. "Neyin peşinde olduğunu kim bilebilir ki? Ama sana bir şey söyleyebilirim. O kadar ölü ki..." diyor dişlerini sıkarak.

Ben bile daha iyi ifade edemezdim.

Niko gözlerinde pişmanlıkla, "Biliyor musun Charleigh, ilk kaybolduğunda yine kaçtığını düşündüğümüzü bilmen gerektiğini hissediyorum," diyor. "Cinayet olduğunu hemen anladık. Ama ilk düşüncemiz buydu."

İtiraf etmek tam Niko'ya göre. Eğer biraz daha hassas olsaydı, lanet bir kız olurdu.

Omuzları çöküyor ve lanet olsun ki bu kalbimi biraz kırmıyor değil. "Seni suçlamıyorum. İlk kaybolduğumda kaçmıştım, neden tekrar şüphelenmeyesin ki?"

Şef tabaklarımızı götürürken sessiziz. Charleigh'nin kulüpte kız kardeşi olmadan bulunması garip, artık onu çok nadiren terk ediyor, ama Evie derslerinde ona yardım etmeye başlayan Gloria ile birlikte olmalı. Çok komik, aynı hizmetçi Niko'ya da yardım ederdi. Annemle babam öldüğünde, uzun yıllar onlarla birlikte olduğu için onun için çok zor olmuştu ama biz yeniden inşa ederken ev işlerimizle ilgileniyordu. Onların sadakatine ihtiyacımız vardı ve para bunu fazlasıyla karşılayabilir.

"Kaçtıktan sonra geri döndüğümde hepiniz bana sert davrandınız ve dürüst olmak gerekirse, bir noktada daha iyi bir planla tekrar gidecektim. Ama sonra Evie'nin başı belaya girmeye başladı ve o benim önceliğim haline geldi. Şimdi ne kadar istesem de gidemeyeceğimi anlıyorum." Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. "Artık asla gidemem. Başımda bir ödül var. Her zaman da olacak."

ON İKİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

"Alekseev'ler burada bekleyecek. Siz benimle gelin, Bayan Gates."

*Pakhan'*ın ikinci adamı, çocuklar ona öyle diyor, beni takip etmemi işaret ediyor.

Ama kıçımı öpebilir.

Kardeşlere bakıyorum. Bir şeyler yapmalılar. Beni koruyacaklarına söz verdiler. Ve beni *Pakhan* ve onun ürkütücü ortağıyla yalnız bırakmaktan daha tehlikeli bir şey olamaz. Yani, birini kurtların önüne atmaktan bahsediyoruz.

Ayağa kalkıyorum, sahip olduğum en yüksek topuklu ayakkabıları giydiğim için mutluyum. Ayaklarımı öldürüyorlar ama beni ciddi bir baş belası bebek gibi hissettiriyorlar.

Ve alabileceğim tüm kötü adam hislerine ihtiyacım var.

İkincisine yaklaşıyorum, ona olmak istediğimden daha yakınım ama bir noktaya değinmek istiyorum. Çok net bir noktaya. "Çocuklar olmadan hiçbir yere gitmiyorum. Üzgünüm."

Başımı meydan okurcasına eğiyorum, titreyen ellerimi fark etmemesini umuyorum.

Çocuklar fark ettiler ve havalı görünseler de bu pisliğin üzerine atlamaya hazır olduklarını biliyorum. Aslında, şu anda muhtemelen daha çok istedikleri bir şey yok.

"Özür dilerim hanımefendi. *Sana* diyor. Yalnız," diye küçümsüyor beni, kendini beğenmişlik her gözeneğinden sızıyor.

Anlıyorum. Bu adam ve sanırım tüm Bratva'lar, kadınların onlara meydan okumasına alışık değiller. Bu çok açık. Ama bu onlar için boyun eğeceğim anlamına gelmiyor.

Üzgünüm, üzgün değilim.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için sandalyeme geri dönüp oturuyorum ve ikinciyi sanki odada yokmuş gibi görmezden geliyorum. Bunu yaparken Niko ve Vadik'in refleks olarak takım elbise ceketlerinin altındaki silahlarına dokunduklarını fark ediyorum. Bu ince harekete alışmıştım. Bunu garip bir şekilde rahatlatıcı bulmaya başladım, tıpkı onlar gibi.

Daha rahatlatıcı olabilecek tek şey kendi silahımın olması olurdu.

Odadaki gerginlik, ikincisinin onunla yalnız gelmemde ısrar etmesi ve benim de ancak çocuklar benimle gelebilirse gitmekte ısrar etmemle artıyor. Bu işin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama

Sanki umurumda değilmiş gibi odaya bakıyor ve ara sıra tırnak etlerimi inceliyorum.

Sanki dünyada hiç endişem yokmuş
gibi. Hayır, yok. Sadece ofiste başka
bir gün.

Niko ayağa kalkıp ikinciye yaklaşıyor ve kolayca anlaşabilecek iki dostmuş gibi sırtını sıvazlıyor.

İkincisi bu şekilde görmüyor ve Niko'nun dokunuşuyla sertleşiyor.

"Charleigh çok şey yaşadı," diyor Niko açıklama olarak, "ve *Pakhan* bunu biliyor. Anlayacaktır. Şimdi, adamı bekletmektense gösteriyi yola koyalım mı?"

İkincisinin ifadesi değişmiyor, sanki bir tür çirkin Rus robotu gibi.

Ne *Pakhan*'la ne de ikincisiyle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum. Artık Alekseev kardeşlere güvenmekte yeterince zorlanıyorum, bunu sadece fazla seçeneğim olmadığı için yapıyorum. Onların dünyasındaki adamlardan biri beni incitti ve diğerlerinin de bunu yapmaya çok istekli olduğunu biliyorum. *Pakhan* gibi erkekler kadınlara değer vermez. Bizler bir metadan biraz daha fazlasıyız. Kendimi savunma eğitimimle ilgili her şey, başlangıçta kendini tehlikeli bir duruma sokmamamı söylüyor. Yine de buradayım, aslanın inine giriyorum.

İkincinin telefonu bip sesi çıkarıyor ve dördümüze göz kulak olmaya devam ederek telefonu kulağına götürüyor. "Evet, efendim?" diyor. "Hemen geliyor. Evet, efendim. Teşekkür ederim."

Telefonunu üzerine tam oturmayan takım elbisesinin cebine geri koyuyor ve tıpkı kardeşlerin yaptığı gibi silahını okşamak için uzanıyor.

"Hanımefendi, gelin," diye homurdanıyor.

Ne oluyor be? İşler böyle mi bitiyor? Bir açmaz yaşıyoruz ve sonra herkes birbirini vurup öldürüyor mu?

Bu adamların nesi var böyle? Tehlikeli ve korkutucudurlar ama bazen de inanılmaz derecede aptaldırlar.

Sanki büyük bir zahmetmiş gibi kendimi yavaşça ayağa kaldırıyorum. Kımıldamayı reddederek hepimizi tehlikeye attığım açık. Elbette, *Pakhan*'la yalnız başıma zor bir durumda kalabilirim, ancak ikincil zararı en aza indirmek adına pes ediyorum. İkincinin talebini kabul ediyorum.

Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

"Tamam. Hadi gidelim. Ben hazırım," diye iç geçiriyorum, göğsümdeki ağırlıkla savaşırken duruşum güçlü.

Haftalardır savaştığım ağırlık.

Pakhan'la buluşmaya gideceğim. Tek başıma. Ona karnımdaki oymayı göstereceğim. Kırık köprücük kemiğimin düzensiz iyileştiği yerdeki yumruyu göstereceğim. Kafamı yaran bir şeyle vurulduğum yerde saçlarımın gizlediği yara izini göstereceğim.

Görünüşe göre onunla iletişim kurmanın tek yolu bu. Bana ne olduğuna dair kanıt görmek isterse, ona kanıt gösteririm.

Bu adamın benim için ne planladığını bilmiyorum ama son haftalar korkularımı yenmekle geçti. Güçlüyüm, hiç olmadığım kadar güçlüyüm ve başıma ne gelirse gelsin yüzleşeceğim. Tanrı korusun, bana bir şey olursa, çocukların Evie'ye on sekiz yaşına gelene kadar bakacaklarını bilmek beni rahatlatıyor. Onu babama geri göndermenin bir seçenek olmadığını biliyorlar.

Adamlardan ayrılıyoruz, ikincisinin ve benim arkamdan ağır bir kapı kapanıyor ve uzun bir koridora giriyoruz. Kendi sağduyuma ve adamların sağduyusuna rağmen onunla yalnızım ve bu iyi hissettirmiyor. Bu adamı sadece kulüpte, genellikle Dimitri'yle birlikte görmüştüm ve sorunlu biri olduğu açıktı. Şu anda içine daldığım dünya hakkında hiçbir şey bilmeden önce bile, onun yanında arkamı kollamam gerektiğini biliyordum, şimdi ondan çok fazla sümük sızıyor.

Patronu *Pakhan*'a sadık olabilir ama o da diğer tüm adamlar gibi delidir. Ve delilik beraberinde öngörülemezliği getirir. Tüm bu adamlar gibi kendimi yenilmez hissetmemi sağlayacak bir silahım olmayabilir ama işime yarayabilecek küçük bir şey *edinmeyi* başardım. Tıpkı ikincinin ve kardeşlerin silahlarının yakınlarda olduğundan emin olmak için ceketlerini sıvazladıkları gibi, ben de rahat etmek için kendi cebimi sıvazlıyorum, orada bir stiletto bıçağı saklıyorum. Kendini savunma eğitmenimin bana nasıl kullanılacağını gösterdiği bıçak.

Ondan çaldığımı bilmiyor.

Adam geçen gün bana bıçak kullanmayı öğretiyordu. Seansımızın sonunda ayrılmak için eşyalarını topluyordu ki telefonu çaldı. Birkaç saniyeliğine benden uzaklaştı ve ben de kendime yardım ettim.

Yani, silahı başka nerede güvene alabilirdim ki? Silahını çalmadığım için şanslı. İstedim, ama kesinlikle eksik olduğunu fark ederdi. Bir bıçak, o kadar değil, en azından hemen değil.

Güvenli bir mesafede olduğunu umduğum bir mesafeden, ikinciyi takip ediyorum ve bu sırada kendi silahımı parmaklıyorum. Onunla kendimi savunabileceğimden emin değilim ama mecbur kalırsam deneyeceğimden eminim.

Tek yapabileceğim bu.

Bir köşeyi dönüp ağır ahşap bir kapıya yaklaşıyoruz. Kapıya varmadan önce ikinci adam durdu ve bana döndü.

Parmaklarımı bıçağımın sapına doluyorum ve tıpkı eğitmenimin bana gösterdiği gibi duruşumu genişletiyorum.

"Biliyor musunuz hanımefendi, bütün bu zahmete değmezsiniz. *Pakhan* seninle zamanını boşa harcıyor."

Nefes al.

"Sanırım yetkili o l m a m a n iyi bir şey, değil mi?" Şaka yapıyorum. "Ve bildiğim kadarıyla, hiçbir zaman sorumlu *olmayacaksın*."

Öğrendiğim bir şey varsa, o da bu adamların aşırı büyük egoları olduğudur.

Onlar için sorun, hakaretler için kolay hedef olmalarıdır.

Ve az önce önümdeki sürüngene fırlattığım da tam istediğim gibi isabet etti.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yüzü sanki nefesini tutuyormuş gibi kızarıyor. "Kadınlar erkeklerin zevki içindir. Ama eminim ki hiçbir erkek senin gibi Amerikalı bir fahişeyle eğlenemez."

Büyük kapıyı açıyor, arkasında durup benim için tutuyor. Deha diyebileceğim bir anlık hareketle, ayağım takılmış gibi yapıp kapıya doğru düşüyorum ve kapıyı yüzüne doğru itiyorum.

Sert.

"Ahhhrrrrgggg, seni kaltak!" diye bağırıyor, eli burnuna gidiyor. Şimdi kan damlıyor.

Oops.

"Aman Tanrım, Bay İkinci Adam, çok üzgünüm. Mendile ihtiyacınız var mı?" Toplayabildiğim tüm sahte endişeyle soruyorum.

Hırlarken omzumun üzerinden bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve *Pakhan*'ı büyük bir masada oturmuş, kargaşayı izlerken buluyorum.

İkinciye döndüğümde, bana vurmak için kolunu kaldırdığını görüyorum.

"*Dur*!"

Pakhan ayağa kalkmış, işaret ediyor.

Vay anasını. Bu ahmak tarafından suratımın ortasına vurulacağımı hesaba katmamıştım. "Artık gidebilirsin," diye bağırdı *Pakhan* ona.

İkincinin eline kan damlıyor ve bunun ne kadar zamandır gördüğüm en güzel manzara olduğunu söylemeliyim.

O giderken yolundan çekiliyorum. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten özür dilerim. Peçetem de bitti, lanet olsun."

İkincisi parıldıyor ve benim bir adım daha geri çekilerek onun ulaşamayacağı bir yere gitmeme neden oluyor. "Bu bir kaza değildi, bayan."

"Belki de ofise girmeden hemen önce bana söylediklerinizi *Pakhan*'a anlatmak istersiniz? Hmmm? Fahişe olmakla ilgili bir şeydi sanırım?" Alay ediyorum.

Zorluyorum. Bunu biliyorum. Ve

umurumda değil. Orada duruyor, sessiz.

Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.

Bir kadını yere serebilir ama iş bunu kabullenmeye gelince koca bir ödlektir.

Kaybeden.

Kapıyı yavaşça kapatıyor.

Ona el sallıyorum. "Görüşürüz!"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CHARLEIGH

"Bayan Gates, değil mi?" diye soruyor *Pakhan*, hemen konuya girerek. "Evet," diyorum kibarca, oturmak için bir davet bekliyorum.

Karşısındaki sandalyeyi işaret eder etmez bunu yapıyorum.

Ofisi biraz eski püskü, bu beni şaşırttı ama sanırım tüm suçlular süslü bir çevreye önem vermiyor. Floresan ışıklar tepede parlıyor, halı yıpranmış ve oturduğumuz büyük konferans masası çizik ve yontulmuş. Başka bir ortamda, eski püskü görünümü çekici olabilir. Ancak toz ve puro karışımı kokan bir odada hemen hemen hiçbir şey hoş görünmeyecektir.

Beklemeden, Dimitri'nin beni yakaladığı gün olan her şeyi *Pakhan*'a anlatmaya başlıyorum. Ailem hakkında muhtemelen istediğinden daha fazla bilgi veriyorum ve kız kardeşimin başını her zaman belaya soktuğunu anlatıyorum. Sözümü kesmeden dinliyor ve başını sallıyor.

Muhtemelen pek çok 'sivil' ile konuşmuyordur, çocukların bana taktığı isimle. Acaba benim nispeten normal hayatım ona da onunki kadar sıra dışı geliyor mu?

Sanki münazara kulübünde davayı savunuyormuşum gibi konuşmamı toparlıyorum. "Görüyorsunuz, adam Alekseev kardeşlere bir şey anlatmak için bana saldırdı ve neredeyse beni öldürüyordu. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ben sadece kolay bir hedeftim, adamlar için önemli biriydim."

Pakhan'ın kaşları kalkıyor. "Önemli mi? Alekseev'ler için önemli misin?" diye sorar.

Gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyor? Çünkü eğer öyleyse, pek komik olduğunu düşünmüyorum.

Omuz silkiyorum. "Arkadaş olduğumuzu söyleyebilirsin."

Pakhan'ın yüzünde lekeli ve eksik dişleri ortaya çıkaran bir gülümseme beliriyor. Nefesinin kokusu masanın üzerinde süzülüp burun deliklerimi yakarken tiksintimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Bir süre beni inceledikten sonra masanın üzerine eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Bayan Gates, durumunuzu anlıyorum ve bakış açınızı benimle paylaştığınız için size teşekkür ediyorum."

Şaka mı yapıyor? Bu benim *bakış açım* değildi, gerçeklerdi. Tüm gerçekler. Bütün bunlar endişe verici bir zaman kaybı mıydı?

Siktir et bu insanları. Hepsinin.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama *Pakhan* beni geri çağırıyor. İtaat ediyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

"Zahmetiniz için Dimitri Yegorov'un size tazminat ödemesini sağlayacağım." Ha?

"Ben... Anladığımı sanmıyorum," diyorum yavaşça.

"Tazminat ödeyecek. Sana ve Alekseev'lere," diyor, sanki konuşmamız bitmiş gibi.

O kadar hızlı değil.

"Efendim, ben buraya para için gelmedim. Dimitri'nin parasını istemiyorum." Kafası karıştı. "Affedersiniz? Bayan Gates, bu benim kararım-"

Önünü kestim. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey değildi. "Parasal olarak tazmin edilmeyi reddediyorum," diyorum, çenem dik.

Gözleri kısılıyor ve başı boynunun üzerinde geriye kayıyor, sanki daha önce hiç kimse, hele de bir kadın ona karşı çıkmamış gibi.

Ki bu muhtemelen doğru.

"Ne istiyorsun o zaman?" diye sorar,

eğlenerek. Pislik.

Omuz silkiyorum. "Oldukça basit. Kan istiyorum."

Gözleri açılıyor ve bir kahkahayı bastırıyor. "Kan mı?" diyor gülümseyerek. "Bayan Gates, Dimitri'nin bu organizasyon için sizden daha değerli olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Ve işte oldu. Bu dünyada asla bir erkek kadar değerli olamayacağım.

Sandalyemin kollarını kavrıyor ve çocukların soğukkanlılığımı korumam konusunda verdikleri dersi kafamda tekrarlıyorum.

Kendimi kaybetmeyeceğim, kendimi kaybetmeyeceğim.

Vazgeçmeye hazır değilim. "Dimitri'nin kime ne faydası var? Tek duyduğum ne kadar işe yaramaz biri olduğu," diyorum sakince.

Şu ana kadar çok iyiyim. Kontrol altındayım. Dünyada her şey yolunda. Sadece birinin yaşamaya ya da ölmeye hakkı olup olmadığını tartışıyoruz. Şansımı zorluyorum ama dikkatlice. Çok dikkatli.

Pakhan parmaklarını şıklatıyor, belli ki benden bıkmış. "Bilmediğiniz şey şu ki Bayan Gates, Dimitri'nin babası onurlu bir adamdı. Bizim dünyamızda aile üyelerine bu tür bir saygı gösterilir. Babası artık aramızda olmasa da, Dimitri bir dereceye kadar korunuyor. Ayrıca, birkaç iş yürütüyor-"

"Umurumda değil," dedim, sonunda patladım. Bu kaçınılmazdı. "Onu kendim öldüreceğim. Dene ve beni durdur."

Ayağa kalktım. *Pakhan*'ın konuşmamız bitmemiş olabilir ama benim bittiğine eminim. Ne zaman kaybı ama.

İç geçirdi. "Pekâlâ, Bayan Gates. Sizi uyardım. İşleri halletmek için kendi yöntemlerimiz var ve bunu anlamaya çalışmanızı öneririm. Artık gidebilirsiniz. Lütfen Alekseev kardeşleri içeri gönderin," dedi ve beni kapıdan dışarıya doğru el sallayarak uğurladı.

"Ama-" Söylemeye başladım.

"Bayan Gates, ben sabırlı bir adamım. Siz de sabırlı olmayı öğrenseniz iyi olur. Şimdi beni dikkatle dinleyin." Bana yaklaştı, parmağını yüzüme doğru salladı.

Oh lanet olsun. Şimdi yaptım.

"Kadınların benimle senin gibi konuşmasına alışık değilim. Zamanın farklı olduğunu ve artık dünyanın böyle olduğunu biliyorum. Kadınlar akıllarından geçenleri söylüyorlar. Aynı fikirde değiller. Ne istediklerini soruyorlar. Bunu göremeyecek kadar yaşlı d e ğ i l i m. Hoşuma gitmiyor ama sanırım buna alışmak zorundayım. Yeni yöntemleri kabullenmeliyim. Ne de olsa dünya her zaman değişiyor, değil mi?" diye soruyor ellerini kaldırarak.

Belki de düşündüğümden daha evrimleşmiştir.

Daha da yaklaşıyor ve benim hareket edemeyeceğim kadar hızlı bir hareketle başımın arkasındaki saçları tutup yana doğru çekiyor.

"Bekle-" diye bağırıyorum, rahatsız pozisyonum ve yüksek topuklu ayakkabılarımla tökezliyorum, düşüp düşmeyeceğimi ve bu adamın beni incitmeye niyetli olup olmadığını ve ne kadar kötü inciteceğini merak ediyorum.

"Sizden saygısızlık kabul etmeyeceğim, genç bayan."

Saçlarımı çekiştirerek beni işkence edercesine yan pozisyona getiriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, "Öyle demek istemedim-"

"Söylediğiniz her kelimede ciddiydiniz, Bayan Gates. Her kelimesinde.

Ben aptal değilim.

Size eve dönmenizi ve söylediklerimi düşünmenizi öneririm."

Son bir çekişle b ı r a k t ı . Doğruldum ve hayatımı kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşünerek kapıya doğru koştum.

İkincisi Pakhan'ın ofisinin hemen dışında bekliyor ve ben göründüğümde benden önce koridorda yürüyor. Bu tuhaf adamların kurallarına uyma konusunda henüz dersimi almadığım için, adamlara ulaşmak için can atarak onun yanından hızla geçiyorum. Bekledikleri odaya uçarak girdiğimde ayağa fırlıyorlar.

"Bu da ne böyle?" Kir nefes nefese kalmış, darmadağınık halime bakıp soruyor.

Sanki bu tavşan koridorları ve ofisler arasında ondan gerçekten kaçabilecekmişim gibi, az önce geçtiğim kapıyı işaret ediyorum. "Çocuklar. Sizi görmek istiyor," diyorum. "*Pakhan* üçünüzü de görmek istiyor."

Bunu söylerken, bunun ikinciyle yalnız kalacağım anlamına geldiğini fark ediyorum. Ne kadar süreyle bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse, bir saniye onunla geçirmek istediğimden daha fazla zaman.

"Ben burada hanımefendiyle kalacağım," diye homurdanıyor. "Koridorun sonunda," diyor ve kardeşler için kapıyı açıyor.

Vadik, "Merak etmeyin, biz yolu biliyoruz," diyor.

Ve şimdi, bana sahip olmak ve akşam yemeğinde beni yemek istiyormuş gibi bakan sürüngenle yalnızım.

"Hey," dedim neşeyle, "burnunun kanaması durdu."

Bir ayıyı dürtmekten bahsediyoruz.

Bana doğru hamle yaptı ve boynumu yakaladı. Ama ben de hızlıyım ve stiletto bıçağım hemen kasıklarına dayanıyor. Onu kullanmayı çok isterdim. Gerçekten isterdim.

Aletini ya da taşaklarını alabilirim. Ya da

ikisini de. O da bunun farkında.

Elleri boynumdan çekiliyor ve bıçağı görünür tutarak geri çekiliyorum. Ondan korkmadığımı hatırlaması gerekiyor. Ya da en azından korkmadığıma inanmalı.

"Biliyorsun," diyorum, "korunmadan hiçbir yere gitmemeyi zor yoldan öğrendim. Eskiden hiç yapmazdım ama neredeyse ölene kadar dayak yedikten sonra bir kızın başka ne seçeneği olabilir ki? Kendimi savunmalıyım, anlıyor musun? Çocuklar *henüz* bir silah için hazır olmadığımı söylüyorlar, ben de bu güzel küçük stiletto bıçağı buldum. Kullanmak için can atıyorum. Gerçekten çok istiyorum. Sence kullanma şansım olacak mı?" Üzgün bir surat ifadesiyle soruyorum.

Odanın öbür ucunda, kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyor, az önce bir kadın tarafından alt edilmiş olmanın şaşkınlığıyla bana bakıyor.

İç çektim. "Bunu denemeyi umuyordum, belki senin üzerinde. Ama çocuklar dönene kadar odanın diğer tarafında, benden uzakta kaldığın sürece denemeyeceğim. Ve evet, bir silahın olduğunu ve istediğin zaman kafama bir kurşun sıkabileceğini biliyorum. Ama aynı zamanda bunu yaparsan kendi kafana da bir kurşun sıkacağını biliyorum, ailenin her bir üyesi gibi."

Aferin oğlum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Niko

"Beyler, kadınınıza da söylediğim gibi, benim onayım olmadan hiçbir şey yapmayacaksınız."

Pakhan kardeşlerime ve bana ters ters bakıyor. Adam mutlu görünmüyor ve nedenini bildiğimden oldukça eminim. İşin aslını daha sonra öğreneceğim ama sahip olduğum tüm paraya bahse girerim ki Charleigh, onu yapmaması konusunda uyardığımız şekilde ona karşı çıktı. Elbette, Dimitri'ye karşı duyduğu gurur ve şikâyet tamamen haklı, ancak *Pakhan* gibi bir adamla yüzleşmenin yeri ve zamanı vardır. Charleigh fırsatlarını akıllıca seçmedi ve biz onunla birlikte odada olmadığımız için bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Aslında pek de sürpriz olmadı. Birinin onu ezmesine izin verecek türden bir kadın değil.

Ama *Pakhan*'ın bugün kardeşlerim ve benim için takındığı sert ifade daha önce gördüğüm bir şey değil.

Bu adamı kendimi bildim bileli tanırım. Babamız onunla Rusya günlerine kadar uzanan bir geçmişe sahipti. Karşılıklı saygıları ve uzun süreli ilişkileri, babam öldükten sonra bile kardeşlerim ve benim için açık kapı politikası anlamına geliyordu. Konu ne olursa olsun, birbirimizle kibarca aynı fikirde olmasak bile etkileşimlerimiz her zaman dostça olmuştur.

Ama bugün durum farklı.

Bugün, *Pakhan* sanki tatsız bir pazarlık yapan yabancılarmışız gibi konuşuyor, ki sanırım öyleyiz. Açık direktifini yanlış anlamamızı ya da 'yanlış duymamızı' göze almıyor. Babam gururla başımı okşarken, adamın on yaşındaki benim kulağımın arkasına bir çeyreklik saklıyormuş gibi yaptığı günler artık çok gerilerde kaldı.

Hayır, bugün tamamen farklı bir adamla karşı karşıyayım; Charleigh gibi insanların zarar görmesine izin vermek anlamına gelse bile, koruması gereken çok sayıda çıkarı olan bir adamla.

Pakhan'ın bu versiyonunu sevmiyorum ve onun yolundan gitmemiz için ısrar ettikçe ondan daha az hoşlanıyorum. Kızımız için tazminat istiyorum, muhtemelen ondan bile fazla ve onu bir engel olarak görmemek neredeyse imkansız.

Dimitri Yegorov bu dünyada yürüdüğü sürece Charleigh'nin huzurlu bir gece uykusu çekemeyeceğini biliyoruz. Sadece sürekli omzunun üzerinden bakmakla kalmıyor, öfkesi de apaçık ortada. Öfkesi yüzünden okunuyor ve yürüyüşünden belli oluyor. Konuşma şeklini bile etkiliyor.

Kardeşlerim gibi ben de Charleigh'in iyiliği için tüm bunları geride bırakmak ve günlük işlerimize geri dönmek istiyorum. Dimitri, kendimi bildim bileli hepimizin başına bela oldu ve hak ettiği cezayı almasının zamanı geldi de geçiyor bile.

Kardeşlerimin, ailemize yaptıklarından dolayı onu dışarı çıkarmaktan kendilerini nasıl alıkoydukları beni aşıyor. Onların benden daha az sabrı var, eylemleri çok daha sessiz.

Ancak Charleigh'nin Dimitri'nin evindeki 'gizli oda' hakkında söyledikleri doğruysa intikamımıza yaklaşıyor olabiliriz. Bunu hayal etmiş olması oldukça mümkün. Yediği dayak çok ciddiydi ve hafızası pek güvenilir bir tanık değil. Ama eğer o oda varsa ve Dimitri'yi ailemin ölümüyle ilişkilendiren bir kanıt varsa, bu dava kapanmış olacak.

Pakhan'ın dediği gibi artık 'sabırlı olmak' yok. Artık kötü duyguları yumuşatmak için saçma sapan tazminat ödemeleri yok. Eskiden, Papa'nın zamanında, incinen tarafı bir çanta dolusu parayla göndermek yeterli olabilirdi. Ama bu artık işe yaramıyor, özellikle de Charleigh gibi biriyle.

Eminim *Pakhan* da bunu anlamıştır ve bu da onu böyle sinirli bir ruh haline sokmuştur. Kuşkusuz, Charleigh'nin başını okşayıp parasını ödeyebileceğini ve onu iyi bir kız gibi gönderebileceğini düşündü.

Onu bizim gibi tanımıyor.

Sendikadaki geri kalanımız gibi çok fazla iş yapmamış olabilir ama istediğini isteyecek ve ilk itirazında reddedildiğinde geri adım atmayacak kadar kendine saygısı var.

Ellerini önünde kavuşturan Vadik derin bir nefes alıyor. Sabrının tükenmekte olduğunu anlamamın tek yolu, *Pakhan*'ın neyse ki göremediği ya da duyamadığı hafifçe vuran ayağı.

"Efendim," diye söze başladı kardeşim, "Dimitri Yegorov'un, Charleigh'in başına açtığı belayı ödemekten çok daha ağır bir cezayı hak ettiğini göstermek için daha ne gibi kanıtlara ihtiyaç olduğundan emin değilim."

Pakhan'ın kafası kendi eksenine geri döner ve Alekseev kardeşlerin sadece kararını sorgulamasına değil, aynı zamanda konuyu zorlamaya devam etmesine de izin vermeyeceğini yüksek sesle ve net bir şekilde haykırır.

Bu çok kötü oldu. Eğer bize saldırır ve silahını çekip bizi vurursa, en azından Charleigh için doğru şeyi yapmaya çalışırken öldüğümüzü biliriz.

Vay anasını. Onun için hayatımı tehlikeye atabilirim. Bunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Lanet olsun, başım belada. En azından yalnız değilim. Kardeşlerime bakıyorum, bu inatçı yaşlı adama karşı hayal kırıklıklarını bastırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Aynı fikirde olduğumuzu biliyorum.

Kir, "Sanırım çalışanlarımızdan bir kadının kısa süre önce Niko'nun arabasını kullanırken öldürüldüğünün farkındasınızdır," diyor.

Pakhan başını sallar. Tabii ki biliyor. Her şeyi biliyor
üzerinde.

"Ona çarpan kamyon sürücüsü, kazayı ve patlamayı
Birkaç yıl önce Clara'yla bana çarpan ve Clara'nın ölümüne neden olan adamla aynı kişiydi. O zaman da şimdi de Dimitri'nin maaş bordrosunda olduğundan hiç şüphem yok," diyor Kir.

"Bu adam şimdi nerede?"

"Öldü."

Tabii ki öldü. Kir, her iki 'kazada' da büyük tır şoförünün o olduğu bağlantısını kurar kurmaz, onun için her şey bitmişti. Onu depolarımızdan birine götürdük ve ona kimin ödeme yaptığını söylemesi için elimizdeki her şeyi kullanarak onu 'cesaretlendirdik'. İspiyonlamayacağı belli olunca da sefil hayatına son verdik.

Aslında, yaptıklarının arkasında kimin olduğunu itiraf etse bile hayatı sona erecekti, ancak ağzını sıkı tuttuğu için -muhtemelen ailesine yönelik tehditlerin bir sonucu olarak- Kir ölümünün oldukça tatsız olmasını sağladı. Kardeşimin her zaman dramatik olaylara karşı biraz yeteneği olmuştur. Adamın boynunun yan tarafına küçük ama keskin bir bıçak sapladı, ölüme neden olacak kadar ciddi bir yaralanmaydı, ancak hızlı bir şekilde gerçekleşmesini sağlayacak kadar şiddetli değildi.

Adamın kan kaybından ölmesi ne kadar sürdü bilmiyorum. İzlemek için etrafta takılmadım.

Sonunda aşkı Clara'nın intikamını alabildi mi? Hiç şansı yok.

Pakhan parmaklarını masasına vuruyor. "Pekâlâ. Davanızı anlatışınızı dinledim. Sağlam bir dava, hakkını vereyim. Ama Dimitri'yle yüzleşilmeyecek. Henüz değil. Hizbe çok para kazandırıyor ve bunu görmezden gelemem."

Sikerler. Her şey paraya bağlı. Her zaman öyle olur.

Bu herifin daha ne kadar ihtiyacı var? İsterse kıçını altın tuvalet kağıdıyla silebilir.

Ama belki de babamın dediği gibi, onun deliliğinin bir yöntemi vardır. Onun sözlerini hatırlıyorum.

Sessiz ol ve gözlemle, evlat. Bir adamın sözleri her zaman senin düşündüğün anlama gelmez.

Babamın çağrısını kendime tekrarlıyorum, *Pakhan*'a güvenmek istiyorum. Kardeşlerim o kadar iç gözlemci değiller ve öfke ve hayal kırıklığıyla dolup taşıyorlar. Kir'in ağzı ince bir çizgiye dönüşürken ve Vadik'in gözleri kısılırken, *Pakhan*'ın onları göz ardı ettiğini düşündükleri şeye güceniyorlar.

Adamın aklından geçen her şeyi söylemediğine dair bir önsezim olmasaydı ben de gücenirdim. *Pakhan* gibi ben de kardeşlerime sabırlı olmalarını söylemek istiyorum. Ama beni dinlemiyorlar, tıpkı onu dinlemedikleri gibi. Hazır değiller.

Pakhan ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret ediyor. Ben de bitmesi için sabırsızlanıyorum. Bugün birbirimizin etrafında daireler çizerek konuşmaktan başka yapacak bir şey yok, ki bu da kimsenin zamanını iyi kullanması anlamına gelmiyor ve muhtemelen *Pakhan*'ı çileden çıkaracak. Onu kızdırmak istediğimizi yapmasını sağlamaz ama muhtemelen kıçımıza tekmeyi basıp ofisinden kovulmamıza neden olur, muhtemelen de kalıcı olarak.

Ayrıca bu toplantı sona erdiği için çok mutluyum çünkü Charleigh'i *Pakhan*'ın ikincisiyle yalnız bırakmak zorunda kaldık ki bu asla iyi bir seçenek değil. Küçük domuzcuk gözlerinin onun vücudunda nasıl gezindiğini gördüm ve bu beni hasta ediyor. Ona asla dokunmayacak. Ona yaklaşmayacak bile.

Pakhan'ın kovulmasından sonra koridorda koşturuyorum ve sonunda bizi bekledikleri odaya dalıyorum. Charleigh odanın karşısında huzur içinde oturmuş, Kindle uygulamasında bir kitap okuyor. Rahatlamış görünüyor ve biz odaya girdiğimizde ifadesi aynı kalıyor, sanki bizi gördüğüne ne sevinmiş ne de üzülmüş gibi.

Özlediğim şey de bu. Charleigh'nin yüzü bizi gördüğünde aydınlanırdı. Uzun zamandır bunu yaptığını görmemiştim. Dimitri'den intikamını alırsa, tavrı değişecek mi?

Umarım öyledir.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Niko

"Görünüşe göre yaşlı adamı bizim için çok iyi ısıtmışsın bebeğim," diyor Kir gözleri parlayarak. "Onu harika bir ruh hali içinde bıraktın."

Farklı bir şey beklememesi gerektiğini çok iyi biliyor. Tıpkı Vadik ve benim gibi. Ama ukalaca bir lafı sisteminden atmak zorunda.

Arabanın camından dışarı bakarken saçlarının uçlarını savurarak omuz silkiyor. "Sanırım yaptım. Yaşlı piç dinlemedi ama. Hiç şaşırmadım. Sadece Dimitri'nin bana bir miktar para vermesini ve sonra da yoluma gitmemi istiyor." Limuzinimizin arkasında oturan kardeşlerime ve bana doğru dönüyor ve gözlerindeki nefret beni çarpıyor.

Kızımızı sonsuza dek mi kaybettik?

Hiddetle devam ediyor. "Dimitri'nin bana ne yaptığı umurunda değil. Hiç umursamıyor, yani adam tekrar yapmak isterse yapabilir ve daha da kötüsü, bundan paçayı kurtarabileceğini biliyor. Tüm erkeklere kadınlara istedikleri her şeyi yapmaları için açık çek veriyor ve bunun tek sonucu da onları susturmak için bir çek yazmak oluyor."

Pakhan'ın bizi Charleigh'nin ve herkesin düşündüğü gibi başından savmadığına dair şüphelerimi dile getirmiyorum. Şu anda bunu duymayacaklar ve benim de tartışacak halim yok, ki bu da muhtemel bir sonuç olurdu.

Charleigh koltuğuna yerleşiyor ve omuzlarını silkeliyor. "Hey. *Pakhan*'ın ikincisine bıçak çektim."

Başım kardeşlerimle aynı anda ona doğru dönüyor. Tanrım, bu kadın.

Vadik, "Charleigh, kontrolden çıkmış halinle küçük kız kardeşin gibi konuşmaya başladın," diyor.

Ciddi mi yoksa onu azarlıyor mu anlayamıyorum. Gerçi çok da önemli değil. Söylediği şey doğru.

"Ne oluyor, Charleigh?" Kir kaşlarını çatarak soruyor.

Elini cebine atıyor ve küçük bir bıçak çıkarıyor, gösteriş yapan bir çocuk gibi kibirli bir şekilde gösteriyor.

"Bunu da nereden buldun?" diye soruyor.

Parmaklarının arasında çevirip hayran hayran bakıyor. "Kendimi savunma eğitmenimden *ödünç aldım*."

"Tanrı aşkına," diyor Vadik. "Peki ikincisine nasıl bıçak çektin? Sana bir şey mi yaptı?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, duraklıyor. "Burnunun kanadığını biliyor musun? *Pakhan*'ın ofisine girerken *yanlışlıkla* kapıyı yüzüne doğru ittim."

Kir bir kahkaha patlatıyor ama Vadik'in ve benim yüzümüzdeki ciddi ifadeyi fark edince kendini tutuyor.

"Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, biraz kızgındı. Sonra *Pakhan* onu gönderdi, bu da onu daha da kızdırdı. Bekleme odasına geri döndüğümde ve siz gittiğinizde, kanamanın durduğunu belirttim."

Kir hâlâ gülmemeye çalışarak başını sallıyor. "Tamam, yani o piçi kışkırtıyordun. Onun gibi koca kafalı bir vahşiyle bunu yapmak zor değil. Ama bıçağı ne zaman çektin?"

"Sanırım onu kızdırdım," diyor sahte bir masumiyetle, "bu yüzden bana saldırdı. Bıçağı çektim ve kasıklarına doğru tuttum." Gururla gösteriyor.

Ben de biraz gururlandığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Onun açısından akıllıca bir hareket değildi, ancak mükemmel çabası için onun adına sevindim. Yine de sonu ölüm olabilirdi. Ve kendisinin de gözlemlediği gibi, 'sadece' bir kadın olduğu için cezası çok da fazla olmazdı.

"Tanrım," diyor Vadik kel kafasını ovuşturarak.

Charleigh gururla başını sallıyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu onun hemen geri çekilmesini sağladı."

Birimiz el koyamadan bıçağı cebine geri koyuyor.

o.

Ona küçük bıçağının ikinciyi yavaşlatmış olabileceğini söyleyebilirdim, ama onun boynunu kırmasını engelleyemezdi. Ona sandığı kadar belalı biri olmadığını ve kendine dikkat etmesi gerektiğini söyleyebilirdim. Ya da kendine zarar vermeden önce o lanet bıçağı vermesini söyleyebilirdim.

Ama ben sevmiyorum. Ne kadar beceriksizce yaparsa yapsın, kendini savunması hoşuma gitti.

Konuyu değiştiriyorum. "*Pakhan*, Dimitri'nin sana tazminat ödeyeceğini söyledi. Bunu duymanın senin için zor olduğunu biliyorum ama bizim dünyamızda bu normaldir. Tipik *olmayan* şey ise bir kadının kendi intikamını almasıdır. Unutmayın ki siz bu gidişata karşı çıkıyorsunuz. Ve böyle bir şey yaptığınızda, adımlarınızı dikkatli atmalısınız."

Ben konuşurken beni inceliyor, sonunda dinliyor.

"Para istemediğini biliyorum." Kardeşlerime bakıyorum ve düşüncelerimi paylaşmaya karar veriyorum. Beğenmeyenin canı cehenneme. "Bu geçici bir çözüm. Öyle olduğunu biliyorum. *Pakhan*'ın bir noktada daha fazla harekete geçtiğini göreceğiz. Ne zaman, bilmiyorum ama göreceğiz."

Sabırsızca iç geçiriyor. "Gerçekten mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

Vadik bana uyarıcı bir bakış fırlattı. Onu umutlandırmamı istemediğini biliyorum ama siktirip gidebilir.

Haklı olduğumu biliyorum.

"İntikamını alacaksın, sevgilim," diyorum. "O piçin bize yaptığı tüm yanlışlar için hepimiz alacağız. Buna inanmalısın, Charleigh."

Gözleri yaşlarla doluyor ve sesi çatlıyor. "Umarım haklısındır Niko, çünkü şu anda kendimden nefret ediyorum. Kendi derimin içinde olmaktan nefret ediyorum. Sanki binlerce böcek sürekli üzerimden geçiyor, benden küçük, acı verici ısırıklar alıyor ve yakında geriye hiçbir şey kalmayacak."

Gözyaşları akmaya başladı ve elime uzandı. "Lütfen bana yardım et, Niko. Bu şekilde yaşayamam. Çok acı veriyor ve... bazen çılgınca bir şey yapacağımdan korkuyorum. Kız kardeşim için dayanmalıyım. Onun kimsesi yok. Onu benden başka kimse umursamıyor Niko," diyor ve uzun süredir tutunduğunu tahmin ettiğim hıçkırıklara boğuluyor.

Onu kendime çektim. "Sana söz veriyorum, bebeğim. Her şeyi halledeceğimize söz veriyorum. Olanları asla unutmayacaksın ama şimdi olduğu gibi hayatını yönetmeyecek. Güven bana."

ON ALTINCI BÖLÜM

CHARLEIGH

Sürüklenmesin diye geceliğimin alt kısmını topluyorum ve yerleşkenin akşam çiyiyle sulanmış ıslak çimenlerinde yürüyorum.

Çocukken ayaklarıma ve ayak parmaklarımın arasına yapışan çimlerden nefret ederdim ama bu gece çimlerle ilgili rahatlatıcı bir şey var. Güzel. Ferahlatıcı. Nefes alabildiğimi hissettiriyor, sanki boğulup öleceğimi düşündüğüm sigara içenlerle dolu bir odadan çıkmışım gibi.

Her nefesin bir mücadele gibi göründüğü hayatımın uygun bir tanımı.

Ağaçlar ve benzeri büyük engellerden kaçınacak kadar iyi tanıdığım zifiri karanlık arazide dolaşıyorum. Güvenliğin beni izlediğini tahmin ediyorum ama bu beni pek de iyi hissettirmiyor. Sürekli arkamı kollama uyarısı midemi düğüm düğüm ediyor. Yemek yiyemiyorum ve Alekseev'in doktoru tarafından reçete edilen uyku haplarından birini almazsam uyuyamıyorum da.

Kitap okuyacak kadar bile odaklanamıyorum ya da televizyonda film izleyecek kadar uzun süre oturamıyorum. Yapabildiğim tek şey arazide yürümek. Bu olmadan aklımı kaybederim.

İtiraf etmeliyim ki, hava karardıktan sonra dışarıda yürümenin büyülü bir yanı var. Kuşlar daha sessiz, hava temiz kokuyor ve esinti tenimi gıdıklıyor. Bu duyguya tutunmam, onu yanımda taşımanın bir yolunu bulmam ve belki de beni içten içe kemiren çürümüşlüğün bir kısmından kurtulmam gerekiyor.

Pakhan'la karşılaşmam da bu durumu daha iyi hale getirmedi. Bir kadın olarak beni dinleyeceğini gerçekten düşünmüş müydüm? Nasıl bu kadar saf olabildim?

Aslında pek çok konuda safça davrandım, bunlardan en önemlisi de o gün Frank'le birlikte atari salonuna koşup kız kardeşimi kaçırabileceğimi ve sonrasında hayatın harika olacağını düşünmemdi.

Hata üstüne hata yaptım, Stacey'i Niko'nun arabasını almaya teşvik etmek gibi. O gün içinde patlayan ben olmalıydım. Ben olmalıydım.

Ama Stacey yerine ben ölseydim, Evie'ye ne olurdu? Babama geri döner miydi? Çocuklar onunla ilgilenir miydi?

Belki, belki de değil.

İşte bu yüzden burada olduğum için minnettarım. Günlerim gecelerimle yarışan kâbuslarla dolu olabilir ama en azından onun için buradayım. Benim sahip olamadığım hayata sahip olmasına yardım etmek istiyorum.

Büyük eve bakıyorum ve Evie'nin odasının penceresinden duvarlarda titreyen ışığı görüyorum. Bir saat önce ona iyi geceler diledim. Her ne kadar okula gitmiyor olsa da, geri döndüğünde sorunsuz bir geçiş olması için onu daha önce olduğu gibi aynı programda tutmaya çalışıyorum.

Ama odasındaki ışık bana bilgisayarında video oyunları oynadığını söylüyor, korkunç Arseny ile geçirdiği kısa süre içinde öğrenmiş olmalı.

Keşke o piçin boynunu kırabilseydim. Ondan Dimitri'den daha çok nefret ediyorum, eğer bu mümkünse. Elbette, bana tuzak kurdu, bu yeterince kötü, ama bunu yapmak için kız kardeşimi kullanması çok ileri bir adım. Bedelini ödeyecek, tıpkı amcası gibi. Ne zaman ya da nasıl bilmiyorum, sadece ödeyeceklerini biliyorum. Fırsat kendini gösterecek. Öyle olacağını biliyorum.

Ve bu, kimsenin bana bir çanta dolusu para verip yoluma devam etmemi sağlamasına bağlı olmayacak. Dünyadaki tüm para beni Dimitri'den koruyamaz. Sadece ölümü koruyacak.

Ve *Pakhan*'ın şu aptal "ikinci "si. Birincisi, kim kendisine 'ikinci' denmesini ister ki ve ikincisi, koca bir hödük nasıl böyle bir iş bulabilir ki? Aslında cevabı biliyorum, en azından tahmin edebiliyorum. *Pakhan*'ın tanıdığı biriyle akraba. Bu kadar basit bir şey olmalı.

Bu dünyada çoğu şey böyle işler. Kimi tanıdığın. Kimlerle akraba olduğun. Babanın kimlerle iş yaptığını.

Alekseev'lerin o berbat Dominika'yı yanlarında tutmalarının tek nedeni ailevi zorunluluklar.

"Charleigh. Charleigh," diye fısıldıyor yumuşak bir ses, beni ürkütüyor ama sadece bir anlığına.

Bu Niko, sanki gecenin huzurunu bozmak onu korkutup kaçıracakmış gibi sesini alçak tutuyor.

Gece gökyüzündeki azıcık ışık sarı saçlarını yansıtıyor ve karanlıkta onu bulmamı kolaylaştırıyor. Bana doğru yürürken ayakları ıslak çimenlerde gıcırdıyor ve onun da benim gibi yalınayak olduğunu fark ediyorum.

Büyük bir organize suç ailesinden birinin ıslak çimenlerde yalınayak yürüdüğünü düşünmek komik. Bu, büyük bir organize suç ailesinden

yasadışı ateşli silahlar ve diğer silahları alıp satıyor ve evden her çıkışında silah taşıyor.

Çok tuhaf. Ama bugünlerde hayatımda tuhaf olmayan ne var ki?

Her birinin kendi mesleklerini seçebilecekleri 'normal' ailelerden gelmiş olsalardı ne olacaklarını hayal etmeyi seviyorum.

Vadik büyük ve başarılı bir şirketin CEO'su olabilirdi. İnsanlara gün boyu ne yapmaları gerektiğini söyler ve yapmadıklarında tereddüt etmeden onları kovardı. İnsanlar onun engin bilgi ve uzmanlığını takdir etmek için önünde eğilir ve el pençe divan dururlardı. Özel bir jetle dünyayı dolaşır, her türden iş dünyası ve dünya lideriyle görüşür ve onlar da onun söyleyeceği her şeyi dinlerdi.

Kir'in işi kolay. Yemek pişirmeye olan tutkusu o kadar açık ki bir şef olabilirdi. Belki kendi Michelin yıldızlı restoranına sahip olur, tüm yemek dergilerine kapak olur ve hatta bazı üst düzey şeflerin yaptığı gibi bir şovu olurdu. Mutfakta biri hata yaptığında, tıpkı televizyondaki şeflerin yaptığı gibi onlara bağırırdı, ama bu en iyisi olurdu, yardımcılarının işlerinde daha iyi olmalarını sağlardı. Onunla çalıştıkları günlere dönüp baktıklarında, zor olsa da bu kadar kısa sürede hiç bu kadar çok şey öğrenmediklerini itiraf ederlerdi.

Niko biraz daha zor. O bir kadın erkeği, buna şüphe yok, ama onu kadın erkeği yapan şeylerden biri de karşı konulmaz cazibesi. Hangi kadın güçlü, sorumluluk sahibi ve aynı zamanda duygular hakkında konuşabilen ve gözyaşlarını silebilen bir erkeği sevmez ki? Belki Niko bir doktor olabilirdi. Nazik ama seksi bir doktor. Ya da bir politikacı. Birbirinden farklı çıkarları olan insanları bir araya getirmesi ve herkesin mutlu ayrılacağı bir çözüm üretmesiyle tanınan görkemli bir senatör. Yıllar boyunca tarih kitaplarında ondan bahsedilecek, büyük parklarda heykelleri dikilecek ve adı huşu ve saygıyla anılacaktı.

Bunun yerine, hayat bu adamlara bana verilen kadar sınırlayıcı bir el dağıttı. Elbette çok daha fazla paraları var ama gerçekten özgürler mi? Muhasebecilik sertifikamı almaya çalışırken umutsuzca istediğim özgürlüğe sahipler mi?

Görünüşe göre hepimiz yaldızlı bir kafesteki kuşlarız.

"Burada ne yapıyorsun?" Niko bir kolunu omuzlarıma dolayarak soruyor.

Üşümüyorum ama yine de onun sıcaklığına sarılıyorum. Bunu yaptığımda, sadece temiz ve erkeksi olarak tanımlayabileceğim kokusunu alıyorum, sanki kullandığı sabun hafif kireç kokuluymuş gibi.

Başka bir hayatta.

Hayır. Böyle düşünemem.

Bu benim hayatım. Ve berbat bir karmaşa.

Ama Niko'nun dokunuşu bana bir fikir verdi, zihnimin ve bedenimin aslında gidemeyeceğim bir yere tatile gitmesini istediğimde bir tür yedek haline gelen bir şey.

Tek kelime etmeden elini tutup onu bahçedeki yaşlı bir meşenin altındaki banka götürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak oturmasını söylüyorum. Geceliğimi yukarı çekiyorum ve bir dizimi kalçalarının iki yanına koyarak üzerine oturuyorum. Bana bakıyor ve karanlıkta yüz ifadesini tam olarak seçemesem de, parmağımı dudaklarında gezdirdiğimde hafifçe gülümsediğini fark ediyorum.

O güzel dudakları, beni ve muhtemelen tüm kadınlığı dizlerinin üzerine çöktüren yarım bir gülümsemeye dönüşen dudakları.

Adamın hiçbir fikri yok.

Onun üzerinde durduğum anda, elleri bacaklarımın arasında, keşfediyor, ne istediğimi ortaya çıkaracak bir işaret arıyor.

Hiç şüphem yok.

Avucunun içine girdiğimde, klitorisime odaklanmadan önce parmaklarını dudaklarımın arasında gezdiriyor. Hafifçe inliyorum ve tek kelime etmeden eşofmanını kalçalarının altına kaydırıyor. Sert horozunun birkaç vuruşundan sonra, kendini açıklığıma doğru yönlendiriyor.

Başımı omzunun kıvrımına gömüyorum ve kendimi ona bırakıyorum, kendimi anında beni pençesine alan sapkın hayattan uzaklaştırıyorum ve geçici de olsa, acının ya ortadan kalktığı ya da aslında hiç var olmadığı bir tür nirvanaya doğru götürüyorum.

Kendimi onun üzerinde yükseltip alçaltıyorum ve tek ses nefesimiz ve üzerimizdeki meşe ağacındaki esinti ve yaklaşan orgazmımın baş dönmesi içinde süzülüyorum. Aklımın başımda olduğu bir anda, keşke hayat hep böyle olsa, gece gündüz annelerin ölmediği, babaların kumar oynamadığı ve küçük kız kardeşlerin mutlu olduğu bir yer olsa diyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

"Seni seviyorum."

Orgazm sonrası mutluluğumdan kulağıma gelen bir erkek fısıltısıyla sıyrılıyorum ve biri sizi uyandırdığında uyumaya devam etmeyi tercih ediyormuşsunuz gibi sinirleniyorum. Yüzümü buruşturup gözlerimi açmaya zorluyorum ve hâlâ içimde olan Niko'nun üstünde olduğumu hatırlıyorum. Yüzümdeki saçları tarıyor ve karanlık olmasaydı muhtemelen bana dikkatle baktığını ve aynı derecede romantik bir yanıt b e k l e d i ğ i n i görürdüm.

Ama gece olmasaydı ve onu görebilseydim, şu anda verdiğim tepkinin aynısını verirdim ve bu da tepki vermemek olurdu. Ne kadar nazik olursa olsun, böyle bir jeste karşılık veremem.

Yapamıyorum işte.

Kaşıntılı bir huzursuzluk üzerime çöküyor ve sanki bu beni ondan ve üzücü duygularımdan uzaklaştıracakmış gibi kaçmak istiyorum.

Kendimi Niko'dan sessizce ayırıyorum ve panik içinde ne yapacağımı bilemiyorum.

"Sana daha önce de söyledim," diyor.

"Hmmm? Bana ne söyledin?" Oyalanarak soruyorum.

Aman Tanrım. Tam bir anksiyete krizine girmeden önce buradan çıkmalıyım. Kalbim şimdiden göğsümde çarpmaya başladı. Gözyaşlarının eşiğindeyim. Ve gerçekten nedenini bilmiyorum.

"Sen baygınken. Saldırıdan sonra. Sana o zaman söyledim."

Onun hakkında ne hissettiğimi söyleyebilirim. Ona söylemeliyim. Ama kelimeler gelmiyor. Zar zor ayakta dururken kendimden bu kadar çok şey veremem.

Ben de kaçtım.

Üzerinden atlayıp eve doğru koşuyorum, geceliğim önümde bir yumruk halinde toplanıyor. Çimenler dışarı ilk çıktığım zamankinden daha ıslak ve acelemden dolayı buz gibi davranıyor ve düşüyorum, göğsümün üzerine düz bir şekilde iniyorum, ellerim düşüşümü yumuşatmak için önde. Yardımcı olmadılar.

Nefesimi tutuyorum ve kaçışıma devam etmek için çabalıyorum, bu sefer biraz daha dikkatli bir şekilde, eve ulaşana kadar. Merdivenlerden dikkat çekmeden odama çıkabilmek için dua ederken, Vadik ve Kir, bir şeyler içiyorlardı.

önce beni görün. Vahşi halimle bir manzarayım. Sorular olacaktır.

"Hey. Orada neler oluyor?" Vadik soruyor.

Kapıya yaklaşıyorum ve kendime bakıyorum. Ayaklarım ve ellerim kir içinde, ıslak çimen lekeleri geceliğimin önünü kaplamış ve onu olduğundan daha şeffaf hale getirmiş.

"Buraya gel," diyor Kir, başıyla işaret ederek. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Konuşmak için ağzımı birkaç kez açtım, sonra tek kelime bile edemedim. "Ben... biz... az önce dışarıdaydım. Ayağım kaydı." Çatlak deri koltuğun en ucuna, kapıya en yakın yere oturuyorum.

Ne olur ne olmaz diye.

Kir bana inandığından emin değilmiş gibi başını eğiyor. "Ve... neden nefes nefese kaldın? Koşuyor muydun?"

Başımı salladım.

Daha fazlasını söylememi

bekliyorlar. Kahretsin.

"Evet, evet. Evet, koşuyordum. Koşuyordum."

Vadik bana kaşlarını çattı. "Neyden kaçıyorsun?"

"Şey, Niko ile birlikteydim. Sonra da kaçtım."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

İstemiyorum.

Kardeşler birbirlerine bakarlar. "Peki Niko'dan neden kaçtın?" Kir sorar.

En başta kaçmama neden olan panik yine göğsümde gümbürdüyor, nefesimi kesmekle ya da beni ağlatmakla ya da her ikisiyle de tehdit ediyor ve tek istediğim bu duygudan kaçmak ama bu lanet şey bugünlerde beni ele geçirilmiş bir iblis gibi takip ediyor.

Belki de ele geçirilmiş olan benim. Belki de şeytan benim.

"Bana beni sevdiğini söyledi," diyorum zorlukla anlaşılır bir sesle, kirli, kıvrılan parmaklarıma bakarak.

"Tamam," diyor Kir. "Bu kötü bir şey mi?"

Cevap vermiyorum. Veremem. Çünkü bilmiyorum.

Sonunda adamlara bakıyorum ve görüyorum ki kaçtığım şey de tam burada, bu odada, sanki beni takip ediyor. Onu istemiyorum, ona ihtiyacım yok. Ona sahip olmayacağım.

Siktir et.

Vadik içkisini bir kenara bırakır ve sandalyesinde öne doğru eğilir.

Nefesimi tutuyorum çünkü ne olacağını bildiğimden oldukça eminim. "Niko'yu... sevebilir misin? *Bizi* sevebilir misin?" diye soruyor sessizce.

Bam.

Vadik'in ağzından duyacağımı hiç düşünmediğim kelimeler çıktı. Bu kırılganlık bende ona koşma, onu rahatlatma ve koruma isteği uyandırıyor. Bir yandan onur duyuyorum... ama bir yandan da kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum.

Kaçmak için çaresiz.

"Ben... şey..."

Kekeliyorum.

"Bizi sevmenizi istiyoruz. Eğer sevebilirsen. Sevemezseniz de sorun değil."

Başım dönüyor ve kütüphane duvarlarındaki güzel kitaplar, deri ciltler ve altın harflerle karmakarışık bir şekilde birbirine karışıyor. Lütfen bırak da bayılayım. Çocuklar beni yatıracak ve bu dayanılmaz konuşma unutulacak.

Ama ben bayılmıyorum, lanet olsun ve bu nedenle cevap vermeliyim. Ne de olsa, korkakça davranıyor olsam bile yapılması gereken doğru şey bu. Vadik'in bana bunu söyleyerek aldığı risk bu kadar saygıyı hak ediyor.

"Ben... onur duydum. Çok onurlandım," diye fısıldıyorum. "Ben de sana aynısını söylemek istiyorum, gerçekten. Ama şu anda yapamam. Sizi önemsiyorum, hepinizi," diyorum sonunda bakışlarıyla buluşarak. "O kadarını biliyorum."

Başlarını sallıyorlar, yüzleri anlayışla kaplı, bu da kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor. Neden bana kızamıyorlar? Öfkelenemiyorlar? Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı.

İşte o zaman Niko bize katılıyor ve gözlerindeki acıyı dindirmek için hayatımı verirdim. Şu anda benim yüzümden çektiği acıyı hak etmiyor.

"Zamana ihtiyacım var," diyorum sonunda.

Fazla bir şey değil ama bu üç kelime her şeyi özetliyor.

Hiç çekinmeden seks yapabildiğim halde, sıra duygusal yakınlığa geldiğinde tamamen kontrolden çıktığım için şaşırdıklarını biliyorum. Hayatımda bir zamanlar, aynı şeyi karşı tarafta gördüğümde ben de şaşırırdım. Şimdi diğer taraftayım ve anlıyorum. Eğer hazır değilsen, hazır değilsindir.

Yuvarlak bir çiviyi kare bir deliğe sokmaya zorlayamazsın. Niko'ya gitmek istiyorum. Ama bu olmayacak. O yüzden kaçıyorum.

Acıyor, her şey acıyor, uzuvlarım, başım, hatta organlarım ve bir şey karnımdaki derinin yanmasına neden oluyor. Garip, sanki bir desen kazınmış gibi, ama bakmak için başımı kaldıramıyorum ve aslında hiç hareket edemiyorum, bir parça bile.

"Owwwww," diye inliyorum.

Ağrı kesiliyor, sonra şiddetleniyor, sonra tekrar kesiliyor ve ben bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. İşler böyle yürümüyor, hiçbir şey böyle yürümüyor ve kafam karıştı ve sadece yalnız kalmak istiyorum, böylece uykuya geri dönebilirim.

"Charleigh," diye sesleniyor bir ses, bana zarar verdikleri odada olmayan bir ses. "Charleigh," diye tekrarlıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve Niko'nun başımda dikildiğini görüyorum, bana dokunmuyor ama beni çok fazla korkutmamak için nazikçe kâbusumdan çıkarmaya çalışıyor.

"Ne... ne?" Mırıldanıyorum.

"Çırpınıyor ve inliyordun. Seni kontrol etmeye geldim," diyor.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve büyük evdeki odamda olduğumu fark ediyorum ve artık kimse bana zarar vermiyor.

Derin bir nefes alıyorum. Kabuslar eskimeye başladı. Gerçekten eskiyor. "Teşekkür ederim Niko. Minnettarım."

Yatağımın yanındaki koltuğa yerleşiyor ve ben de korkutucu olsa da eline uzanıyorum. Bu adamın parmaklarına kendi parmaklarımla dokunmaktansa tamamen seks yapmayı tercih etmem çok garip ama şu anda rahatlamaya ihtiyacım var ve Tanrı biliyor ki Niko da bunu hak ediyor.

Berbat davrandım. Ve kendimi çok kötü hissediyorum.

"Neden kalkmıyorsun? Evden dışarı çıkarız," diye öneriyor. "Kulübe gidelim."

Evet. Bu işe yarar. Manzara değişikliği yardımcı olabilir.

Kırk beş dakika sonra temizlenmiş, saçlarımı fönlemiş, makyajımı yapmış ve çocukların dolabımı doldurduğu güzel kıyafetlerden bazılarını giymiştim. Eğer normale dönmüş gibi davranamıyorsam, en azından dışarıdan öyle görünebilirim.

Ama en üst kata ulaşıp kulübün asansöründen çıktığımızda, benim açımdan her türlü normallik girişimi pencereden uçup gidiyor. Titremeye başladım.

ve terler çünkü koridorun sonunda Vadik'in ofisine dönen *Pakhan*'ın ikincisinden başkası yoktur.

Bıçağım da yanımda değil.

"Onun burada ne işi var?" Niko'nun kolunu tutarak sordum.

Derin bir nefes alır. "Muhtemelen *Pakhan*'ın sana teklif ettiği 'tazminatı' bırakıyordur. Bak, istediğinin bu olmadığını biliyorum ama en azından şimdilik uyumlu davran."

Niko'ya başımı sallıyorum ve başımı dik tutarak Vadik'in ofisine doğru yürüyorum. "Günaydın Charleigh," diyor Vadik ben içeri girdiğimde.

İkincisi hiçbir şey söylemiyor ve ben ona bakmıyorum bile.

"Günaydın Vadik," diye cevap veriyorum.

İkisi sohbet ederken yanında duruyorum, aralarındaki masada büyük bir evrak çantası var ve öfkem öldürücü bir hastalık gibi geri döndü, sadece sizi gittiğine inandıran türden. Aç bir piranha gibi hassasiyetlerimi kemiriyor ve ürpertici sürüngenler kollarıma doğru ilerlerken kendimi kaybettiğimi hissedebiliyorum ve sonra beynim çalışmadığı için bedenim kontrolü ele alıyor. Uzanıp ayakkabılarımdan birini çıkarıyorum ve başımın üzerine kaldırarak ince topuğu ikincinin elinin arkasına indiriyorum, kemikleri ve siniri parçalıyorum ve Vadik'in masasını kan püskürterek dağıtıyorum.

Ben dahil herkes yaptığım şeyi özümserken oda bir milisaniyeliğine sessizliğe gömüldü ve *Pakhan*'ın ikinci adamı anlık şokundan çıktığında, kazığa saplanmış eli olan kanlı dehşete, içinden çıkan yüksek topuklu ayakkabıma bağırıp çığlık attı ve sağlam eliyle silahına uzandı.

İşte o anda Vadik ve Niko harekete geçti. Arkamdan belimden yakalandım ve çırpınmama rağmen Niko tarafından odadan dışarı sürüklenirken Vadik ikinci el silahı düşürdü.

Koridordan aşağı çekilirken, yaralı saniyenin ve onun dengesiz ama anlaşılabilir öfkesinin ulaşamayacağı bir yerde, çığlık attığını duyduğum, silah isteyen, hayır, silah için yalvaran sesin kendime ait olduğunu ve lanet şeyi kapatamadığımı fark ediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vadik

"Aklından ne geçiyordu senin?"

Charleigh, Niko'nun onu ittiği sandalyede küçük görünüyor ve ne zaman bu kadar delirdiğini anlamaya çalışan kardeşlerimden ve benden uzaklaştığında daha da küçük görünüyor.

Tek kelime etmeden birimizden diğerine bakıyor, çünkü lanet olası bir cevabı olmadığından oldukça eminim.

"İşte bu yüzden sana silah vermiyoruz. Sen kontrolden çıktın. Sadece kendini değil, büyük ihtimalle bizi de öldürteceksin. Tanrım, Charleigh, aklını kaçırmış olmalısın," diye bağırıyorum.

Şu anda aklını kaçıran benim ve bu hiç iyi hissettirmiyor. Charleigh'nin kendini kaybedip yüksek topuğuyla birinin eline bıçak saplamasına gerek kalmadan burada yeterince boktan şey yaşıyoruz.

Ve paramparça ettiği herhangi birinin eli değildi. *Pakhan'ın* ikincisini sevmiyor olabilir -bu konuda hiçbirimiz sevmiyoruz- ama hepimizin başına bir dünya acı getirdi. Biz memnun değiliz. Belli ki ikinci de memnun değil. *Pakhan* da memnun olmayacak.

"Mantık yerine duygularınızla hareket ettiğiniz sürece, sadece silah alamamakla kalmayacak, aynı zamanda kötü kararlar vermeye, sizi gerçekten başarmak istediğiniz şeyden daha da uzaklaştıran kararlar vermeye devam edeceksiniz."

Charleigh'nin davranışlarının olası tüm sonuçlarını düşünerek odada volta atıyorum ve bunlar o kadar çok ve korkunç ki, ona söylemeye cesaret edemiyorum.

"İstediğin bu mu, Charleigh? Ölmek mi istiyorsun? Çünkü kesinlikle öyle görünüyor," diyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta.

Gözleri dehşetten kocaman açılmış, sanki yaptıklarına o da bizim kadar şaşırmış gibi ve bu doğru olsa da bir şeyi değiştirmiyor.

Eylemlerin sonuçları vardır. Bunu anlamıyor mu?

"Peki ya kız kardeşin Charleigh? Sözde senin en büyük önceliğin, en büyük bağlılığın olan kız kardeşin? Çünkü sana söyleyebilirim ki, ne kendine ne de ona iyilik yapıyorsun."

Sikeyim.

Niko'nun ofisini adımlıyorum, Charleigh ikincinin peşinden gittikten sonra onu sürüklediği yeri. İtiraf etmeliyim ki, soğuk ve kalpsiz bir piç olduğu göz önüne alındığında, onun acı çekişini görmekten memnuniyet duydum, ancak meşru bir nedenden dolayı kulüpteydi ve saldırı tamamen uygunsuzdu.

Tanrım, onu serbest bırakmak istiyorum. Bunu düşüneceğimi hiç düşünmezdim, ama getirdiği tüm sorunlara değip değmediğini gerçekten merak etmeye başladım.

"Eee?" Bağırıyorum. "Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Ben... Bana ne oldu bilmiyorum," diyor zayıf bir sesle ve inanamayarak başını sallıyor.

"Hadi canım," diye karşılık veriyorum ona. "İşte sorun da tam olarak bu. Hiç kontrolün yok. Sana güvenilemez. Ve bir noktada, biz seni kendinden koruyamayacağız. Kendini orada ağsız bir şekilde sallanırken bulacaksın, çünkü biz senden vazgeçmiş olacağız."

Yaptığı şeyin büyüklüğünü kavrayınca yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve omuzları hafifçe titriyor.

"Ben..." diye mırıldanmaya başladı.

"Yüksek sesle konuş, Charleigh. Seni duyamıyoruz," diyor Niko yatıştırıcı sesiyle.

Benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünmüyor ya da ses çıkarmıyor olabilir ama öyle olduğunu biliyorum.

Bu kadına yardım etmeye çalışıyoruz ama işleri berbat etmeye devam ederse havlu atmak zorunda kalacağız.

Onun hakkında ne hissettiğimizden bağımsız olarak.

Etrafta tutmayı göze alamayacağımız bir risk haline geliyor.

"Bunu nasıl... nasıl yapıyorsunuz?" diye soruyor küçük bir sesle. "Anne babanızın öldürüldüğü ve bunu yapan adamın peşinden gidemediğiniz bu dünyada nasıl var olabiliyorsunuz? Nasıl uyanıyorsunuz ve her gün kalbinizde her şeyin rengini kaybetmiş bir nefretle yaşıyorsunuz?"

Ne anlattığını biliyorum. Evet, bir daha asla gülümseyemeyeceğinizi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Ama nefretin sizi yok etmesine izin verirseniz, intikamınızı asla alamazsınız.

Volta atmayı bırakıp oturuyorum. Bugün migren riskini göze alamam. Bu her şeyi olduğundan daha kötü hale getirir.

"Charleigh, her gün acı çektiğimi bilmiyor musun? Kardeşlerim adına konuşamam ama sanırım onlar için de aynı şey geçerli."

Kir ve Niko'ya bakıyorum ve daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim bir şeyi paylaştığım için başlarını sallıyorlar. Piçin teki olabilirim ama kendimi

Başka kimse yok.

"Her geçen gün ebeveynimizin ölümü için aradığımız intikama biraz daha yaklaşıyoruz. Bu hiç kolay değil. Babam hayattan daha büyüktü. Her gün omzumda oturuyormuş gibi hissediyorum. Kendime büyük bir baskı uyguluyorum. İnsanlar bana işkolik diyor. Adam her hareketimi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Bazen öldürüldüğü için o kadar kızgın oluyorum ki doğru düzgün göremiyorum bile. Ama bunun kararlarımı etkilemesine izin vermiyorum. Eğer çuvallarsam, onun intikamını asla alamam."

Onu oturduğu sandalyeden çekip çıkarıyorum ve kollarımı ona dolayabileceğim kanepeye getiriyorum.

Başlangıçta, dokunuşum acıtıyormuş gibi kucağımda sertleşiyor, ancak fısıltıyla söylenen birkaç söz yavaş yavaş rahatlamasına yardımcı oluyor. Başını omzuma bırakıyor ve kardeşlerim onun neden olduğu durumla ilgilenmek üzere yanımızdan ayrılıyor.

Bana güvenmesi ve onu rahatlatabilmem iyi hissettiriyor. Ama bunun benim için de ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Bir yandan, muhtemelen Charleigh kadar ben de koşmak istiyorum. Ama diğer yandan, sanırım sonunda gerçekten ne istediğimi öğreniyorum.

Ve bu çok korkutucu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Vadik

Charleigh'nin çenesini tutup kendime doğru çeviriyorum. İkincinin elinde çıldırdığı andan beri gözlerimi onun dudaklarından alamıyorum, mükemmel şekilli, neredeyse morarmış gibi gösteren açık kırmızı bir lekeyle renklenmiş.

Yüksek topuğuyla adama vurduğunda, kırılan kemiklerin sesi odayı doldurduğunda vahşi yüzüne yayılan memnuniyet ifadesi, eski Charleigh'nin gittiği gerçeğini pekiştirdi. Yeni Charleigh'nin intikam saplantısıyla kararmış bir kalbi var. Çılgınca sevişebiliyor ama gerçek bir bağ kurma kapasitesi yok ve sanki bir tür ölüm arzusu varmış gibi kendisinden iki kat büyük erkeklere karşı durmaktan çekinmiyor.

Ki muhtemelen öyledir.

Dünkü konuşmamızdan sonra, kardeşlerim ve benim ona olan ilgimizi ifade etmemize yanıt veremeyince, kendime mesafemi koruyacağımı söyledim. Ona karşı hissettiklerimden hoşlanmıyorum. Bana ve Alekseev ismine beladan başka bir şey getirmeyecekler.

Ama saçları dağınık ve gözlerindeki isyanla çok vahşi ve küstah görünüyor. İçinde yeni bir güç var. Şimdi, keşke bu gücü kendi iyiliği için kullanabilse.

Şimdiye kadar verdiği her karar boktan bir karardı.

Pakhan'ın ikincisini sakatlamak gibi. Charleigh'ye çok uzak bir yere tek yön uçak bileti alıp hayatının geri kalanında ortadan kaybolmasını söylemek geliyor içimden, çünkü artık o kadar uzun süre avlanacak. Kendi yatağını kendisi yaptı ve biz onu serbest bırakana kadar biz Alekseev'ler de onunla birlikte yatmak zorundayız. Yaptığı her çılgınca şey kardeşlerime ve bana, sonra ekibimize ve sayısız işimize kadar yankılanıyor.

Bir siloda yaşamadığını öğrenmesi gerekiyor. Her eylem bir tepkiye neden olur. Aslında birden fazla reaksiyona. Hayatlarımız ve işlerimiz bu şekilde işler, her bileşen iyi yağlanmış bir makine gibi bir sonrakiyle zaman içinde hareket eder. Ya bizimle birlikte çalışacak ya da hiç çalışmayacak.

Ama umudumu yitirmedim. O evcilleştirilebilir. Ve bu vahşi enerji dizginlenip odaklandığında, şu anda olduğundan daha fazla m ü c a d e l e edilmesi gereken bir güç olacak.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve o açlıkla daha fazlasını istiyor, boynumun arkasını yakalıyor ve ürkütücü bir açlıkla beni kendine çekiyor ve onu alıp dünyanın ona yaptığı zalimlikleri unutmasına yardım etmek istesem de, öğrenmesi gereken bir dersi var.

Şaşkınlıkla onu geri itiyorum ve sanki onu hakkı olan bir şeyden mahrum bırakmışım gibi irileşmiş gözlerle bana bakıyor.

Hiçbir şeye hakkı yok, lanet olası hiçbir şeye ve bunu hemen şimdi öğrenecek.

"Charleigh?"

Sorularımı duymazdan gelerek bana saldırıyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi öpüşmemize geri dönmeye çalışıyor.

Onu dizginliyorum.

Tekrar. "Beni dinle,

Charleigh."

"*Ne*?" diye çıkışıyor ve gömleğimin düğmelerine uzanıyor.

"Kes şunu," diyorum nazikçe, bileklerini tutup yanlarından aşağı indirerek.

Elimden kurtulmak için çabalıyor. "Peki, tamam. Her neyse. Sessizliğimi satın almak için iyiliğimi satmanızdan bıktım artık. Git kendini becer," diye tıslıyor.

Şimdi bir yerlere varıyoruz.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama onu hareketsiz tuttuğum için hareketsiz kalıyor.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyor, çekiştiriyor ve

debeleniyor. "Lanet olsun, Charleigh, otur ve çeneni

kapat!" Bağırıyorum.

Bu onu şaşırtıyor ve mini öfke nöbetine son veriyor. Direnmeyi bıraktı ve merakla bana baktı.

"Beni dinlemeye başlamalısın. Kardeşlerimi de, ta ki burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlayana kadar. Sana söylenen her şey hoşuna gitmeyebilir ama inan bana, aldığımız her karar daha büyük bir resme bakılarak alınıyor. İntikamını alacaksın ve aldığında umarım istediğin her şey ve daha fazlası olur. Ama o zamana kadar sadece kendin için değil, kardeşlerim ve benim için de işleri berbat ediyorsun. Bu işe yaramayacak."

Gözlerindeki meydan okuma akıp gidiyor ve başını öne eğiyor. O yorgun. Yorgun olduğunu biliyorum. Sürekli tetikte olmaktan ve bu kadar nefretle yaşamaktan yoruldu.

Duruşu önümde yumuşuyor ve eski Charleigh'ye ya da en azından onun bir versiyonuna baktığımdan oldukça eminim. Onu alıp tekrar öpüyorum ve

Bu sefer açgözlü ve talepkâr değil, sıcak ve samimi. "Bebeğim, sikimi emmeni istiyorum," diyorum pantolonumu açarak.

Aslında, ikinciye saldırdığından beri aletim sertleşti ve bunu asla yapmaması gerekirken, cehennem gibi sıcaktı.

Bunu ona söyleyeceğimden değil.

Bana bilerek ve güvenle gülümsüyor, birkaç hafta önce sert bir sikten neredeyse korktuğu ve emme konusunda bir rahibeden daha fazla şey bilmediği zamankinden çok farklı. Ona bir yastık veriyorum, dizlerinin altına yerleştiriyor.

Önümde durduktan sonra beni eline alıyor ve daha önce ereksiyonumu hiç görmemiş gibi bana bakarak birkaç kez okşuyor. Başparmağını ilk damla yapışkan prekumumun üzerine sürüyor ve aletimin başının etrafına sürüyor. Bana bir bakış atıyor, ben de ona onay verircesine başımı sallıyorum ve sikim onun güzel dudakları arasında kayboluyor, ereksiyonum onun sıcak, girdaplı diliyle örtülüyor. Bir elimi başına koyuyorum ve ritmini biraz buhar çıkarma ihtiyacıma uyması için nazikçe yönlendiriyorum ve eğer bir şampiyon gibi performans göstermezse lanet olsun.

Bir aşağı bir yukarı sallanıyor, ara sıra onay bekleyen tatlı bir genç kız gibi bakışlarımla buluşuyor. Ama ben bir pislik olduğum için onay vermiyorum, sadece devam etmesini söylüyorum çünkü benim orgazmım şu anda dünyadaki her şeyden daha önemli.

Patlamam onu gafil avlıyor, ağzını öksürene kadar dolduruyor ve yemin ederim, sikinin ucunda güzel bir kadının onu yalayarak temizlemesi ve dölünün her damlasının tadını çıkarması gibisi yok.

Tekrar bir araya gelir gelmez, Niko'nun ofisini boşaltmamız gerektiğini düşündüm, ikincisinin anlaşılabilir ölümcül öfkesinden kaçmak için kaçtığımız yere ve benimkine dönmeliyiz. Oraya vardığımızda Dominika dirseğine kadar sabunlu su dolu bir kovaya batmış, masamdaki -babamın eski masası- ve altındaki halıdaki kanı temizliyordu.

Dominika'nın temizlik yaptığını görünce o kadar şaşırdım ki neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Ama eminim zaten sinirli bir ruh hali içinde ve bunu daha da kötüleştirmek gerçek bir pislik hareketi olurdu. Az önce harika bir sakso çektim ve kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Charleigh, görünüşe göre, aynı şekilde hissetmiyor. "Hey, Dominika," diye sesleniyor.

Dominika Charleigh'e doğru bakar ve eğer bakışlar öldürebilseydi, benim güzel kızım orada yerde ölü olarak yatıyor olurdu.

Tarihteki en büyük sürtüklerden biri olması gereken kadını kızdırmaya karar vermeden hemen önce son nefesini verdi.

Ve anlaşılmaz bir nedenden dolayı, babamın en sevdiği metresi.

Charleigh Dominika'ya yaklaşıyor ve ben sessizce bugün daha fazla saçmalık yapmamasını umuyorum. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Charleigh masama iyice yaklaşıyor ve benim durduğum yerden pek bir şey göstermiyor.

"Dominika, görünüşe göre bir yeri

kaçırmışsın." Siktir et beni.

YİRMİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Koridorun sonundaysa kız kardeşim neden beni arıyor? Tabi... o değilse...

Aramayı kaydırarak açıyorum. "Evie, konuşmak istiyorsan odama gelebilir misin?" İniltiler duyunca telefonu kapatmaya başladım.

Ne oluyor be?

"Char, Char," diyor nefes nefese, "Ben... Ben yerleşkede değilim. -"

Onu öldüreceğim. Bu kadar. Sadece bu çocuğu öldüreceğim.

Arka planda bir kapının kapandığını ve elbise askılarının şıngırdadığını duyuyorum. O mu? Dolapta mı?

"Char, evdeyim. Yani *bizim* evimizde. Oh, Char, korkuyorum. Arkadaşlarımdan biri arayıp rehin dükkanının yandığını söyledi."

Ne?

Hayır.

Yandı mı? Alevler içinde mi?

Hayır. Tanrım hayır.

"Yoldayım," diye homurdandım. "Sakın parmağını bile kıpırdatma. Beni duyuyor musun?"

Kir, Evie'nin 'gerçek evi' dediği yere doğru hızla ilerlerken ben sessizim. Aslında arabadaki hiç kimse ses çıkarmıyor, ön yolcu koltuğundaki Vadik de dahil.

Kir'in çok pahalı Mercedes'inin hava geçirmez bir şekilde kapatılmış tınısının içinde, dışarıdaki gürültü, hepimizin kalbimin göğsümde güm güm attığını duyabileceğinden şüphelendiğim ölçüde azalıyor.

Bu da başka bir arcade durumu mu olacak? Bu, aptal kız kardeşimin kabul ettiği ve gelişmekte olan ergen beynine garip bir şekilde mantıklı gelen bir tuzak mı?

Frank'e yaptığım gibi Kir ve Vadik'i de tehlikeye atıyor muyum, kendimden bahsetmiyorum bile?

Yüce Tanrım, lütfen bunun başka bir tuzak olmasına izin verme. Sadece kız kardeşimi almak, onu yerleşkeye geri götürmek ve yasal bir yetişkin olana kadar odasına kilitlemek istiyorum. O zaman istediği tüm saçma sapan şeyleri yapabilir çünkü bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacak. Ve umarım o noktada,

Artık umurumda değil. Bu çocuğu ancak bir yere kadar götürebilirim. Hayatını küçük bir aptal gibi yaşamak istiyorsa, ki şu ana kadar öyle görünüyor, bu onun seçimi.

Onu ancak bir yere kadar götürebilirim ve dürüstçe söyleyebilirim ki şu anda havlu atmaya çok yakınım, her ne kadar serseri hala reşit olmasa ve yetişkinlikten bir ergenin olabileceği kadar uzak olsa da.

Korktuğum için sormadım ama umarım Kir rehin dükkanının önünden geçer de gerçekten yanıp yanmadığını görebilirim. Şu anda bunun için zamanımız olmadığını biliyorum -önceliğimiz Evie- ama sadece *bilmek* istiyorum.

Ancak gerçek şu ki, Kir'in rehinci dükkanında neler olup bittiği ve oraya yaklaşmamızın güvenli olup olmadığı hakkında daha fazla bilgi alana kadar oradan geçmekten *kaçındığından* neredeyse eminim.

Bir de babam meselesi var. Evie aradığında ilk önceliğimin o olması, ardından beni ona götüreceklerini söylediklerinde çocukların güvenliğinin gelmesi ürkütücü - gerçekten yürek parçalayıcı. Babam ancak daha sonra, çok daha sonra, nerede olduğunu merak ettiğimde aklıma geldi. Babam rütbe bile almadı. Gerçek şu ki, bunu hak etmiyor ve eğer bu trajik değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Babam hakkında böyle bir noktaya geleceğimi hiç düşünmemiştim ama hayatımın dönüştüğü pek çok şey hakkında da hiç düşünmemiştim.

Sürpriz üstüne sürpriz.

Dün ikincinin elini parçaladıktan sonra, pisliği benim yerime Dominika'ya temizletmelerine çok şaşırdım. Eğer o kadın bana zaten kızgın değilse, şimdi kesinlikle kızgındır. Aslında, her zaman son sözünü söylemesi gereken bir insan olduğu için, odadan çıkarken bana benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini söylemek için zaman ayırdı.

"Sen sadece başka bir Alekseev fahişesisin. Seninle işleri bitene kadar bekle.

Mahvolacaksın. Bir hiçten daha az olacaksın," diye tısladı.

İçimi çektim ve Evie'nin bana yapmaya çalıştığı manikürü elime aldım, çoktan kırılmıştı ve berbat görünüyordu. "Bilmen gerekirdi, Dominika. Bilmen gerekirdi."

İşte o zaman Vadik ayağa fırladı, bir kedi kavgasını ayırmak zorunda kalacağından emindi. Ama Dominika gitti ve Vadik tekrar yerine oturduğunda yüzünde yarı eğlence yarı kızgınlık ifadesi vardı.

İkiye bir. Bu işte iyiye gidiyorum.

"Charleigh, günün geri kalanında ortalığı daha fazla karıştırmasan olmaz mı? İnsanlara vurmak yok, boşboğazlık yok? Sadece bir günlüğüne?

Lütfen?"

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım, ancak sanırım ikimiz de biliyoruz ki, şansım olsa yaptığım her şeyi tekrar yapardım. Çocuklar bu konuda çok kızamazlar. Ne de olsa beni bu hale onlar getirdi... her neysem artık.

Kötü benliğimden etkilendiğim birkaç saat geçirdim ki bu bir uyarı olmalıydı. Annemin de dediği gibi, "gurur, düşüşten önce gelir. Tam en büyük iki düşmanımı alt ettiğimi bilerek iyi bir gece uykusu için yerleşmiştim ki, Evie'den gelen telefonla kendime olan güvenimden sıyrılıp gerçek hayatımın boktanlığına geri döndüm.

Her zaman, her zaman bir şeyler ters gitmeli.

Neden, Tanrım? Neden yirmi dört saat boyunca rahat yaşayamıyorum? Neden her şey bu kadar zorlu olmak zorunda?

Tanrı cevap vermiyor.

Babamın apartman kompleksine vardığımızda, adamların durumu değerlendirebilmesi için birkaç kez arabayla dolaşıyoruz. Her şey güvenli ya da en azından olabildiğince güvenli göründüğünde, Kir binanın arka tarafına park ediyor ve onlar önde, silahlar çekilmiş halde binaya yaklaşıyoruz.

Vadik'in dediği gibi, Evie'yi almaya son gittiğimde olanların tekrarı olmayacak.

Ben o kadar emin değilim.

Adrenalinim bir yangın hortumu gibi akıyor ve başım kalbimle aynı anda çarpıyor. Bu saçmalık beni erkenden mezara koyacak, hiç şüphem yok. Bir vücut, havlu atmadan önce ancak bu kadar savaşabilir ya da kaçabilir, eski bir otomobil motoru gibi yıpranır ve ömrünü çoktan doldurur.

Kir anahtarımla babamın dairesinin kapısını açtı, olabilecek her şeye hazırdı. Evie telefonda bana orada yalnız olduğuna dair yemin etti ama bir, doğruyu söyleyip söylemediğini kim bilebilir ve iki, biri kafasına silah dayayıp ona ne söylemesi gerektiğini söylüyor olabilir.

Her şey mümkün. Bunu zor yoldan öğrendim.

Onlar etrafı temizlerken kapının yanında bekliyorum ve silahlarını yanlarına indirdiklerinde içeri dalıyorum.

"Evie! Neredesin?"

BÖLÜM YİRMİ BİR

CHARLEIGH

Daire küflü ve kötü kokuyor, hafiften idrar kokuyor. Hiç şaşırmadım.

Bir dolap kapısı pat diye açılıyor ve ayak sesleri bana doğru koşuyor. "Char, Char, aman Tanrım, Char," diye bağırıyor Evie, kendini kollarıma atarak.

Öfkeme tutunmak, onu azarlamak, ne kadar kızgın olduğumu bilmesini sağlamak istiyorum. Ama bunun yerine, onun da annemizi kaybettikten sonraki haftalarda ve aylarda aynı şeyi yaptığı zamanlara geri dönüyorum. Altı yaşındayken onu teselli edecek bir şey yoktu ve on yıl içinde pek bir şeyin değiştiğinden emin değilim.

"Char, çok korkmuştum. O adamların senin için mi yoksa benim için mi geldiklerini bilmiyordum."

Vadik hala kucaklaşan ikimizi kanepeye yönlendiriyor. Kirli çamaşırları bir kenara itiyorum -neden çamaşır odasında değil de oturma odasındaki kanepede olduklarını ancak tahmin edebilirim- ve dikkatini çekmek için Evie'nin ellerinden birini tutuyorum.

Başını göğsümden çekip ona bakıyor ve gözyaşlarıyla dolu bir yüzle burnunu çekiyor.

"Evie, neler oluyor? Burada ne halt ediyorsun?" diye sorar.

Koluyla burnunu ovuşturuyor. "Okulu özledim. Arkadaşlarımı özledim. Burada yine babamla yaşayabileceğimi ve her şeyin normale döneceğini düşündüm."

"Bunun mümkün olmadığını biliyorsun," diyorum.

Ellerini sıkıyor. "Biliyorum. Yani, sanırım biliyorum. Ama bu şekilde olmasını istemiyorum. Her şeyin eski haline dönmesini istiyorum. Seninle ve çocuklarla birlikte yerleşkede yaşamak ve hizmetçinin bana ders vermesini istemiyorum. Bu normal değil. Tuhaf. Ve ürkütücü."

Sabretmek için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ama onu azarlayamadan Kir araya giriyor. Haklı. Her şey sırayla.

"Evie, yerleşkeden fark edilmeden ayrılmayı nasıl başardığına daha sonra değineceğiz ve inan bana bunu uzun uzun tartışacağız. Ama bu arada, buraya nasıl geldin ve rehin dükkanından nasıl haberin oldu?" diye soruyor.

"Ben... Ehliyetini yeni alan bir arkadaşım beni bıraktı. Arabada ebeveynler yokken çocuklarla gitmememiz gerektiğini biliyorum ama

Bu seferlik sorun olmaz diye düşündüm. Bana okulda rehin dükkanının yandığına dair bir söylenti dolaştığını söyledi. Ben de içindeyken." Tekrar gözyaşlarına boğuldu, dükkânın yok olmasına mı daha çok üzüldü yoksa onunla birlikte battığı söylentisini çıkaran çocuklar tarafından aşağılandı mı emin değilim.

"Okuldaki çocuklar nereden biliyor?" diye soruyor.

Belli ki uzun süredir okuldan uzak kalmış. Bir kişi bir şey duyar ya da bir şey duyduklarını *düşünürler* ve bu haber orman yangınından daha hızlı yayılır.

Burnunu çekiyor ve Vadik ona apartmanda bir yerden bulduğu bir mendili uzatıyor. "Sanırım biri okula giderken yanından geçti. Emin değilim."

"Babam hakkında bir şey söylediler mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

Evie beni ilk uyardığından beri onu arıyorum ama cevap yok. Victoria da aynı şekilde. Babama karşı hissettiklerime rağmen, ona ne olmuş olabileceğini düşündüğümde boğazımda bir yumru oluşuyor.

Vadik bir telefon görüşmesi yapmak için odadan çıkıyor ve ben de bu görüşmenin bazı kısımlarını duyabiliyorum. Evie'nin onu duymasını istemediğim için konuşmaya devam ediyorum, ancak bazı adamlarını soruşturma için dükkana gönderdiğini anlıyorum.

Kız kardeşimin önünde bir şey söylemedim ama Dimitri olduğunu biliyordum. Sadece biliyorum. İkincinin eline yaptığım şeyin misillemesi miydi, yoksa sadece beni terörize etmek ve adamların bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaklarını bilmelerini sağlamak için genel bir arzu muydu, bilmiyorum.

Gerçekten önemli mi?

"Bak Evie," diyor Kir, "arkadaşlarınla birlikte okula dönmek istemeni anlıyorum. Umarım bir gün bunu gerçekleştirebiliriz. Ama bugün olmaz. Eğer insanlar babanın dükkânının peşindeyse," -çok fazla konuşmadan önce duraklıyor

- "Onlar da senin peşinde olabilir. Aslında, öyle olduklarını garanti edebilirim."

Gözleri korkuyla büyüyor. Kir'ün sözleri sonunda aklına yattı mı?

Evie'yi ayağa kaldırdım. "Bir çanta al ve toplayabildiğin kadar eşya topla. Yerleşkeye geri dönüyoruz. Ben de bir şeyler alacağım."

Vadik döndüğünde odasına doğru koşar. "Kesinlikle kundaklama." Evie'nin duymadığından emin olmak için etrafına bakınır. "Baban başaramadı, Charleigh. Özür dilerim."

Bir hıçkırığı bastırıyorum. Ne kadar tuhaf olsa da, onu en son ne zaman gördüğümü, ona kızıp kızmadığımı merak ederek beynimi yokluyorum.

Eminim öyleydim.

Bana çektirdiği onca şeye rağmen hâlâ kendimi boktan hissediyorum. Günlerinin sayılı olduğunu bilseydim, farklı davranır mıydım?

Yapar mıydı?

Yutkunuyorum. "Sen... acı çekip çekmediğini biliyor musun?" Sesim çatlayarak soruyorum.

Vadik yanıma geliyor ve ellerini yüzümün iki yanına koyuyor. "Acı çekmediğinden eminim, sevgilim. Görünüşe göre... yangın çıkmadan önce vurulmuş."

Bacaklarım altıma çöküyor ve hayatım boyunca ailemde olan, annemle televizyon izlediğim, Noel hediyelerimizi açarken oturduğumuz ve hasta olup okuldan evde kaldığım günlerde kestirdiğim kanepeye düşüyorum. Bir an için, ömür boyu oturmaktan minderleri ezilmiş ve kolları lime lime olmuş bu soluk kanepeye ne olacağını merak ediyorum. Odanın etrafına bakıyorum. Büyük olasılıkla çöpe gidecek. Her şey çöpe gidecek.

Çöplüğe götürülen bir ömürlük anılar. Ne

kadar da uygun.

"Hadi, Charleigh," diyor Vadik, ayağa kalkmama yardım ederek. "Eşyalarımızı toplayalım ve yerleşkeye geri dönelim."

Başımı sallıyorum ve beni yatak odalarına doğru götürmesine izin veriyorum ama sonra duruyorum. "Victoria için endişeleniyorum. Mağazada bir kadının bulunduğunu söylediler mi acaba?"

Vadik başını sallar. "Baban yalnızdı."

"O zaman Victoria'nın evine uğrayabilir miyiz? Yerleşkeye dönerken?" diye sordum.

"Elbette sevgilim," diyor Vadik alnımdan öperek.

"Neden babamın bazı eşyalarını alıyorsun?" Evie soruyor. "Ona bir şey mi oldu... yangında?"

Yalan söylemekten nefret ediyorum ama şu anda

babam hakkında konuşamam. "Biz... henüz bilmiyoruz.

Ama yakında öğreneceğiz."

Bu onu tatmin etmiş görünüyor ve Kir'in bagajına küçük bir çanta atıyor. Komodinindeki oyuncak ayının da yanında olduğunu fark ettim, uzun zaman önce

Annemiz.

"Vic'e uğrayıp evde olup olmadığına b a k a c a ğ ı z , Evie. Sonra da yerleşkeye geri döneceğiz."

Dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor ve rahatlatıcı bir güvenlik battaniyesi gibi TikTok'ta geziniyor.

"Alo?" Adamlar temizlendikten sonra yavaşça Victoria'nın dairesine girerek sesleniyorum

o.

"Çok karanlık. Ve boş," diyor Evie, gömleğimin kenarına tutunarak.

Işığı yakıyorum ve belli ki biri taşınmış.

hızlı bir şekilde. Her yerde ıvır zıvır var, sanki Victoria eşyalarını gözden geçirmiş ve sadece onsuz yaşayamayacağı eşyaları seçmiş gibi. Çekmeceler çekilmiş, giysiler etrafa saçılmış, dolap boş askılarla dolu ve hatta yapılmamış yatağındaki yastıklar bile eksik.

Sanırım kaçıyor olsaydım, yastığımı da alırdım.

Mutfağa gidiyorum ve dolap kapaklarının açık olduğunu görüyorum, bazıları boş bazıları dolu, büyük olasılıkla Victoria yolculuğa çıkarken getirdikleri konusunda seçici davranmak zorunda kaldığı için. Tezgâhın üzerinde soğuk bir fincan çay var ve içinde hâlâ bir poşet çay var, sanki Victoria kendine bir fincan hazırlıyordu ve yarıda kesildi.

Ne tarafından kesildi? Ne kadarını biliyor? Hayatı tehlikede mi?

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve ağlamaktan ne kadar yorulduğumu, kederin hiç dinmeyecekmiş gibi göründüğünü ve evrenin bana bir türlü rahat vermediğini fark ediyorum.

Yoruldum. Çok yoruldum. Her şeyden.

"Hadi, Charleigh. Burada olmadığı çok açık. Aceleyle çıktı.

Tamam mı?" Kir sırtımı ovarak soruyor.

Babamınkine hiç benzemeyen bu yere son bir kez daha bakıyorum - eski püskü ama çok sevilen mobilyalar, yıllar içinde edinilmiş birkaç ıvır zıvır ve bir yerde çok uzun süre yaşamış birinin hissi.

O şekilde gittiğine göre çok korkmuş olmalı.

Çıkmadan önce odasına koştum. Ona ait bir şey istiyorum, herhangi bir şey, küçük bir şey. Pofuduk yatak odası terliklerini görüyorum ve onları büyük bir hazineymiş gibi göğsüme çekiyorum. Bazı insanlar seçimimi ürkütücü bulabilir ama Victoria'ya ait olduğu çok açık olan bir şeyi elimde tutmak beni rahatlatıyor.

Kafamda yuvarlanan o kadar çok soru var ki, Evie'ye babamızla ilgili haberi bir şekilde vermem gerektiğinden bahsetmiyorum bile, ama ben sadece

Yerleşkeye geri dönmek istiyorum çünkü kendimi bir nebze olsun güvende hissettiğim tek yer orası. Dimitri'nin yerin iki metre altına gömülmesi dışında beni daha güvende hissettirebilecek tek şey, çocuklar gibi bir silah taşıyabilmem. Aslında, kız kardeşimi almaya gitmeden önce, tabii ki kilitli olan silah dolabına koştum. Atış talimi yapıyordum ve ilk fırsatta çocuklara yeni uzmanlığımı göstermeyi planlıyordum. Tabii bana izin verirlerse.

Ama bu bana sonunda bir ateşli silah sahibi olma ayrıcalığını vereceklerinin garantisi değil. Niko'nun açıklamaya çalıştığı gibi, silah kullanmak için fiziksel beceriler kazanmış olabilirim, ancak duygusal becerilere sahip olmaktan çok uzağım. Haklı olduğu bir nokta var.

Ama bu sabırsız olmadığım anlamına gelmiyor.

Silah taşımadan önce beni daha kontrollü, daha aklı başında görmek istediklerini biliyorum ama içimde kabaran öfkeyle bunun gerçekleşeceğine inanmıyorum. Ve eğer babamın ölümünün arkasında Dimitri varsa, bu beni zaten tehlikeli bir şekilde yakın olduğum uçurumun kenarına itebilir.

Demek istediğim, bir insanın çatlamadan önce ne kadar alması gerekir?

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kir

"Tatlım. Sana söylemeden önce eve gidene kadar beklemek istedim." Charleigh derin bir nefes alıyor ve kütüphanedeki büyük deri koltukta oturdukları yerde küçük kız kardeşinin elini tutuyor.

Charleigh kız kardeşine kötü haberi verirken kardeşlerimle onları yalnız bırakıp bırakmamayı tartışıyorum ama bizim de bu işin ortasında olduğumuzu fark ediyorum.

"Babam gitti, Evie."

Yüzü önce bomboş, sonra kaşlarını çatıyor ve elini Charleigh'nin elinden çekiyor. "Hayır, değil!" diye bağırarak ayağa fırlıyor.

Niko'nun kapıları çekip onu engellemesiyle tam zamanında kapıya doğru koşar.

"Çıkarın beni!" diye bağırıyor, onun etrafından dolaşmaya çalışıyor.

Ancak hızlı bir hamleyle her iki bileğini de avuçlarının arasına alır ve tüm çırpınışlarına rağmen hiçbir ilerleme kaydedemez.

Bu yüzden onu ısırmaya çalışıyor.

Hiç akıllıca değil. "Tanrım,

çocuğum," diye bağırır Niko.

En küçük kardeşimin sesini yükselttiğini duyduğum zamanların sayısı herhalde bir elin parmaklarını geçmez.

Sehpalarımızdan birinin çekmecesine uzandım ve bir avuç dolusu kablo bağı çıkardım. Bunları on altı yaşında bir çocuk üzerinde kullanacağımı hiç düşünmemiştim ama bizimle yaşayan bir çocuk olacağını da hiç düşünmemiştim.

Niko ustalıkla Evie'nin ellerini arkadan bağlar ve Evie daha ne olduğunu anlamadan, Evie'nin elleri bağlanır.

Charleigh bir an üzgün görünüyor ama sonra yaptığımız şeyin kız kardeşinin iyiliği için olduğunu anlıyor.

Niko, Charleigh'yi göstererek, "Git şurada kız kardeşinle otur," diye bağırıyor.

Evie kanepeye koşar ve elleri arkadan bağlı olduğu halde yüzünü kız kardeşinin omzuna gömer ve Charleigh sırtını ovarken hıçkıra hıçkıra ağlar.

Bu çocuk ne kadar sinir bozucu olsa da, babasını kaybettiğini görmek üzücü. Yani, babasının ne kadar ezik biri olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Charleigh ona anlatmaya karar vermedikçe de asla öğrenemeyecek. Tek bildiği babasının oldukça kontrolsüz olduğu.

Anneleri öldükten sonra da iyi bir adamdı. Çok ilgili bir baba değildi, ama Evie hiç farklı bir şey biliyor muydu?

"Ne... ne oldu?" diye hıçkırıyor.

Charleigh saçlarını düzeltir. "Vuruldu, tatlım. Hızlı öldü. Acı çekmedi."

"Ama neden?" Evie feryat ediyor.

Charleigh bana bakıyor, yüz ifadesi yardım için yalvarıyor.

"Evie, tefeci dükkânında ya da babanda tam olarak ne olduğunu henüz bilmiyoruz ama üzerinde çalışıyoruz," diyorum.

Yere bakıyor, gözyaşları yüzünden akıyor, sonra gözlerini kardeşlerime ve bana dikiyor, yüzü kıpkırmızı ve çarpık, ağzından tükürükler saçılıyor. "*Siz* olmasaydınız asla olmazdı," diye bağırıyor.

Bu tam olarak doğru değil, babasının ölümüne biz sebep olduk. Tabiri caizse adam kendi mezarını kazdı. Ama şimdi bu konuya girmeye gerek yok.

Charleigh, "Muhtemelen sana ve bana zarar veren aynı kişiydi," diyor. "Bu yüzden çok dikkatli olmalıyız. Eğer babamın evinde olduğunuzu bilselerdi, büyük ihtimalle sizin de peşinize düşerlerdi."

Birkaç dakika hıçkıra hıçkıra ağladıktan sonra Evie sakinleşmeye başlıyor, bağları yüzünden gözyaşlarını silemiyor. O kadar acınası bir halde ki henüz bağları çözmeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Sikeyim böyle işi. Hepinizin canı cehenneme. Charleigh, hayatlarımız şu anda çok karışık. Ne yapacağız şimdi?"

Charleigh kız kardeşinin çenesinden tutuyor ve doğrudan ona bakıyor. "Çocuklarla dışarı çıkmadığımız sürece burada, yerleşkede kalacağız. Bizden ne isterlerse dinleyeceğiz. Ve seni okul ödevlerinden uzak tutmayacağız."

"C... bunları şimdi elimden alabilir misin?" diye soruyor.

Elimi cebime atıp bıçağımı aldım ve onları kesip çıkardım. Evie'nin elimin altında bir bıçak olmasına mı yoksa bağların bu kadar kolay kopmasına mı daha çok şaşırdığını bilmiyorum. "Ablan haklı, Evie. Dinlemelisin. Dinlemediğin zaman sadece kendini değil, hepimizi tehlikeye atıyorsun. Ya oraya gitseydik ve Charleigh'ye atari salonunda kurulmasına yardım ettiğin gibi bir tuzağa düşseydik? Hepimiz öldürülebilirdik. Bir hiç uğruna. O yüzden lütfen bir daha böyle şeyler yapmayacağına söz ver."

Bileklerini ovuşturuyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Charleigh onu dürttüğünde biraz daha yüksek sesle konuşur. "Özür dilerim. İşleri bu kadar karıştırdığımı bilmiyordum."

"Bir dahaki sefere aklına takılan ya da mutsuz olduğun bir şey olduğunda, önce gelip bizden birine söyle. Kız kardeşine, kardeşlerime ya da bana, hatta Gloria'ya bile gelebilirsin. Sadece sorun çözme işini kendi üzerine alma. Bu seni öldürtebilir" diyorum.

Yüzü dehşetle çarpılmış, birine bunu yaşatmaktan nefret ediyorum ama bu inatçı gence mesajımı iletecekse bana uyar.

"Babanı kimin öldürdüğünü bulacağız, Evie. Sözlerimi bir kenara yaz," diye ekliyor Vadik.

Charleigh babası için o kadar da üzgün görünmüyor, ki bu anlaşılabilir bir şey. Yani üzgün görünüyor elbette ama kalbi kırık olmaktan çok uzak. Sanırım istifa etmek onu tanımlamanın en iyi yolu olurdu, sanki onun sonunun bu şekilde olmasını bekliyormuş gibi.

Niko kütüphanenin kapısını açar ve hizmetçinin içeri girmesine izin verir. "Evie, sen Gloria'yla birlikte yukarı çık. Banyo yap ve film falan izle. Tamam mı?"

Başını sallıyor ve hizmetli onu götürürken koluna giriyor, her zaman yaptığı gibi ona yiyecek bir şeyler ikram ediyor.

Her şeyin halledildiğinden emin olan Charleigh öne doğru eğilir ve yüzünü ellerinin arasına gömer. "Bu ne zaman bitecek? Bu iş çığırından çıktı. Dimitri tamamen aklını mı kaçırdı?"

Kızımızın acı çektiğini görmekten nefret ediyorum ve bunun arkasında Dimitri gibi bir şerefsizin olduğunu bilmek daha da kötüleştiriyor. Keşke şu anda ellerimi onun boynuna dolayabilseydim. Yavaşça boğazını sıkmak, yüzünün önce kızarıp sonra morarmasını, gözlerinin şişmesini ve dilinin ağzından dışarı fırlamasını izlemek hoşuma giderdi.

Korkunç bir pislik olmamaya çalışıyorum ama

işte buradayız. "Victoria için endişeleniyorum,"

diyor Charleigh.

Kadının terlikleri Charleigh'nin yanında, babasının dairesinden getirdiği diğer eşyalarla birlikte yerde duruyor. Charleigh'nin Victoria'nın geride bıraktığı onca şey arasından bunları seçmesi tuhaf ama anlıyorum. Terlikler kişiseldir. Mahremdir.

"Elimizden geleni yapacağız ama onunla ilgili elimizde fazla bir şey yok. O bir tür hayalet gibi. Babanla yüzleşmek zorunda kalmadan önce onu ilk kez kontrol ettiğimizde bile hakkında çok az şey bulduk. İlginç bir insan," diyorum.

Çoğu insan hakkında bilgi edinmek çok kolaydır. Çok kolay, kardeşlerim ve benim sahip olduğumuz tüm bilgi toplama araçlarına erişiminiz olmasa bile. Kahretsin, yapabiliriz

Sosyal güvenlik numaralarını, kredi kartı numaralarını, aklınıza ne gelirse. Eğer istersek hiçbir şey güvende değildir.

Yine de Victoria'nın ya çok az izi vardı ya da hiç yoktu. Adına açılmış ne bir banka hesabı, ne de kredi kartı bulduk; yaşadığı dairenin kira kontratının bile olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen kirasını nakit olarak ödedi ve hiç ses çıkarmadı, bu yüzden ev sahibi onu hiçbir şey imzalaması için rahatsız etmedi. Tüm bunlar çok garip ama bu sayede fark edilmeden kaçabilmiş. Muhtemelen Charleigh'le irtibata geçmezse bir daha kendisinden haber alınamayacak.

Bu şartlar altında, bu iyi bir şey. Sonunda Dimitri'nin radarına girerse, bulunmaması en iyisi.

Charleigh'i rahatlatacak bir şey değil bu.

"Elimizden geleni yapacağız, sevgilim," diye ekliyor Vadik, "ama ben şahsen bu şekilde ortadan kaybolmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Bu şekilde çok daha güvende."

Charleigh ve kız kardeşinden çok daha güvenli olduğu kesin.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Kir

Kardeşlerim yatmaya gitti, beni de Charleigh ile birlikte kütüphane, geceleri sevdiğim bir oda. Ailemin ölümüne neden olan yangından sonra evi yeniden inşa ettiğimizde, içinde büyüdüğüm evin büyüsünün tekrarlanabileceğinden emin değildim. Ama bu oda, benim favorim, mükemmel. Akşamları, hava karardığında, belki de duvarları kaplayan deri ciltli kitaplar ve koyu renk panelli duvarlar nedeniyle oda bir tür altın rengine bürünüyor. Dekorasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum - bu işi profesyonellere bırakıyorum- ama burası büyülü bir yer ve Charleigh ile burada yalnız olduğum için çok heyecanlıyım.

İkimize birer viski doldurduktan sonra yanındaki kanepeye oturuyorum ve boştaki eline uzanıyorum. Ne yazık ki kendi elini benimkinden çekip kucağına geri koydu.

Tamam. El tutmak yok. Sorun değil.

"Baban için üzgünüm, Charleigh. Anne ve babanın ölmesi çok kötü bir şey."

Bunu ilk elden biliyorum.

Herhangi birini kaybetmek berbat bir şeydir ama anne babanızı kaybetmek özel bir acıdır. Onları kelimenin tam anlamıyla tüm hayatınız boyunca, dünyadaki herkesten daha uzun süredir tanıyorsunuz. Ve bir gün, gittiler. Bir yetişkin olabilirsiniz ama bu sizi terk edilmiş küçük bir çocuk gibi rüzgarda sallanırken bırakır.

Bu bok asla gerçekten gitmez.

Charleigh umurunda değilmiş gibi tek omzunu silkiyor.

Sahte kabadayılık. Bunu işimde her zaman görüyorum.

İç çekiyor. "Sanırım bunun olması kaçınılmazdı. Adam uzun zamandır ince buz üzerinde kayıyordu. Ama öte yandan, Dimitri'nin *benden* intikam almak için onun peşine düşeceğini kim bilebilirdi? *Bize* karşı?"

Ama böyle bir şeyi her yaptığında başındaki ödülün daha da büyüdüğünü bilmeli. Artık gün ışığında yüzünü gösteremez, sahada onu avlayan çok sayıda adamımız var. Yaşamak için hoş bir yol olamaz. Kim bilir, belki de geri kalan günlerini sahte bir kimlikle yaşamak için ülkeyi terk etmiştir. Onun yerinde olsaydım ben de öyle yapardım.

Adamlarımızın onu takma isimle yaşarken bulamayacağından değil. Doğru bağlantılar ve yeterli parayla yapabilecekleriniz inanılmaz.

Charleigh bana baktı. "Hey, daha önce Stacey'e çarpan kamyon şoförü hakkında konuşan birine kulak misafiri oldum mu? Sanki onu daha önce görmüşsün gibi?"

Duraksıyorum. Eğer bu konu hakkında konuşursam,

Clara hakkında da konuşmam gerekir. Ama o kadın

cevapları hak ediyor.

"Evet. Stacey'e çarpan büyük kamyon şoförü, birkaç yıl önce Clara ve bana çarpan kamyon şoförüyle aynıydı. Görünüşe göre ikisi de kaza değilmiş."

Karnını tutuyor. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Bunca yıl bunun Clara'yı benden alan rastgele bir kaza olduğunu düşündüm. Ama bu kasıtlıydı ve *beni* ortadan kaldırmayı amaçlıyordu. Onu değil. Yani sonuçta yine de benim hatam. O gece dışarı çıkmak istememişti ama ben ona baskı yaptım."

Charleigh kolumu tuttu. "Bunu söyleyemezsin, Kir. Arabada seninle birlikte herhangi biri olabilirdi."

Parmaklarını benimkilere geçiriyor, eli küçük ama sıcak.

"Seni çok etkiledi, değil mi?" diye soruyor sessizce.

Bu yetersiz bir ifade olurdu.

"Hâlâ onun müziğini dinliyor musun?" Charleigh soruyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bunu nereden biliyorsun? Kim söyledi sana?"

İç geçiriyor, başparmağını elimin üst kısmına sürtüyor, yumuşak soluk teni benim daha koyu, hava şartlarından yıpranmış tenimle bir tezat oluşturuyor.

Charleigh'nin bana bu soruyu sorması komik. Her ne kadar müzik dinleme alışkanlıklarımı gizli tutmayı tercih etsem de, gerçek şu ki son aylarda Clara'nın kayıtlarını giderek daha az dinliyorum. Onu hala özlemediğimden değil. Sadece onun şarkılarını tekrar tekrar çalarak kendimi cezalandırmaya daha az ihtiyaç duyuyorum.

"Niko bana onun parçalarını çaldığını söyledi, sanırım. Emin değilim ama uzun zaman önceydi. İyi bir şarkıcı mıydı?"

Ondan her bahsettiğimde kalbime saplanacak bıçağı bekliyorum. Ama nedense bu sefer gelmiyor.

Onun yerine, onu düşünmek iyi hissettiriyor. "Harika bir şarkıcıydı. Onunla tanıştığımda salon gösterileri yapıyor, piyano çalıp şarkı söylüyordu. Öldüğünde benim teşvikimle kayıtlar yapmaya yeni başlamıştı."

Charleigh kenetlenmiş ellerimize bakıyor. "Çok üzgünüm. Yıkıcı bir şey olmalı."

Konuyu değiştirme zamanı.

"Annen öldüğünde senin için nasıldı?" diye sordum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Aynen. Her sabah onu aramak için uyanırdım. Gittiğini hatırladığımda çok üzülürdüm. Kaybolmuştum. Çok boş. On yaşındaki bir çocuğun annesine ihtiyacı vardır. Beni ayakta tutan şey Evie'ye bakmaktı. Şu anda olduğu gibi, o hala beni ayakta tutan şeyin bir parçası."

"Seni ayakta tutan başka ne var?" Onu kulağının arkasından öperek soruyorum.

Nefesi sanki uzun süredir tutuyormuş da sonunda bırakmış gibi aceleyle çıkıyor. Kızım şu anda çok fazla şeye tutunuyor... ve benim görevim, kendine dönebilmesi ve kalbini yeniden bulabilmesi için bunları aşmasına yardımcı olmak.

Eğer çok geç değilse.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

CHARLEIGH

"Hadi ama Charleigh. Bugün bana ödev yaptırma."

Evie yatağa uzandı ve yorganı başının üzerine çekti. Ama ben hemen yorganı geri çekiyorum ve hatta yataktan tamamen kaldırıyorum, böylece onu bir hapishane mahkumuna benzeten en sevdiği çizgili pijamalarının içinde çırpınırken buluyorum.

"Berbatsın," diye sızlanıyor. "Yas

tutuyorum." Gerçekten mi?

"Evet, berbat olduğumu biliyorum. Kederli olduğunu da biliyorum. Ben de öyle. Ama hala öğrenebilirsin. Şimdi kalk ve giyin. Kitaplarından bazılarını almak için okula gitmemiz gerekiyor. Müdürle de konuşmam gerek."

Burnunu kırıştırıyor. "Ne *giyiyorsun*?" diye soruyor nihayet yatakta doğrulup bana yukarıdan aşağıya baktığında.

Duvarındaki boy aynasının karşısına geçip kendimi kontrol ediyorum. Krem rengi beyaz bir pantolon, kirli beyaz bir bluz ve hepsini bir araya getirmek için güzel bir geniş kemer. "Ne? Bence güzel görünüyorum."

Bir yerde nötr renkler giymekle ilgili bir şey okumuştum ve bunların baskıları ve diğer renkleri bir araya getirme konusundaki tahminleri ortadan kaldırdığını söylemişlerdi.

Bir çeşit üniforma. Bana uyar. Her zamanki kot pantolon ve spor ayakkabı üniformamdan kurtulmamın tek yolu bu.

Ayrıca, tek renk giymenin sizi zengin bir kadın gibi gösterdiğini söylüyorlar. Böyle bir şeyi önemsediğimden değil. Yani, buradaki insanlar dışında kimi görüyorum ki?

Sonunda yataktan kalkarken omuz silkiyor. "Sanırım. Ama tuhaf görünüyorsun." "Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum kibirli bir şekilde, kıçımı kontrol ederek.

Spanx sayesinde güzel ve pürüzsüz.

Adamlar benim için satın almadı. Hizmetçiye internetten benim için sipariş ettirdim. Burada paket almamamız gerekiyor, sanırım başka bir güvenlik meselesi, ama ev personelinin almasına izin veriliyor gibi görünüyor.

Tanrı erkeklerin beni modern zaman korsemle görmesini yasaklıyor. Eğer seksi bir şeyler olacak gibi görünüyorsa, hemen dışarı çıkıp tanga giymem gerekiyor.

Sanırım Evie'ye garip görünüyorum. Neredeyse tüm hayatım boyunca üniformam olan kıyafetleri artık giymiyorum - kot pantolon, Converse Chucks, tişörtler ve havanın soğukluğuna göre kapüşonlu sweatshirt. Yani, çoğu zaman. Hayat normale döndüğünde ve kahve ya da başka bir şey için dışarı çıkabildiğimde, kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört yeterli olacak.

Adamlar benim için bir dolap doldurdular -daha doğrusu başka birini tuttular- ipek bluzlar, tam oturan pantolonlar ve kaşmir kazaklarla dolu. Ayrıca, eskiden bir adamın elini bıçakladığım ayakkabı hariç, çoğu yüksek topuklu olan bir ayakkabı zulam var. O çift çoktan gitti. Onu sormayacağım.

Aslında artık o kadar çok kıyafetim var ki neredeyse utanıyorum. İsraftan hoşlanmıyorum ve tüm bu güzel şeyleri nasıl giyeceğimi cidden merak ediyorum. Ayakkabılar o kadar çok ki, her giyindiğimde seçim yapmakta zorlanıyorum. Bu yüzden hemen hemen aynılarını tekrar tekrar giyiyorum.

Yeni görünümüm ya da güzel şeylerle dolu bir dolabım olması umurumda değil. Bir zamanlar 'öğle yemeği yiyen kadın' görünümüyle alay ederdim ama artık umurumda değil. Güzel görünmeyi seviyorum ve erkekler de bundan hoşlanıyor.

Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şey. Güzel görünmediğimi asla düşünmeyecekleri için değil, daha çok ne düşündüklerini umursayacağımı hiç düşünmediğim için.

Yapmamaya çalıştım, Tanrı biliyor. Bu adamlarla ilgili hiçbir şeyi sevmek istemedim. Ne de olsa benim hayatımı altüst ettiler, kız kardeşiminkinden bahsetmiyorum bile ve hatta babamın hayatını kaybetmesinden dolaylı olarak sorumlular.

Bir zamanlar olduğu gibi onlardan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışacağım düşünülebilir. Ama artık bu geride kaldı ve nedenini açıklayabileceğimden bile emin değilim.

Bariz olanı bir kenara bırakırsak. Tek yapmam gereken korumasız bir şekilde halkın arasına karışmak ve Dimitri ya da başka bir düşmanları beni sokak ortasında yakalayıp bana her türlü korkunç şeyi yapacaktır.

Yani gerçekten de insanlar onlar yüzünden peşimdeler, başlangıçta birlikte olmaya zorlandığım kişiler ve şimdi onlarla sıkışıp kaldım çünkü hayatta kalabilmemin tek yolu onlar.

Onlar sorunlarımın nedeni ama aynı zamanda çözümü.

Bu nasıl berbat bir durum?

Ama içimde bir şeyleri aydınlatıyorlar. En karanlık günlerimde bile, beni uçurumdan çekip çıkarmanın bir yolu var, beni bir şeylerin olduğu bir yere götürüyorlar.

kısa bir süre için bile olsa güzel ve kolay. Uyuşturucu gibi ve korkarım bağımlısı oluyorum.

Şimdiye kadar olmadıysam.

Evie önümde beliriyor, gezintimiz için hazır ve arkadaşlarından biri onu görürse diye her zamanki ağır siyah makyajına ve gotik kıyafetlerine geri dönmüş. "Neden gitmem gerektiğini bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Gloria'yı göndersek olmaz mı?"

"O bizim kişisel ayak işlerimizi yapan kişi değil, Evie. Babam yeni ölmüş ve dükkanımız kapanmış olsa da iyi olduğumuzu göstermek için okula gitmemiz gerekiyor. İnsanlar konuşuyor ve inanın bana, şu anda pek çok spekülasyonun konusu olduğumuzdan eminim."

Evie'nin simit alabilmesi için mutfaktan geçiyoruz ve kendine bir fincan kahve alan Kir'le karşılaşıyoruz. Göz ucuyla küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben neredeyse orada eriyorum.

Etrafta kaç kişi olduğu umurumda değil. Ona doğru yürüyorum ve burnumu boynuna sokuyorum. Bu çok normal bir his ve lanet olsun ki güzel kokmuyor.

"Nasıl uyudun hayatım?" diye soruyor.

Ona nazlı nazlı bakıyorum. "Çok iyi, özellikle de... kütüphanede seninle vakit geçirdikten sonra."

Hayır, adamla el ele tutuşamam ama onu sikip atabilirim.
Aldırmıyor gibi görünüyor.

Kahve makinesinden yüzünü bana dönüyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. Sonra tam kulağımın yanına geliyor. "Güzel bebeğim, çünkü bir dahaki sefere sadece kıçınla oynamayacağım, onu sikeceğim. Sertçe."

Aman Tanrım. Tek renkli krem rengi kıyafetimin içinde neredeyse eriyecektim, tıpkı az önce beni dönüştürdüğü işe yaramaz lapa yığını gibi.

Lanet olsun. Bunu nasıl yapıyor?

Sonra kulağımdan çekildi. "Bu sabah okula mı gidiyorsun, Evie? Bizim için birkaç A alacak mısın?" diye soruyor.

Omuz silkiyor ve homurdanıyor.

Güzel.

"Evie, Kir'e cevap ver. Ona biraz saygı göster. Ne de olsa onun evinde, onun yemeğini yiyorsun."

Sırt çantasını çekerken doğruldu. "Evet, Kir," diyor abartılı bir nezaketle. "Her zaman olduğu gibi bugün de A alacağım." Homurdanıyor.

Punk.

Nefes veriyorum, beşe kadar sayıyorum, böylece ona patlamıyorum.

Kir fark eder ve kıs kıs güler, muhtemelen onun sorunu olmadığına sevinmiştir. En azından tam olarak değil.

"Yani şoförle anlaştınız, değil mi? Sizi o mu götürecek?" diye soruyor.

Bu bir sorudan çok bir ifade. Stacey'e yapılan saldırıdan beri araba kullanmamı istemiyorlar. Limuzinde nasıl daha güvende olurum bilmiyorum ama eğer bu onları daha iyi hissettirecekse, tamam.

"Evet, her şey hazır ve aslında o da bizi bekliyor. Hadi Evie," diyorum onu kolundan tutarak.

Her şeyden çok dramatik bir etki yaratmak için, kendini kaybetmiş gibi peşimden geliyor. Kir ve ben onun tiyatrosunu görmezden geliyoruz ve kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Yasal olarak yetişkin olmasına sadece birkaç yıl kaldı. Eğer aptal gibi davranmak istiyorsa, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Liseye bir şoförle gitmekten pek hoşlanmıyorum. İnsanlar sonuç çıkarıyor ve şu anda kimsenin özel hayatıma karışmasını istemiyorum. Yani, daha birkaç hafta önce yapıştırıcı ve bantla bir arada tutulan bir hurda kullanıyordum ve şimdi bu şekilde mi ortaya çıkıyorum?

Evet, insanların koca ağızları vardır ve koca ağızlar boşboğazlık eder. Hem de çok. Ama neyse o. Ayrıca Evie bunun havalı olduğunu düşünüyor.

Çünkü tabii ki. O aptal bir ergen.

Şoför bizi Alekseev'in yapraklarla kaplı mahallesinden daha işlek caddelere götürürken, enerjimi kontrol edemeyeceğim şeylere harcamak istemediğim için Evie'ye olan kızgınlığımı bir kenara bırakıp Kir'e ve onun kirli, pis sözlerine geri dönüyorum.

Tanrım, bu adam motorumu nasıl harekete geçireceğini biliyor.

Şu anda Evie'nin lisesine gidiyor olabilirim ve görevim onu uzaktan eğitim için daha da hazırlamak olabilir, ama lanet olsun ki kalçalarımın arasında arabanın arka koltuğunun yumuşak titreşimleriyle daha da korkunç hale gelen bir uğultu yok. Şu anda yalnız olsaydım, ön ve arka koltuk arasındaki camı kaldırır, uzanır ve elimi-

"Bu ne lan!" Evie çığlık atıyor ve ben de onunla birlikte çığlık atıyorum.

Arabaya öyle sert bir şey çarpıyor ki, emniyet kemeri takmamıza rağmen Evie içime doğru kayıyor. Araba tekrar sarsılırken birbirimize tutunuyoruz ve tam birkaç çukura falan çarptığımızı düşünürken, silah sesi ön camı patlatıyor ve şoförümüz yavaşça koltuğuna yığılıyor.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

CHARLEIGH

Aman Tanrım. Vuruldu mu? Neler oluyor? Bir saniye içinde beynimde yüzlerce olasılık uçuşuyor ve dehşet içinde çığlık atarak kollarımı Evie'ye sımsıkı sarıyorum.

Sürücünün vurulmasıyla birlikte araç yoldan çıkarak tümsekli bankete savrulur ve bir telefon direğine çarparak yan yatar. Kargaşaya rağmen araba yavaşlıyor, yani sürücü frene basabilmiş olmalı.

"Bayan..." diyor zayıf bir sesle. "Bayan Gates..."

"Ne?" Ağlıyorum. "Neler oluyor? Ne yapacağım ben?"

Araba durduğunda, "Koltuğumun altında bir tabanca var," diyor. "Alın onu, Bayan Gates. Tabancayı alın."

Evie'yi yere iterek arkadan koltuğunun altına uzanıyorum ve üzerinde eğitim gördüğüm silahın tanıdık şeklini hissediyorum. Silahı çekiyorum ve onu yerinde tutan her neyse yerinden çıkıyor ve gerçekten de Glock gibi bir şey olduğunu ve dolu olduğunu görüyorum.

Silahın kilidini nasıl açacağımı hatırlarken ellerim şiddetle titriyor. "Evie, adamları ara, *hemen şimdi*," diye bağırıyorum.

Sürücü kendi silahını kaldırır ve ön cama doğru birkaç el ateş eder.

Gözlerimin odaklanması biraz zaman alıyor ama Dimitri ve birkaç adamının bizi yoldan çıkaran arabadan çıktıklarını görüyorum. Bize doğru yürüyorlar. Şoför bir el daha ateş ediyor, ama gerçekten nişan alamayacak kadar berbat durumda ve hepsini kendi araçlarının arkasına korkutmaktan başka bir şey yapmıyor.

Evie telefonda adamların gelmesi için bağırıyor. Evden çok uzakta değiliz, yani yakında burada olurlar. Bu arada, Dimitri ve adamlarını tutmak bana kalmış gibi görünüyor.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum.

Kendimi rahatlamaya zorluyorum, ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum ve nişan alıyorum. Şoförün ateşi kesildiği için, adamlar korunmasız kaldığımızı düşünüyorlar. Bu iyi bir şey. Biraz daha yaklaşmalarını bekleyeceğim.

Ateş ediyorum ve biri düşüyor. Vay anasını.

Az önce birini vurdum. Kusacağımdan oldukça eminim ama derin bir nefes alıyorum, tekrar nefes veriyorum ve ateş etmeye hazırlanıyorum.

Sonra kusabilirim.

Ama vurduğum adam, her kimse, yerde ve birileri onu hayata döndürmeye çalışırken, grubun karşı ateşi şimdi hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyor. Evie'yi arabanın zeminine itip üzerine yatmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Eğer birimiz vurulacaksa, o kişinin ben olmasını istiyorum.

Yaşadığım onca şey böyle mi sona erecek? Neredeyse ölene kadar dövülmek de dahil olmak üzere geçtiğimiz haftalarda yaşadığım onca şeyden sonra şimdi de annem ve babam gibi öldürülecek miyim? Evren bana son darbesini indiriyor, veda atışını yapıyor ve bana güzel bir veda hediyesi veriyor.

Siktir git.

Ama ateş kesildi. Bunu bir sürü bağırış takip ediyor ve sonra Vadik'in sesini duyuyorum. Neler olduğunu görmek için başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum, ama bir araba kalkıyor, tekerlekleri hızlandıkça gıcırdıyor. Saniyeler içinde artık duyamıyorum ama yine de ağlayan kız kardeşimin üstünde, yerde kalıyorum. Kafamı uçurma riskini göze alamam.

Eğer yardım edebilirsem.

Arabanın ön kapısı açılıyor ve ben başarısız bir şekilde çığlığımı bastırmaya çalışıyorum.

"Charleigh, Charleigh, bebeğim, iyisin. Gittiler."

Bu Vadik'in sesi ve daha önce bu kadar rahatlatıcı bir şey duyduğumu sanmıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, kendimi yerden itip Evie'yi de yanıma çekerek. Vadik'in yüzündeki paniği görüyorum ve sanki bir meleğe bakıyor gibiyim. Titremelerim kontrol edilemez hale geliyor ve sonra yüzüm parçalanarak tüm vücudumu saran hıçkırıklara dönüşüyor.

Vadik tabancayı elimden alıyor ve Niko arabanın arka kapısını açtığında kollarına atlıyorum. Ya Vadik ya da Kir diğer taraftan Evie'yi alıyor ve o da çığlık atıyor.

"Peki ya şoför?" Tökezledim.

Benim topal kıçım için görev başında öldürülen başka bir Frank mi olacak?

Bu fedakârlıklara değeceğinden emin değilim.

"Hâlâ hayatta," diyor Vadik ön koltuktan. "Adamlarımız onu hastaneye götürmek için geliyor. Niko sizi eve götürecek."

Derin bir nefes alıyorum ve korkum yerini öfkeye bırakıyor ki bu iyi bir şey. Buna ihtiyacım var. Bana güç veriyor. Enerji. Güç. Azim.

"Ben eve gitmiyorum. Eve gitmiyoruz. Evie ve ben bugün onun eğitimiyle ilgilenmek için yola çıktık ve bunu yapacağız. Niko, bizi liseye kadar götürür müsün?" Açık renkli giysilerimdeki lekeleri fırçalayarak soruyorum.

Kirli görünmem umurumda değil. Bırak beni böyle görsünler. Herkes beni böyle görsün. Dünyanın gidip kendini becerebileceğini bilmesini istiyorum. İstediği kadar uğraşsın, korkup saklanmayacağım. Hayatımı yaşamak zorundayım.

Çok kızgınım. Çok kızgınım. Beni sürekli korkuttuğu için Dimitri'ye ve ona izin verdikleri için çocuklara kızgınım. Bugün elimde bir silahla neredeyse onu öldürüyordum. Kim olduğunu bilmesem de birini vurdum. Önemli değil. Gruplarından birini vurdum ve umarım artık belli bir seviyede nefsi müdafaa yapabileceğimi biliyorlardır. Belki profesyoneller gibi değil ama bazı zekalarım var ve onları kullanabilirim.

Artık kurban olmadığımı açıkça belirtiyorum. Onlara boyun eğmeyeceğim. Benim için gelebilirler, ama sahip olduğum her şeyle onlarla sonuna kadar savaşacağım. Neredeyse Dimitri'yi öldürüyordum. Bu harika bir his.

Bir dahaki sefere kaçırmayacağım.

Vadik bir kolunu bana dolayarak Niko'nun arabasına doğru götürüyor. Ama ben onu omuz silktim. Teselli edilmek istemiyorum. Sempati istemiyorum.

İntikam istiyorum.

Zaten yeterince acı çekmedim mi? Zaten yeterince fedakârlık yapmadım mı?

Evrenin *benim* için bir şeyler yapmasının zamanı geldi. Sıra bende.
Ve beklemekten yoruldum.

Vadik sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi Evie'nin çok yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor ve yaklaşırken sesini alçaltıyor.

"İşler değişti, Charleigh," diyor alçak bir sesle.

Başımı ona doğru eğdim. "Gerçekten mi? Nasıl yani Vad?" Alaycı

bir şekilde soruyorum. Evet, işler değişti. *Ben* değiştim.

"*Pakhan*'ı beklemek yerine, kardeşlerim ve ben harekete geçiyoruz. Sizin üzerinizdeki bu savaş durmalı ve eğer *Pakhan* bunu yapamazsa ya da yapmazsa

bu konuda bir şey yaparsak, yapacağız. Çözülmesi zor bir sorun değil ve yeterince uzun süredir bekliyoruz."

"Bekle? Ne? Siz harekete mi geçiyorsunuz?" İnanamayarak sordum. Başını salladı.

Göğsümden kalkan ağırlığı tarif edecek kelime yok. Uzun uzun nefes alıyorum, açlıktan ölüyormuşum gibi havayı içime çekiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Oh, teşekkür ederim, Vadik. Teşekkür ederim. Yapılacak en doğru şey bu. Bunu biliyorum," diyorum.

Niko'nun arabasının arka koltuğunda oturan ve onunla sohbet etmeye çalışan Evie'ye bakıyorum.

O daha çok Vadik ve benim ne konuştuğumuzla ilgileniyor.

"Adamı yok edeceğiz. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi ve daha fazla uzatmaya gerek yok. Bundan en az sizin kadar biz de bıktık. Belki daha da fazla."

Bunu anlayabiliyorum. Ne de olsa hayatları boyunca Dimitri'yle uğraştılar.

Vadik haklı. Yeter artık. Haftalardır ilk kez, belki de hak ettiğim molayı aldığımı ve evrenin bir kez olsun beni dinlediğini hissediyorum.

Şimdi tek yapmam gereken Dimitri'yi indirecek kişinin ben olduğuma adamları ikna etmek.

Duydun mu, evren? *Geri döndüm*.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Niko

Dimitri Yegorov silah, sahte içki, sahte sanat eseri ya da çalıntı kürk gibi sayısız kaçak malını şehrin dört bir yanındaki depolarda saklıyor. Bunlar babası tarafından geliştirilen ve büyütülen işlerdir. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dimitri babası öldüğünden beri onları geliştirmek için çok az şey yaptı ya da hiçbir şey yapmadı. Şansına, babası öldüğünde yerine iyi yöneticiler bırakmış, oğlunun onun kurduğu imparatorluğa çok az katkıda bulunacağını biliyormuş.

Babası akıllıca düşünüyor. Dimitri'nin yaratıcı tahribat dışında iyi olduğu tek şey, babasının bu işlerinden para hortumlamak.

Kardeşlerim ve ben bunu yapmasını çok daha zor hale getirmek üzereyiz. Stokları yoksa, nakit akışı da olmaz. Nakit akışı olmadan Dimitri hayatta kalamaz. Bu bir hamamböceğini saklandığı yerden çıkarmaya zorlamak gibi.

Hamamböcekleri alınmasın.

Charleigh'e yaptığı son saldırı bardağı taşıran son damla oldu. Charleigh onu vurmadığı için çok şanslı; eğitmeni onun nişancılığının bir acemiye göre çok iyi olduğunu söylüyor. Ama onu ıskalaması sorun değil, çünkü bu bize onunla oynamak için daha fazla zaman veriyor, tıpkı bir kedinin fareyi yemeden önce etrafında dönmesi gibi.

Yaptığımız ilk şey, sevkiyatlarını yeniden yönlendirmeleri için adamlarına para ödemek oldu. Uzun süreli istihdamın onun için çalışan adamların sadakatini güvence altına alacağı düşünülebilir, ancak adamların yüzlerine birkaç yüzlük salladığımızda, o kadar hızlı pes ettiler ki komikti.

Şerefsizler.

Eğer bizim için çalışan insanlar bunu yapsaydı, bu onların yerin iki metre altına gömülmeden önce yaptıkları son şey olurdu.

Ancak Dimitri'nin adamları arasında sadakati teşvik etmekte başarılı olamadığı, onlara kötü davrandığı ve işlerini kişisel bir ATM olarak kullandığı söyleniyor.

Yani sadece eşyaları kaybolmakla kalmıyor, aynı zamanda binalarına birkaç silahlı saldırı düzenleyen bazı ortaklarımız da var. Kimseye zarar vermek için değil - o daha sonra gelecek - ama sonun yakın olduğuna dair bir mesaj göndermek için.

Pakhan bundan haberdar oldu ve hiç mutlu değil. Aslında, ikincisi geçen gün kulübe geldi, ezilmiş eli hala alçıdaydı ve bize

geri çekil. Her şeyi inkar ettik.

Herkes biz olduğumuzu bilse bile. Gerçek şu ki, bizim kadar ileri gidecek başka kimse yok, ondan bizim kadar nefret eden kimse yok ve onu bizim gibi mahvedebilecek kaynaklara sahip kimse yok.

Ve *Pakhan*'a meydan okuyacak cesareti olan kimse yok. İkincisinin tehdit etmeye çalıştığı gibi, başımız büyük belaya girebilir, eğer zaten girmediysek. Ama bu saçmalığı umursama noktasını geçtik.

Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir. Sabırlı olmaktan fazlasını yaptık. Kaçınılmaz olanın daha fazla ertelenmesi bizi bölgede zayıf gösterecektir ve bu da riske atmak isteyeceğimiz bir şey değil.

Tabii ki bunların hiçbirini Charleigh ile paylaşmıyoruz. Sadece etrafımızda olduğu için bazı şeyleri duyabilir ama ne kadar az bilirse o kadar iyi. Gerçi o da dahil olmak için can atıyor. Onu geride tutmak, aç bir kaplanı kafese koymaya çalışmak gibi. Sürekli planlarımıza sızmaya çalışıyor ve her şeyin kontrolümüz altında olduğunu söylediğimizde bizi dinlemiyor.

Charleigh'nin içinde bulunduğu koşullar onu bir canavara dönüştürmüştür. Bu hem bir utanç hem de bir rahatlama - önceki masumiyetinin paramparça olması utanç verici ama aynı zamanda kötü bir duruma düşerse kendine yardım edebilecek kadar sokak zekası geliştirmiş olması da rahatlatıcı.

Charleigh'nin Evie'yi okula götürdüğü ve saldırıya uğradıkları günkü şoför mü? O başaramadı. Ama sağ olsun, Charleigh'e silahı nerede bulacağını söylerken birkaç el ateş ederek hem onu hem de kız kardeşini kurtardı.

Görev başında birini kaybetmemiz çok üzücü. Ama bunun için kaydoluyorlar.

Son veda atışımız bu gece kulüpte büyük bir partiye ev sahipliği yapacağımız zaman gerçekleşecek, böylece sağlam bir mazeretimiz olacak.

Gerçekten ihtiyacımız olduğundan değil. Sadece her şeyi daha eğlenceli hale getiriyor.

Aramıza ilk katıldığı zamandan çok farklı olarak Charleigh bu akşamki toplantıyı dört gözle bekliyor, çünkü hem üyelere hizmet etmek ya da kıçını çimdikletmek gibi bir rolü yok, hem de biz ev sahiplerinin ev sahibesi olma görevini üstlenmiş durumda.

Ona bakmaktan hoşlandığım gerçeğinden, yörüngemizdeki herkesin etrafında olup biten saçmalıklara rağmen ne kadar iyi durumda olduğunu görme ihtiyacına kadar birçok nedenden dolayı gelmesini seviyorum.

O ne kadar güçlü olursa, biz de o kadar güçlü oluruz.

Pakhan'ın bile bu akşam gelmesi bekleniyor ki bu büyük bir olay çünkü adam bölgemizdeki diğerleri gibi sosyalleşmiyor. Partilere falan gittiğinde tarafsız olmadığı izlenimi verdiğini düşünüyor. Ben saçmalık diyorum. Gerçek şu ki, diğerlerine kıyasla takılmayı tercih ettiği bazı gruplar var ve favorilerini göstermek istemiyor. Ama arada sırada saçlarını serbest bırakması gerekiyor ve bunu yaptığında da Alekseev'lerle birlikte olmaktan daha çok tercih ettiği bir yer yok. Babamız hayattayken de böyleydi, hala da böyle.

Teknolojinin fraksiyonun çalışma şeklini değiştirmesi çok komik. Babamın zamanında, örneğin Dimitri'nin binalarından birine göz kulak olmak istediklerinde, hava nasıl olursa olsun, birinin elinde dürbünle saatlerce ormanda kamp kurması gerekirdi.

Bu günlerde mi?

Dronlarımız var.

Aynen öyle. Siktiğimin dronları.

Bu işlerden pek anlamam -bunu bizim için yapması için yirmi yaşında bir dişli kafalıyı tuttuk- ama kullandığımız küçük gözetleme dronları oldukça şaşırtıcı. Ve bu gece, bizim için bir gösteri yapacaklar.

Parti devam ederken, kardeşlerim ve ben Dimitri'nin depolarının durumunu görmek için telefonlarımızı kontrol ediyor olacağız.

Sabaha kadar onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak.

Gereksiz yere yıkım yapan ya da aşırıya kaçan biri değilim. Kardeşlerim arasında sakin ve mantıklı olan benim ve onları dizginlemek genellikle benim işim. Ancak bu manevra konusunda, Noel arifesinde Noel Baba'nın gelmesini bekleyen bir çocuk gibi neredeyse başım dönüyor.

Bu Noel Baba'dan çok daha iyi.

Dimitri'ye indireceğimiz son darbeye, yaratıcısıyla karşılaşacağı darbeye henüz gelmemiş olsak da, bu sondan ikinci darbe en patlayıcı olanı.

Evet, tüm binalarını havaya uçuruyoruz. Ve bu, Oscar ödüllü bir film gibi hafızalara kazınacak.

Charleigh geldiğinde grevden yaklaşık bir saat uzaktaydık ve sersemletmezse lanet olsun.

Nasıl oluyor da bu kadın onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor? Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu gece, saçları uzun, süt gibi boynunu açıkta bırakan şık, yüksek bir at kuyruğu şeklinde şekillendirilmiş. Pırıltılı elbisesi neredeyse tüm sırtını açıkta bırakarak kusursuz tenini gösteriyor. Elbise yürürken kıçını örtüyor ve o hareket ettikçe etinin minik salınımlarını görebileceğim kadar dar.

Ama elbisenin ön kısmı beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecek. Boynunun arkasından bağlanırken, ortası V şeklinde neredeyse göbeğine kadar kesiliyor. İnce kumaş, her zamanki gibi sıkı ve sivri olan küçük göğüslerini zar zor zapt ediyor.

"Hey," diyor beni dürterek. "Kedi dilini mi yuttu?" diye soruyor ukala bir tavırla.

Bir misafiri karşılamak için gözlerimi ayırıyorum. O gittiği an, ona geri dönüyorum. "Siktir et, bebeğim. Sana benzeyen birine ne söylersin? Senin hakkını verecek bir iltifat bile düşünemiyorum. O yüzden denemeye bile zahmet etmeyeceğim. Bütün gece sana bakacağım."

Başını geriye atıp usulca gülüyor ve dudaklarımı üzerinde gezdirmek için can attığım boynunu ortaya çıkarıyor. Ama bunun için daha sonra zamanım olacak ve küçük kafamla düşünmeyi bırakmam gerekiyor.

"Şurada bir güvenlik görevlisi var," diyorum çenemle gizlice işaret ederek. "Sadece tuvalete gidiyor olsanız bile bütün gece gözleri üzerinizde olacak. O yüzden lütfen kaynaşın. Kardeşlerim ve benim ilgilenmemiz gereken küçük bir işimiz var."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Ne? Gecenin bu saatinde ne yapıyorsun?"

Yüzü o kadar hevesli ki onu susturmaktan nefret ediyorum ama operasyon gerçekleşmeden önce bunu bilmesine imkân yok.

"Sonra öğrenirsin," diyorum şakağını öperek ve avuç içimi yumuşak kıçında gezdirerek.

"Şey," diye omuz silkiyor. "Ben gidiyorum." Ve odayı geçerek eskiden içki servisi yaptığı adamlardan bazılarına doğru ilerliyor. Yolda her kafa ona hayranlıkla bakıyor.

Farkına bile varmıyor.

Kir bana mesaj attığında birkaç misafiri daha sevindirdim. Kimsenin beni görmediğinden emin oluyorum ve onunla Vadik'in ofisinde buluşup dronlarımızdan görüntü alıyoruz. Dimitri'nin binaları, ayakta hiçbir şey kalmayana kadar devrilen domino taşları gibi sırayla birer birer yerle bir ediliyor.

Sonuncusu düştüğünde, kardeşlerim ve ben sessiz kaldık.

Aşağı yukarı zıplayabilir, birbirimize beşlik çakabilir ve genel olarak ahmak gibi davranabilirdik. Ama yapmayız. Bu bizim işimiz. Yaptığımız şey bu. Bu görevi başardık çünkü biz her zaman başarırız.

Ve Dimitri'nin hayatına son vermeyi başaracağız.

Pakhan ortaya çıktı ve güzel Charleigh'in büyüsüne kapılmış olarak oradan ayrıldı, bir hafta önceki anlaşmazlıkları unutulmadıysa da akşam için halının altına süpürüldü. Neşeliydi ve hatta kızımızın ona biraz yaltaklanmasına bile izin verdi, hiçbir erkek ona karşı koyamazdı. Ama kızımız öğreniyor ve her zaman aynı fikirde olmasalar da onun bizim dünyamızda önemli olduğunu biliyor.

Saat sabahın biri ve misafirlerimizden bazıları yola çıkmış olsa da, gerçek gece kuşları vardiya değişimi gibi bir şeyle hala geliyorlar. Dürüst olmak gerekirse daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim çünkü Dimitri'nin mülklerine yapılan saldırıyla ilgili iş için çok erken kalkmıştım. Artık yıkıldıklarına göre, onu yakalayana kadar her türlü saldırıya karşı savunmasız olduğumuz birkaç gün boyunca hassas bir aşamadayız. Ama sorun değil. Güvenliğimiz gayet iyi durumda ve her şeyin yolunda gideceğinden eminim.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Gece ikiyi birkaç dakika geçe, binamızın önünde bir sıçan-tat-tat sesi duydum. Gürültü yüksek olmasa da, neredeyse küçük bir havai fişek gibi, içgüdülerim tüm silindirleri ateşliyor ve güvenlik kamerası görüntülerimizi kontrol etmek için koşuyorum.

Siktir et.

Kurşun delikleriyle dolu bir arabanın yuvarlanarak durduğunu ve bir dur levhasına dayandığını görmek için kardeşlerimle birlikte aşağıya koşuyorum. Hızlı bir durum değerlendirmesi, kulübün önünde bazı üyelerimizin vurulduğunu ve as güvenlik ekibimizin saldırganın arabasını kurşun yağmuruna tutarak içindekilerin hepsini öldürdüğünü gösteriyor.

Anasını siktiklerim.

Charleigh dışarı fırlıyor ve ön merdivenlerimizdeki cesetleri ve kan birikintilerini görünce çığlık atıyor.

"*Sen*," diye bağırıyorum güvenlik görevlilerinden birine, "Bayan Gates'i *hemen* yerleşkeye götür. Odasına gittiğinden emin olun. Charleigh, oraya vardığında beni ara ve kız kardeşini kontrol et."

Charleigh bir an tereddüt ediyor, sonra topuklu ayakkabılarıyla koşabildiği kadar koşarak korumaya yetişiyor, koruma da onu bizim SUV'lerden birinin arka koltuğuna bindiriyor ve hızla otoparktan çıkıyor.

Kardeşlerime bakıyorum.

"Pislik herif," diyor Kir. "Sanki bizim için hazırmış gibi."

Bir an sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz ve sonra Vadik konuşuyor.

"Belki de bizim için hazırdı. Eğer durum buysa, hazırlanmasına kim yardım etti?

BÖLÜM YIRMI YEDI

Niko

Keskin nişancı arabasındaki ölü adamların kimlikleri ya da parmak izleri yoktu, muhtemelen kimsenin umurunda olmayan ucuz kiralıklardı. Üçü de artık kurşunla doludur, kullandıkları son model BMW'nin içinde iki büklüm olmuşlardır ve BMW'nin çalıntı olduğu ortaya çıkmıştır.

Pakhan'ı aradım. "Uyandırdığım için özür dilerim efendim. Ben Niko Alekseev. Bu gece kulübe bir saldırı oldu. Bilmeniz gerektiğini düşündüm, özellikle de daha önce burada olduğunuz için."

Bu onun dikkatini çeker.

Birisi onu ortadan kaldırmaya mı çalışıyordu? Yoksa bu, bizim onu mahvettiğimiz kadar onun da bizi mahvedebileceğini göstermek isteyen bir rakipten gelen rastgele bir mesaj mı?

Her iki durumda da kimse bundan kurtulamaz. "Kayıp var mı?" diye soruyor *Pakhan*.

"Evet, efendim. Üç kulüp üyesi içeri girerken vuruldu. Güvenlik görevlilerimiz saldırganların arabasını yakaladı. Hepsi de ölmüş."

Sessiz kalır, sonra derin bir nefes alır. "Tamam. Tüm cesetlerden kurtulun. Ben etrafa soracağım, sen de aynısını yap. Bulduklarınızı bana bildirin."

"Yapacağım, efendim."

Temizliği denetleyen kardeşlerimin yanına dönüyorum. "Kulüpte bunun olduğunu bilen var mı?"

Vadik başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Bu da demek oluyor ki bunu temizlememiz ve oraya geri dönüp her şey yolundaymış gibi davranmamız gerekiyor. *Pakhan* ne dedi?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Fazla değil. Çok konuşan bir adam olmadığını biliyorsun. Ama içimde ondan daha çok şey duyacağımıza dair bir his var. Bu gece gerçekten burada olduğu düşünülürse, bu biraz fazla yakınımıza geldi."

"Arabada kimlik var mı?" Kir soruyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Gerçek şu ki, sadece eve gidip yatmak istiyorum. Ama görev çağırıyor. "Hiçbir şey yok. Dimitri, adamların bile kimlik bilgilerini son zerresine kadar silecek kadar akıllıydı. Üçü arasında tam bir parmak ucu bile yok."

Dimitri'nin ne düşündüğünü bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bu vuruşların her biri onu mezarına daha da yaklaştırıyor. O olduğunu

anlamayacağımızı düşünüyor olamaz. Ve yine de saldırmaya devam ediyor, yok ettiğimizde bile

hem tedarik zinciri hem de envanter ve depoları. Adam aslında şu anda işsiz.

Kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi dövüşmesinin nedeni bu olabilir. Adam için gerçekten fazla bir şey kalmadı. Bu da daha da pervasızlaşacağı anlamına geliyor. Daha da tehlikeli.

Onu sonsuza dek bulmamız hiç bu kadar zorunlu olmamıştı. Bu işi bitirelim ki hayatımıza devam edebilelim.

Ertesi gün, Evie'den çılgınca bir telefon aldım. Beni daha önce hiç aramamıştı. "Neler oluyor, tatlım? Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Nefes nefese kalmış. "Ben... Muhafız kulübesinin önünde konuşuyordum ve bir şey gördüm. Korkunç bir şey gördüm Niko."

Güvenlik ekibiyle arkadaş olmayı çocuğa bırakın. Genç kızın cazibesine kapılmamaları konusunda onlarla konuşmak için aklıma bir not aldım. Sevimli olabilir ama yakınlaşmaları gereken biri değil.

"Evie, artık eve döndün mü?" diye sordum.

Her şey sırayla.

"Evet. Gardiyanlar beni geri getirdi. Sanırım ön tarafta kontrol ediyorlar. Ama seni aramak istedim."

"Tamam, tamam. Tamam, güzel. Kız kardeşin nerede, Evie?" "Duşta. Henüz ona söylemedim."

"Tamam. Şimdi bana ne gördüğünü anlat," diyorum.

Nefesi hala zor geliyor. Umarım ölü bir sincap falan gördüğünü söyler.

"Şey, sanırım bir eldi. Söylemesi biraz zordu. Çok dağınık ve kanlıydı."

Bok. Bok, bok, bok.

Ne gördüğünü bildiğime dair bir his var içimde.

"Tamam, bak Evie. Güvenlik görevlilerini çağıracağım. Ama bana bir iyilik yap ve biz eve gelene kadar evde kal, tamam mı?" Soruyorum.

"Y... evet. Tamam, Niko." "Tamam, tatlım. Güle güle."

Kardeşlerimi buldum. "Çocuklar. Bir s o r u n u m u z var. Başka bir lanet durum."

Kardeşlerimi bilgilendiriyorum.

"Sence bizim adamımız mı? Hastanedeki Arseny'nin peşinden gönderdiğimiz adam mı?"

Başımı salladım. "Oldukça eminim. Bildiğimiz tek şey operasyonun başarısız olduğu. Arseny'ye ulaşamamakla kalmadılar, peşlerine düştüler ve sanırım ceset parçaları evimizin önünde bulunan adam kaçmayı başaramayan kişi."

Vadik yüzünü ellerinin arasına alır. "Yüce Tanrım. Charleigh'nin soygunda vurduğu pisliği indirmeye gidiyoruz ve serseriye yaklaşamıyor muyuz? Beyler, bizimkiler bu işi beceremiyor mu yoksa?"

İtiraf etmekten nefret ediyorum, yani gerçekten nefret ediyorum ama Dimitri sandığımızdan daha büyük bir düşmana dönüşüyor olabilir. Şaşırdım. Ama meydan okumayı da hep sevmişimdir.

"Charleigh henüz bilmiyor mu?" Kir soruyor.

"Evie bana duşta olduğunu söyledi. Ama eminim çıktığında ona söyleyecektir."

Kahretsin. Charleigh'nin bu son saldırıyı bilmesini istemedik. Söz hakkı olduğundan değil ama Arseny'nin peşine düşmemizden hoşlanmayacaktır. Bizim dünyamızı anlamıyor ve istediğimiz kişi Dimitri iken neden onun zaten vurduğu birinin peşinden gittiğimizi kesinlikle anlamıyor.

Birazdan çalacağını bildiğim telefonuma bakıyorum. Soruları olacak. Ona karşı dürüst olacağım. Her zaman öyleyimdir. Duydukları hoşuna gitmeyecek.

Dünyamızın bir parçası olduğu sürece, hoşlanmadığı pek çok şeye tanık olacak - hem görecek hem de duyacak.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

CHARLEIGH

"Arseny? Neden Arseny'nin peşinden gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Ne oluyor be? O düşük seviyeli bir serseri. Neden insan gücünü boşa harcayalım? Ve şimdi bir adam öldü, doğrandı ve yerleşkenin ön kapısına yem olarak bırakıldı.

Bu arada kalıntıları *kız kardeşim* tarafından bulundu.

İşte böyle. Saçmalık.

Çocuk zaten yeterince travmatize olmamış gibi bir de vücudundan ayrılmış, parçalanmış, kanlı bir el görüyor.

Yemin ederim, toplayabildiğim tüm parayı almaya, Evie'yi bir arabaya bindirmeye ve doğruca Meksika'ya gitmeye hazırım, hayatımızın geri kalanında orada saklanacağız.

Bu şekilde yaşamak sürdürülebilir değildir. Ölümcüldür. Alekseev'in rakiplerinden biri bizi yakalayamazsa, korkunun yarattığı stres yakalayacaktır.

Sonra Vadik'in, Kir'in ya da Niko'nun kollarını bir daha asla etrafımda hissetmemenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum ve zayıf olduğum için kendimden nefret ediyorum. Birkaç ay önce bu adamların varlığından bile haberim yoktu. Şimdi onlarsız yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Dün gece, birkaç kulüp üyesinin hayatını kaybettiği korkunç saldırıdan sonra eve geldiğimde ilk yaptığım şey Evie'yi kontrol etmek oldu. Tabii ki. Kapısının önünde bir güvenlik görevlisinin oturduğunu görünce sevindim ve ona bir göz attıktan sonra adama teşekkür edip kendi odama gittim.

Ama uyumak yoktu. Bir süre dönüp durduktan sonra kalktım ve odamda volta attım. Hatta arazide yürümeyi bile düşündüm ama bunun için kendimi yeterince güvende hissetmiyordum. Bu yüzden Niko'nun kaldığı kulübeye gittim ve onun yatağına tırmanarak eve gelmesini bekledim.

Büyük cam kapılarından, ağaç gölgeliklerinin arasından akşamki ayın parçaları parlıyordu. Niko'nun yatağında olmanın yanı sıra bir şey beni rahatlattı. Sonunda uyuyakaldım ve saat dörtte yatağa geldiğinde zar zor kıpırdandım - yoksa beş miydi?

Bana katılmadan önce duş almış olmalıydı, çünkü hala ıslaktı ve çok güzel kokuyordu, sadece temiz, basit sabun ve teni soğuk olmasına rağmen, hemen kollarına yuvarlandım ve uykuya geri döndüm.

Basitçe söylemek gerekirse, özellikle böyle berbat bir geceden sonra cennet gibiydi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama nazikçe uyandırıldığımda oda ışıkla doluydu ve Niko yanımdaydı, yüzü endişeyle kaplıydı.

"Bebeğim, uyan," dedi. "Kabus görüyorsun."

Dimitri'nin şeytani gözleriyle bana baktığını görmekten Niko'nun kollarında ve güvende olduğumu fark etmeye geçmem bir an aldı.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedim ona sokularak. "Beni uyandırdığın için teşekkür ederim."

Beni yan çevirdi ve bir süre kaşıklaştık, ta ki büyüyen ereksiyonunun arkama çarptığını hissedene kadar. Yüzümü ona döndüm ve sadece bir gülümsemeyle ne istediğimi ona bildirdim.

Bakışlarımızı kesmeden üzerime yuvarlandı ve tek kolunun üzerinde dengede durarak geceliğimi belime kadar itti. Bacaklarımı onun etrafına doladım ve ellerimi yüzünün iki yanına koyarak başparmaklarımla ağır kaşlarının üzerinde gezindim.

Seksin bazen sert, hızlı, kirli ve gürültülü olduğunu, bazen de olmadığını öğreniyorum. Bu o zamanlardan biriydi.

Niko'nun sarı saçlarını yakışıklı alnından itiyorum ve saçlar tekrar aşağı düştüğünde gülüyorum. Yüzünün her santimini öpmek istiyorum, o kadar mükemmel ki ve gözlerindeki sevgi o kadar derin ki neredeyse kalbimi acıtacak.

Çünkü ben de aynı şekilde hissettiğimi biliyorum. Ona söylediğimden değil. Henüz söylemedim. Henüz hazır değilim.

Sert siki ıslak girişimi buluyor ve tek bir yumuşak hareketle içeri kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı altımdaki yastığa bırakıyorum, hayatın mükemmel olduğu ve endişelerin ya da üzüntülerin sanki hiç var olmamış gibi gözden uzakta olduğu o yere doğru yelken açmaya hazırım.

Niko iç duvarlarımı okşuyor, sonuna kadar dışarı çekiyor ve sonra sabit bir ritimle tekrar içeri sokuyor. Bir an için gözlerimi açtığımda beni izlediğini, tepkimi ölçtüğünü görüyorum, sanki amımın içinde olmak yetmiyormuş gibi, düşüncelerimi bilmek ve duygularımı hissetmek için kafamın içinde de olmak istiyor.

Alekseev kardeşlerin hiçbirinden bu seviyede bir samimiyet beklemiyordum ama yine de buradayız. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, çünkü bu seviyede bir ilişkiye tam olarak hazır değilim. Belki de hiç hazır olamayacağım. Ama şimdilik Niko'nun nazikçe sevişmesi tek ihtiyacım olan şey, korkunç bir kâbustan uyanmak için mükemmel bir panzehir ve güne başlamak için lezzetli bir yol.

Bağlantı kurma arzusuna karşılık vermememem onu hayal kırıklığına uğratıyor mu? Bunu söylemek zor. Sezgileri güçlü, hassas bir adam, en azından kardeşlerine kıyasla. Onların göremediği şeyleri görüyor ve üçlüye bu kadar iyi katılmasının bir nedeni de bu.

Merak ediyorum da, kazara sonradan akla gelen biri olduğu bir ailede kendine bir yer bulmaya çalışırken yaşadığı sarsıntılı başlangıçlar ona, bir yabancının uyum sağlamasına yardımcı olacak türden bu becerileri kazandırmış olabilir mi? Bazı açılardan ben de kendimi aynı şekilde görüyorum. Büyürken, annem olmadığı için insanların hep üzüldüğü bir çocuktum ve babamın bir rehinci dükkanı olduğu için tuhaf biriydim.

Bu yüzden olsa gerek, muhasebe derslerime başladığımda ve bu konuya yakınlık duyduğumu fark ettiğimde, balıklama atladım. Dünyanın beni nasıl gördüğünü ve özellikle de benim kendimi nasıl gördüğümü değiştirecektim.

Tüm bunlar artık masadan kalktı, ama umarım çocukların yardımıyla yeniden ayağa kalkabilirim.

Orgazmım tüylerimi diken diken eden bir elektrik akımı gibi karıncalanmayla başlıyor ve Niko'nun kıçını kavrayarak onu içimde daha derine çekiyorum. Mesajı alıyor ve bana vurmaya başlıyor, yatağı ve çarptığı duvarı sallıyor.

Umurumuzda değil.

"Tanrım, Niko," diye mırıldandım, "Geliyorum, evet, sik beni."

Niko patlayıcı bir inilti çıkarıyor ve aynı anda boşalırken birkaç vuruşla kendini içimin derinliklerinde tutuyor. Bu aşkın bir şey ve gerçeklikten uzaklaşıp beni sadece onun götürebileceği o güzel yere götürdüğü birkaç dakika için minnettarım.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

CHARLEIGH

Alekseev'in Arseny'nin hayatına kastetmesinden hâlâ memnun değilim. Başarılı olamamaları, sanki bu mümkünmüş gibi, her zamankinden daha fazla tetikte olmamız gerektiği anlamına geliyor. Bahaneleri ise kendi dünyalarında kimsenin masum olmadığı ve herkesin riskleri bildiği.

Vadik'in birden fazla kez söylediğini duydum.

Evie'nin, arkadaşlarının da yer aldığı bir okul oyununa katılması için beni ikna etmesine izin verdim. Sadece birkaç saat sürecek ve çocuklar oyun başlamadan önce güvenlik ekibine etrafı tarattılar ve onları eve dönme zamanı gelene kadar orada kalmakla görevlendirdiler. Bu geziden pek memnun değilim. Evie de biliyor, güvenlik ekibi de biliyor, çocuklar da biliyor. Yine de, hayatlarımıza yönelik onca girişimden sonra bile itirazlarımı büyük ölçüde reddettiler.

Alekseev'in depolarını bombalaması nedeniyle Dimitri'nin işlerinin neredeyse yok olduğunu bilmek beni diken üstünde oturttu. Eğer adamı yakında ortadan kaldırmazsak, saldırmak için bir şansı daha olacak.

İçine düştüğüm bu garip dünya için yaratılmamışım.

Evie'nin okul etkinliğine katılmasına izin vermemin koşullarından biri de benim de katılabilmemdi. Tabii ki katılmamam için bir düzine nedeni vardı, ancak bunlar aslında ablasının orada olmasının arkadaşlarına 'havalı görünmeyeceği' ve 'bir bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığı' gerçeğine dayanıyordu.

Zor iş.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, çocuğun biraz sağduyu geliştirmiş olabileceğini düşünürdüm.

Ama hayır.

Bir dizi öğretmen ve ebeveynle birlikte salonun arka tarafında duruyorum ve ben lisedeyken kadroda olan eğitimcilere başımla selam veriyorum. Hepsi de Evie'nin benden çok farklı olduğunun farkında ve bu yüzden onunla bu kadar yakından ilgileniyorum.

Salonun ışıkları karardı ve sahne aydınlandı. Işıklar yanmadan önce Evie'yi çok net görebiliyordum, ama şimdi ışık olmadığı için ona göz kulak olamıyorum.

Güvenlik ekibinden birinin yapabileceğini umuyorum.

Bu liselilerin sergilediği şirin bir gösteri ve rahatlarken Evie'nin katılmakta ısrar etmesine sevindim. Evden dışarı çıkması ve yaşıtlarıyla bir arada olması gerekiyor. Evde eğitim uzun vadeli bir çözüm değil, onun gibi sosyalleşmeye ve kanatlarını açmaya ihtiyacı olan bir kız için değil.

Ve tam oyuna giriyordum ki, ki gerçekten çok iyiydi, seyircilerin önünden bir çığlık geldi.

Bir şey olmayabilir, ama yüksek alarm benim yeni normalim. Parmak uçlarımda durup boynumu eğiyorum ve sonra daha fazla çığlık atılıyor, ardından sandalyeler gıcırdıyor ve sahnedeki oyuncular ön sıralarda olup bitenleri izlemek için yaptıkları işi bırakıyor.

Ağır salon kapıları patlayarak açılır ve Alekseev güvenlik ekibi silahlarını çekmiş bir şekilde içeri girer.

Hayır. Lütfen, hayır. Burada olmaz.

Burası kız kardeşimin sığınağı. Normal bir genç kız gibi hissettiği tek yer. Benden bu kadar çok şeyin alınması yeterince kötü, ama gerçekten? On altı yaşında bir kız mı? Adalet bunun neresinde? Ve bu ne zaman bitecek?

"Işıkları açın!" Bağırıyorum ve salonun önüne doğru ilerliyorum.

Ama güvenlik beni görünce etrafımı sardı ve beni odadan çıkarmaya başladı.

Ben de karşılık verdim. "Kız kardeşim nerede? Önce kız kardeşimi bulmalıyız!" Çığlık atıyorum.

"Onu yakaladık Bayan Gates, hemen şurada" diyor biri ve Evie bana öyle bir koşuyor ki neredeyse beni devirecek.

Kollarımı ona dolamış, odadaki kargaşayı inceliyorum. Çocuklar dışarı çıkmaya çalışıyor ama oturdukları eski katlanır sandalyeler devriliyor ve herkesin takılıp düşmesine neden oluyor. Arkadaki öğretmenler odayı bir şekilde kontrol altına almaya çalışıyor ama talimatları tüm gürültü tarafından bastırılıyor. Dışarıdan, otoparktan gelen silah seslerini duyduğumda, güvenlik ekibinin neden kapıları kapattığını ve paniklemiş gençleri geri püskürttüğünü anlıyorum.

Bu korkunç. Çirkin. Ve hepsi bizim suçumuz.

Bu çocuklar bunu hak etmiyor. Ne öğretmenler, ne ebeveynler, ne de başka herhangi biri. Onlar masum.

Başkalarının başına açabileceğim belalar yüzünden hayatımı dışarı çıkmaya korkarak mı geçireceğim? Böyle yaşanır mı?

Evie'yle beni odanın bir köşesine çekmiş, kocaman gövdesiyle kimsenin bizi görmesini engelleyen gardiyana bakıyorum. "Neler oluyor? Buradan nasıl çıkacağız?" Ağlıyorum.

Saatini ağzına götürüyor ve bir dinleme cihazı taktığını fark ediyorum. Biriyle, bir yerlerle iletişim kuruyor. "Yakında bitecek, Bayan Gates. Ama görünüşe göre biri kız kardeşiniz için geliyormuş."

Alekseev'ler, biz ve güvenlikten oluşan sıkı grubumuz dışında herhangi birinin Evie'nin bu gece nereye gittiğini nasıl bilebildiğini bile anlamıyorum.

Ve şimdi de lisenin önünde bir çatışma var. Sanki sadece başımın üzerinde kara bulutlar dolaşmıyor, aynı zamanda gittiğim her yere bu bulutları yayıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

CHARLEIGH

"Bu gece seninle yatağında uyuyabilir miyim, Char?" Evie, akşamki ukala genç kız halinden çok uzaklaşmış bir şekilde soruyor.

Yatak odamın kapısında durmuş, gözlerine sürdüğü siyah boktan temizlenmiş yüzüyle, çizgili pijamalarıyla, annemizden aldığı oyuncak ayıyı taşırken ona bakıyorum. Yorganı yatağımın boş tarafına itiyorum ve ona el sallıyorum.

"Teşekkürler, Char," diyor ve gülümseyerek yorganın altına giriyor.

Ben.

Yanına sokulup saçlarını okşuyorum, bunun ona yardımcı olacağını umuyorum.

Uyu. Bana gelince, sanırım bütün gece uyanık kalacağım.

Birden yatak odamın kapısı açıldı. "Charleigh, gördün mü?

-" diye söze başladı Kir.

Evie ve ben başımızı kaldırıyoruz, o da el sallayarak odadan çıkıyor. "Oh, işte buradasınız. İyi geceler hanımlar," diyor kapıyı çekerek.

"Hey, Char," diyor Evie.

"Öyle mi?"

"Bu adamlar senden hoşlanıyor. Yani,

gerçekten senden hoşlanıyorlar." Vay be.

Sanırım bu çok açık.

"Sence?" Konuşmayı başlamadan bitirmeyi umarak soruyorum. "Aman Tanrım, Char. Duh!"

Ben bu geceki saldırının sonuçlarını anlatırken Evie uykuya daldı. O ve ben aceleyle eve döndükten sonra Vadik beni bilgilendirmek için geldi. Evie'nin peşindeki adamlardan birinin vurularak öldürüldüğü, diğerinin ise kaçtığı ortaya çıktı. Öldürülen adamın kimliği ya da parmak izi yokmuş, ki bu da bu dünyada olağan bir durum gibi görünüyor.

Çok tuhaf. Yani, bir insanın parmak izlerini nasıl çıkardığını düşünmek bile istemiyorum.

Vadik bana Evie ve benim bir süre evden çıkamayacağımızı çünkü rakip gruplar arasındaki olayların çok hızlı bir şekilde tırmandığını söyledi. Hiç şaşırmadım. Keşke çocuklar benim de savaşın bir parçası olmama izin verseler. Vadik bunu söylediğimde neredeyse kahkahayı basıyordu ama hazır olduğumda ekibe katılabileceğim konusunda beni hemen rahatlattı.

Gördüğümde inanacağım.

Ertesi sabah, bütün bir gece uykusuz kaldıktan ve bir şeyler düşündükten sonra, sabah kahvesi için mutfağa geldiklerinde çocuklarla yüzleşiyorum. Söyleyeceklerimi kimin duyacağı umurumda değil.

Eller kalçada, üçüne doğru yürüyorum. "Kaçınılmaz olanı yine erteliyor musunuz? *Pakhan*'ın size söylediği bir şey yüzünden mi Dimitri'nin peşinden gitmiyorsunuz? Benden bir şey mi saklıyorsunuz?"

Çocuklar kaşlarını kaldırarak birbirlerine bakarlar. "Şey. Size de günaydın," diyor Kir kahvesini doldururken. "Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Bunu duydum."

Mutfak çalışanlarının arasında bir kıkırdama geçiyor ama neler olduğunu görmek için döndüğümde tek bir kişi bile başını işinden kaldırmamıştı.

Her neyse.

"Hey, Char. Çocukları rahat bırak."

Döndüğümde Evie'nin kahvaltı simidini ve meyve suyunu mideye indirdiğini ve azarlayan bir öğretmen gibi parmağıyla beni işaret ettiğini görüyorum.

Ciddi misin?

"Char," diye devam ediyor, "oyuna gitmek için ısrar etmem kısmen benim hatam. Seni dinlemeli ve sineye çekip evde kalmalıydım. Bak, mutluluk ve intikam arasında bir denge bulmalısın."

Bu herkesi susturdu. Kardeşler eğlenmiş görünüyorlar ve işe gitmek için izin istiyorlar ve ben de dünyanın en olgunlaşmamış, en pratik olmayan ergeni tarafından azarlanmış bir şekilde mutfakta öylece duruyorum.

Evie'ye "Burada bekle," diyorum ve arabalarına binmekte olan çocukların peşinden koşuyorum.

"Hey," diye sesleniyorum arkalarından. "Kız kardeşimin az önce söylediklerinin seni kurtaracağını sanma. Bu mesele öyle ya da böyle çözülene kadar sizi yalnız bırakmayacağım. Sadece benim ve kız kardeşimin iyiliği için olmasa bile, Stacey ne olacak? Clara ne olacak?" Doğrudan Kir'e bakarak soruyorum.

Yüzünden kara bir bulut geçiyor ve muhtemelen çok ileri gittiğimi fark ediyorum. Ama adamların ciddi olduğumu bilmelerini sağlamalıyım ve bu bekleme işi çok eskidi.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum!" Çığlık atıyorum.

Vadik teslim olur gibi ellerini kaldırarak bana yaklaşıyor. "Charleigh, Charleigh, lütfen sakin ol."

Aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledi mi? Sakin olmayan bir insana söylenebilecek en kötü şeyin sakinleşmesi olduğunu bilmiyor mu? Bu yangına benzin dökmek gibi bir şey.

Bundan daha zeki olduğunu biliyorum.

"Neden, Vadik? Neden sakinleşmeliyim? Şahsen, üzgün olmamam ve avazım çıktığı kadar bağırmamam için tek bir neden bile düşünemiyorum."

Memnun değil ve bana yaklaşırken uzlaşma duruşu değişiyor, parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "Bak. Bizi takip *edeceksin*. Talimatlarımıza uyacaksın. Ve süresiz olarak odana kapatılmak istemiyorsan hiçbirimizle bu şekilde konuşmayacaksın."

Vay anasını. Bunu gerçekten yaparlar mı? En iyisi onları test etmemek.

"Ben... Ben bunun peşini bırakamam," diyorum sesimi sakinleştirmeye çalışarak. "Kız kardeşimin haklı olduğunu biliyorum ama intikam almadan mutlu olamam. Beni boğuyor. Hayatımın her alanını ele geçirdi. Bütün gün bunu düşünüyorum ve bütün gece rüyamda görüyorum. Muhtemelen takıntılı olduğumu düşünüyorsun. Haklısınız. Öyleyim."

Birinden diğerine bakıyorum ve gözlerindeki ilgi beni gözyaşlarına boğuyor. İşte o zaman nihayet beni dinlediklerini, başından beri beni dinlediklerini ve belki de dikkatini vermeyen kişinin ben *olduğumu* anlıyorum.

Belki de çenemi kapatıp beni sevdiklerini, benim için her şeyi yapabileceklerini ve arkamı kolladıklarını söylediklerini gerçekten duymamın zamanı gelmiştir.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

CHARLEIGH

Sonunda dinlemeye başladığımda, tam da en başından beri duymayı umduğum şeyi buluyorum.

"En son ne zaman görülmüş?" Niko soruyor.

Bir duraklama oluyor. Kütüphanenin hemen dışında kulak misafiri olduğum yerden köşeyi dönüp bakmak istiyorum ama adamlar bu konuşmaya dahil olmamı isteselerdi beni de dahil ederlerdi diye düşünüyorum.

Bütün gece yatakta dönüp durduğum için çay içmek üzere mutfağa gidiyordum - yine. Saat çok erken, güneş henüz doğmadı ama naneli bir şeyin rahatlamama ve güne başlamadan önce birkaç saat uyumama yardımcı olabileceğini umuyorum.

Çocukların bu kadar erken kalkması garip.

"Adamlarımıza göre, uzun zamandır buraya gelmemiş. Haftalar, hatta belki aylar. Bir yerlerde saklanıyor," diyor Kir, "ki bu akıllıca çünkü aksi takdirde ölü bir adam olacağını biliyor."

"Evet, kesinlikle ona yardım eden insanlar var. Bunu tek başına yapamazdı. Desteğe ihtiyacı var" diye ekliyor Niko.

Adamların arasına karışmak istiyorum. Konuşmaya katılmak, konuştukları ve planladıkları her neyse bunun bir parçası olmak istiyorum. Kendimi ve kız kardeşimi güvende ya da bu dünyada olabileceğimiz kadar güvende tutmak için elimden geleni yaptığımı bilmenin vereceği iç huzuruna ihtiyacım var.

Ve yine de, adamlar beni kesip duruyor. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söyleyecekler.

-Henüz hazır değilim, onların dünyasını anlamıyorum, vesaire, vesaire, vesaire. Haklı olabilirler. Ama gerçekten umurumda değil. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve benden başka kimse bunu benim için elde edemez. Bu dünyada hep yalnızdım. Şimdi neden farklı olsun ki?

Ama adamlar hâlâ beni kesip atma eğilimindeyse, ki öyle görünüyor, dinlemeye devam ediyorum.

"Peki orada olmadığını biliyorsak neden oraya gitmeye zahmet edelim?" Vadik soruyor.

"Bunu konuşmuştuk," diyor Kir. "Charleigh orada olduğu zamanlardan bir tür özel oda hatırlıyor. İçinde onu ailemizin cinayetleriyle ilişkilendirebilecek bir şey olup olmadığına bakmamız gerekiyor. Bunu *Pakhan*'a götüreceğiz ve tüm bu saçmalıklar sona erecek."

Ya da Dimitri'ye haber verirler ve o da bir daha haber alınmamak üzere ülkeyi terk eder. Bu o kadar da kötü bir şey olmazdı, ancak tıpkı Alekseev kardeşler gibi istediği her yere ulaşabilen dokunaçları var.

Tanrım, ben de onlar gibi düşünmeye başladım. Bundan hoşlanmıyorum. Aslında, midemi bulandırıyor.

"İyi o zaman," diyor Vadik. "Yirmi dakika içinde oraya gidelim. Eğer evi gözetleyen adamlar sorun olmadığını söylerse."

"Onu izliyorlardı. Görünüşe göre etrafta kimse yok."

Fark edilmeden önce odama koşuyorum ama yeterince hızlı değilim.

"Charleigh, hey. Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Kir arkamdan seslendi.

Odama doğru ilerlerken merdivenlerden aşağı bakıyorum. "Oh hey. Günaydın. Uyuyamıyorum, biraz çay içeyim

dedim." Başını öne eğdi. "Çay nerede?"

Kahretsin.

"Oh, istediğim şey elimizde yok, o yüzden bu fikirden vazgeçtim. Sonra görüşürüz," diyorum ve yatak odamın kapısını kapatıyorum.

Bir kot pantolon, bir sweatshirt ve güvenilir eski Converse ayakkabılarımı giyip kapımdan dışarı bakıyorum. Çocuklar Dimitri'ye gitmeden önce ne yapmaları gerekiyorsa yapmak üzere dağılmışlardı. Biriyle karşılaşma ihtimalime karşı bir kitap alıyorum, böylece biraz kitap okuyacağımı söyleyebiliyorum ve merdivenlerden inip ön kapıdan gizlice çıkıyorum. Tam da umduğum gibi, SUV'larından biri motoru çalışır vaziyette park etmişti. Etrafa bir göz attım ve etrafta kimse olmadığını görünce arka kapıyı açtım ve kendimi arka koltuğun arkasına yapıştırarak içeri daldım.

Yine de kimseyi kandırmıyorum. Tek yapmaları gereken bagaj kısmına bakmak ve beni fark edecekler.

Yine de seslerinin yaklaştığını duyduğumda kendimi olabildiğince küçültüyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum -neden, hiçbir fikrim yok- ve nefesimi yavaşlatmaya zorluyorum, sanki bunun yardımı olacakmış gibi.

Ve beni şaşırtacak şekilde, çocuklar beni fark etmeden atladılar. Dışarı çıktıklarında yuvarlanmamak için kendimi destekliyorum ve yola koyuluyoruz.

Vay anasını. Ne yaptım ben böyle? Dürüst olmak gerekirse, bunun işe yarayacağını düşünmemiştim. Ve şimdi buradayım.

Kaçak yolcu olduğumu öğrendiklerinde ne yapacaklar? Kızacaklar mı yoksa sadece hafifçe sinirlenecekler mi? Başlangıçta yaptıkları gibi beni odama mı kilitleyecekler yoksa girişimimden memnun mu olacaklar?

Endişelenmek için biraz geç. Kendimi adamış durumdayım.

Başım bagajın zeminine yapışmışken, burada kaç ceset olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Halı belli belirsiz kimyasal madde kokuyor, sanırım etrafta suç teşkil edecek bir şey varsa bile çoktan temizlenmiştir.

Ama yine de. İğrenç.

Adamların sesleri motorun gürültüsüne karışıyor, ama gürültü özel bir şeyi bastırıyor. Adımın anılması birkaç kez kulaklarımı tırmalıyor ama bundan başka bir şey duymuyorum.

Otuz dakika kadar sonra -telefonumla hem zamanı hem de bulunduğumuz yeri takip ettim- SUV durdu.

Lanet olsun. Şimdi ne olacak?

Tam bir aptalım.

Elbette, ilk tanıştığımız andan beri peşimde olan, beni öldüresiye döven ve yakın zamanda kız kardeşim Evie'yi de yakalamaya çalışan adamın evine gideceğim. Alekseev kardeşlerin ailesinin öldürülmesinden sorumlu olan ve *Pakhan*'ın -anlaşılmaz bir nedenle- koruduğu ya da en azından intikam hırsımızı dizginlediği adam.

Evet. Hadi evine gidelim. Etrafa bir göz atalım. Bakalım ne bulacağız.

Ne yanlış gidebilir ki?

Cipin kapıları açılıyor ve kendimi göstermem gerektiğini biliyorum. Beklemek işleri daha da kötüleştirebilir. Ya beni davetsiz misafir sanırlarsa ya da korunmaya ihtiyacım varsa ve yakınlarda olduğumu bile bilmiyorlarsa?

"Çocuklar," diye tısladım.

Vadik ve Niko çoktan ön koltuktan indiler, bu yüzden beni sadece Kir duyuyor.

Silahını çekerken aynı zamanda etrafında dönüyor.

"NE OLUYOR, CHARLEIGH?" diye bağırıyor beni koltuğun üzerinden bakarken gördüğünde.

Kendinizi küçük görmeyin. Ne istiyorsanız isteyin. Bunu hak ediyorsunuz. Ve sahip olabilirsin. Çenemi kaldırıyorum. "Bunu bensiz yapamazsın."

Kamyon açılır ve Vadik ile Kir orada durmaktadır. Pek mutlu görünmüyorlar. "Ben... Ben senin yatakta olduğunu sanıyordum," diyor Kir.

"*Öyleydim*. Ama şimdi değilim," diyorum, arka taraftan dışarı fırlayarak. "Bir silaha ihtiyacım var."

Üçü de bana deliymişim gibi bakıyor. Çok uzakta değiller.

Vadik başını yavaşça sallar. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Hemen gelip seni alması için güvenlik görevlilerinden birini çağırıyorum. Niko, onunla bekle."

Vadik'in yüzüne bakıyorum. "Bu saçmalık. Ben buna hazırım ve sen de bunu biliyorsun."

Yavaşça ve derin nefes alıyor, tıpkı yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ebeveyninin kendini toparlamaya çalışması gibi. Bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Üzgünüm, Charleigh. Bunu istediğini biliyorum. Şu anda burada bizimle olarak hayatını riske atıyorsun.

İşaret parmağımla göğsünü dürtüyorum. Kimi daha çok şaşırttığımı bilmiyorum, onu mu yoksa kendimi mi? "İşte. Az önce söyledin. Eğer ben hayatımı riske atıyorsam, sen de atıyorsun."

Elimi göğsünden tutup arkama doğru kaldırıyor. Hareket edemiyorum ve acıtmasa da rahat da değil.

Tamam. Beni yakaladı.

Yüzüme doğru geldi. "Burada Niko ile bekleyeceksin. Şu anda oldukça savunmasızsın ve buradan defolup gitmen gerekiyor. Ve bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum. Anladın mı?" diye hırlıyor, o kadar yakın ki nefesi yüzümü ısıtıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, yenilmiş bir halde.

"Şimdi SUV'a geri dön" diyor.

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak arka koltuğa sürünüyorum ve Niko da yanıma kayıyor. Kollarımı sımsıkı kavuşturup camdan dışarı bakıyorum ve yerdeki bir deliğin içinde kaybolmayı diliyorum.

Evet, aşağılandım. Bu adamlar bana çocukmuşum gibi davranıyor. Beni ciddiye almıyorlar. Ve ben bundan bıktım.

Niko'nun parmak uçları kalçama değiyor ve ondan biraz daha uzaklaşıyorum.

Şu anda istediğim son şey, herhangi birinin beni teselli etmeye çalışması.

İç çeker ve elini geri çeker. "Charleigh. Dışlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Hayır, bilmiyorsun," diye çıkıştım.

"Hey. Benim gibi olmanın, böyle bir ailenin piç oğlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Kendinizi kanıtlamak için ne kadar uzun ve sıkı çalışırsanız çalışın, asla tam olarak ait olduğunuzu hissedemezsiniz. Bana asla gerçekten bana ait olduğunu hissedemeyeceğim bir imparatorluk miras kaldı, sanki bir çeşit askıdaymışım gibi. Bazen, mesela meşgul olduğumda, bunu düşünmüyorum, en azından uzun bir süre. Ama her zaman orada, dırdırcı şüpheler, bunu hak ediyor muyum, bunu hak ettim mi ve gerçekten buraya ait miyim gibi. Kardeşlerim ve ailem bana hiçbir zaman

Sanki ailenin tam bir üyesiymişim gibi, gayrimeşruluğum başımın üzerinde can sıkıcı bir bulut gibi asılı duruyor" diyor.

Sonunda ona baktım. Ne demek istediğini anlıyorum ama yine de durumlarımız o kadar farklı ki, bunları nasıl kıyaslayabildiğini anlamıyorum.

Beş dakika sonra yerleşkenin güvenlik görevlilerinden biri geldi. Omzumun üzerinden Niko'*ya sonra görüşürüz* diye mırıldanıyorum, çünkü ona daha fazla bir şey vermeye dayanamıyorum.

Anladığıma, kuralların yerleştiğine ve bu küçük ailedeki uygun yerimi kabul ettiğime dair biraz güvence isteyebilir ama ona bunu veremem.

Sonuçta, kendim inanmazsam, onu buna nasıl ikna edebilirim?

BÖLÜM OTUZ İKİ

Vadik

Dimitri'nin evi - ya da babasının evi mi demeliydim - çocukken geldiğimiz, babalarımızın birlikte iş yaptığı ve ailelerimizin tatillerde bir araya geldiği zamanlardaki gibi.

Bu dünyadan gitmesi için her şeyi feda etmeye hazır olduğum adamın bir zamanlar çocukluk arkadaşım olduğunu düşünmek çok tuhaf.

Çocukken kardeşlerim ve ben onu pek sevmezdik. Şımarık, baş belası, mızmız bir çocuktu ve onunla acımasızca alay ederdik. Belki de büyüdüğümüzde birbirimizden nefret etmemize şaşmamalı.

Ama nefret, en azından sert kısmı, babası ölüp de kulüpteki payını Dimitri'yi tamamen görmezden gelerek ve es geçerek babasına bırakana kadar başlamamıştı. Bu olaydan sonra yaşadığı aşağılanma, zaten kin ve düşmanlığa eğilimli olan birini destansı boyutlarda bir canavara dönüştürdü. Sadece sinir bozucu olmaktan çıkıp dayanılmaz bir hale geldi, babasının kulübü ona bırakmadığını kabul etmek istemedi ya da edemedi çünkü kulübü sadece batıracağından emindi.

Gerçekler acı verir, bazen o kadar acı verir ki kendimize yalanlar söyleriz. Dimitri de babamızın kulübü altından çaldığına inanmayı seçti, Babasının vasiyetinde açıkça siyah ve beyaz olarak yazılandan ziyade - Dimitri'ye babalarımızın birlikte kurduğu kulüp değil, diğer tüm daha az önemli aile şirketleri miras bırakıldı. Dünyamızdaki herkesin ne olduğunu ve nedenini biliyor olması Dimitri'nin aşağılanmışlığını arttırdı ve öfkesi sonunda onu uçuruma itti. İşin aslı, adam gerçekten de kendini kaybetti. Dünyamızdaki erkeklerin çıldırması alışılmadık bir durum değil, ancak bu adamlar çok değişken ve öngörülemez oldukları için işlerin doğal düzeni, günlerinin sayılı olduğunu dikte ediyor. Etrafta tutulamayacak kadar riskliler.

Yine de geçici olarak huzuru korumak adına kulübe gelmesine izin verdik. Bu hayırsever jestin bile bizi kıçımızdan ısırdığı ortaya çıktı, bu nadiren olan bir şey çünkü çoğu pisliğin bize ulaşmadan çok önce yolumuza çıktığını görüyoruz.

Sonuç olarak, bu adamın başı beladan kurtulmuyor, uzun zamandır da kurtulmuyor ve başına gelenler kaçınılmaz ve hak ettiği bir son. Her zaman öyleydi, hatta babasının ölümünden öncesine kadar gidiyor.

Belki de babası biliyordu ve bu yüzden kulübü ona bırakmadı.

Ama bunların hiçbiri benim sorunum değil, en azından uzun süre olmayacak. Bugün, Kir ve ben - Niko kaçak yolcu Charleigh'in yerleşkeye dönmesini beklerken - Dimitri'nin evinin içinde gizli bir oda arıyoruz, belki bizi piç kurusuna yaklaştırır ya da en azından ailemizi öldürdüğünü kanıtlamaya yaklaştırır diye.

Başka hiçbir odada olmayan ne olabilir? Önsezilerim dışında hiçbir fikrim yok.

Babam bana önsezilerimi dinlemeyi öğretti. Her zaman doğru olmayabilirler, derdi, ama orada olmalarının bir nedeni var.

Sorun şu ki, önsezilerim bana bugün buraya gelmekle hata yapmış olabileceğimizi söylüyor, her ne kadar ön ekibimiz bize etrafın temiz olduğunu söylemiş olsa da.

Kir ve ben sessiziz. Aslında sessizden de öte. Yılların pratiği hemen hemen her yere fark edilmeden girmemizi sağlıyor. Ama silahlar çekili, tanıdık bir eve doğru ilerliyoruz ve bir pencerenin yansımasında, kardeşimle benim köşeyi dönmemizi bekleyen başka bir silahın kabzasını görüyorum. İzlerimde duruyorum ve başımı hafifçe sallayarak Kir yalnız olmadığımızı anlıyor.

Durduğumuz yerden silahın hareketini ve onu tutan adamı izliyorum, muhtemelen masaya yemek koymak için almak zorunda olduğu boktan riskler için yeterince para almayan kiralık bir uşak. Ama şu anda benim sorunum bu değil.

Hayatta kalmak.

Bu adamı gözümüze kestirmiş olsak da, avantaj bizde çünkü o bizim farkımızda değil. Asıl soru, başkaları da var mı?

Büyük ihtimalle vardır.

Böyle bir yer asla tek bir adam tarafından korunmaz.

Öncü ekibimizin burada bizi pusuya düşürmeye hazır bekleyen adamlar olduğu gerçeğini fark etmemiş olmasından memnun değilim. Ama yine de, bu daha sonra ilgilenmem gereken bir şey.

Şu anda bize yaklaşan adamı öldürebilirim ve bu onun sonu olur, ama bu aynı zamanda evdeki diğer herkese konumumuzu ele verir. Genelde tereddüt eden biri değilimdir -kardeşim Kir de öyle- ama karşı karşıya olduğumuz riskleri tartmalıyız.

Niko'nun ağzından Kir'e sesleniyorum, o da başını sallıyor, silahını kılıfına sokuyor ve mesaj göndermek için telefonunu kapıyor. On beş saniyeden kısa sürede işini bitirdi, silahını geri aldı.

ve Niko'nun içeride neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi beni çok daha iyi hissettiriyor.

Charleigh'nin yerleşkeye dönüp dönmediğini bilmiyorum. Gitmediyse, onu yalnız bırakmasını istediğimden pek emin değilim.

Ama izlediğimiz silahlı adam köşeyi dönmeye başladığında kafamda dönen seçenekler harekete geçmeye zorluyor. Kardeşimin ve benim onu beklediğimizi fark edemeden silah ateşleniyor. Vücudu öne doğru fırlarken adamın gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Tökezliyor, sonra dizlerinin üzerine düşüyor ve ben de elindeki silahı ulaşamayacağı bir yere tekmeliyorum.

Bunu yaparken Kir beni koruyor ve adam düştüğünde arkasını görerek kurşunun nereden geldiğini açıklayabiliyorum.

Arkasında, koridorun sonunda Charleigh, tabancasını çekmiş, mükemmel bir atış pozisyonunda duruyor.

Vay anasını.

Açıklaması gereken çok şey var.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vadik

Niko arkasından yaklaşıyor.

Onu öldüreceğim. Kardeşim olabilir ama onu öldüreceğim, Kir ve ben çantada keklikken Charleigh'in ilk atışı yapmasına izin mi vereceğim?

"Hadi. Buradan gitmeliyiz," diyor. "Yolda başkaları da var."

Dışarıya bakıyoruz ve ortalık sakinleşince cipe koşup kaçıyoruz. Yerleşkeye dönene kadar Niko'nun Charleigh'nin silahını elinden alması dışında neredeyse tek kelime edilmedi.

Evin önündeki yola giriyoruz ve arabayı park ediyorum. Aklımı kaçıracak kadar öfkeliyim ve daha ön kapıya varmadan patlıyorum.

Niko ve Charleigh'ye ters ters bakarak, "Orada ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum," diyorum.

Yumruklarım o kadar sıkı ki sanki parmaklarım kırılıyor. Acıya rağmen onları gevşemeye zorlayamıyorum.

Kir elini sırtıma koydu. "Hey, hadi hepimiz içeri girelim. Kütüphanede konuşuruz."

Tek kelime etmeden eve giriyorum, diğerleri de peşimden geliyor. Doğruca bar arabasına yöneldim, sabahın erken saatleri olmasına rağmen kendime bir viski doldurdum ve kokusunu alır almaz bunun şu anda istediğim son şey olduğunu fark ettim. Midem bulanıyor, boğazımda safra tadı hissediyorum ve sonra hiç düşünmeden bardağı ahşap panelli duvara fırlatıyorum, içkiyi ve cam parçalarını etrafa saçıyorum.

Niko ve Kir orada durmuş, sanki tekrar yapmam için bana meydan okurcasına bakıyorlar. Öfke nöbetimden dolayı kızgınlar.

Ancak Charleigh cesaret ve dehşet arasında bocalar.

Kendimi toparlamaya çalışarak odada birkaç kez volta attım. İşe yaramıyor.

"Bu da neydi böyle?" Bağırıyorum.

Niko sanki sakinleşmeme yardımcı olacakmış gibi ellerini kaldırıyor, sonra indirip başını sallıyor.

Evet, böyle olduğumda umutsuz vakayım. Bunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Bunun üstesinden gelmeliyim.

"Vad, Charleigh'nin o adamı indirmesine izin vermenin acele verilmiş bir karar olduğunu düşünebilirsin ama öyle değildi. Bak, bunu bilmiyorsun ama onu ben eğitiyordum. Bunu yapabileceğini biliyordum, bu yüzden ona izin verdim. Güvenlik görevlisi onu götürmek için geldiğinde, gitmesine gerek olmadığına karar verdim."

Charleigh oturduğu kulüp sandalyesinden başını kaldırıp çenesini kaldırıyor. "Vadik, ben hazırım ve bunu sana az önce kanıtladım. Niko bana bu şansı vermeseydi, sana asla gösteremezdim."

"Saçmalık," diye bağırıyorum. "Hesaplanmış bir risk olabilir, ama başlangıçta risk almak için hiçbir neden yoktu. Kir ve ben ölebilirdik."

"Ama değildin. Değildin çünkü ben oradaydım ve takımın bir parçası olarak hareket ediyordum. O adamı ve oradaki diğer adamları alt edebileceğimi biliyordum. Bunun için çalışıyordum Vadik."

Yumuşak sesi öfkemin azalmasına yardımcı oluyor, ama sadece biraz. Charleigh'nin artık bana ihtiyacı olmayacağından korktuğum için mi kızgınım? Artık kendi başının çaresine bakabileceği için onu savunurken ölme yeteneğimi elimden aldığı için mi?

Tüm bunların Charleigh'nin kendisi için yarattığı tehlike konusunda üçümüzden daha mı çok endişeleniyorum?

Lanet olsun, her şey çok boktan.

Köşeye oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Kahretsin, migrenim için hiç havamda değilim. Cebimden bir hap çıkarıp susuz yutuyorum.

Tadı bok gibi.

Charleigh'nin başımda dikildiğini görmek için başımı kaldırıyorum ve elini omzuma koyduğunda, sanki bana biraz huzur aktarabilirmiş gibi benimki de hemen onunkine gidiyor.

Parmakları küçük ama sıcak; öpmek için elini dudaklarıma götürüyorum. Teni yumuşak ve taze kokuyor, sanki basit bir eczane el losyonundan çıkmış gibi hafif kokuyor. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Çekici olmak için çok fazla çaba sarf etmiyor, aslında neredeyse hiç çaba sarf etmiyor, bu da onu daha da çekici kılıyor. Yolumun kesiştiği her zamanki süslü püslü kadınlardan inanılmaz derecede farklı.

Bu kadını hayatta tutmak kolay bir başarı değil. Rakiplerimiz zırhımızda bir çatlak buldular, bu kadına olan sevgimiz, ve onlar

Bunu her şekilde istismar ediyorlar. Eğer hayatımızın bir parçası olmaya devam edecekse, ki öyle olmasını umuyorum, kendini savunabilmeli.

Ve bugün bunu yapabileceğini kanıtladı.

O zaman neden bu konuda bu kadar hassasım? Onun güvende olmasını ve kendini güvende tutabilmesini istiyorum.

Sanırım bu, bana eskisi kadar ihtiyacı olmayabileceği anlamına geliyor ve bu da beni biraz endişelendiriyor.

Ki bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Kadınlar için heyecanlanmam, seviştiklerim için bile. En azından ben hiç yapmadım.

Charleigh kot pantolonu ve spor ayakkabılarıyla karşımda duruyor ve tüm dünyaya bir kraliçe, benim kraliçem, bir Bratva kraliçesi ve bir Alekseev kraliçesi gibi görünüyor. Ateşimi körüklerken öfkemi yatıştırıyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa, ve onu kendime çekmek için ellerimi kalçalarına koyar koymaz, sert başparmaklarımı kalça kemiklerine sürter sürmez, sikim dikkat kesiliyor.

Son haftalarda tıpkı kardeşlerim gibi ben de Charleigh'i biraz rahat bıraktım. Onu takip ettik, tensel ihtiyaçları için bize gelmesine izin verdik, her zaman elimizden geldiğince iyileşmesine yardımcı olmaya hazırdık.

Ve bugün o da benim için aynısını yapıyor.

Kotunu açıyorum ve kıçının hemen altından çekerek bacaklarının arasındaki dar boşluğa ulaşıyorum. Bir parmağımı çıplak am dudaklarında gezdiriyorum ve parmağım onun heyecanıyla kaplanmış olarak geri geliyor. Onu tadıyorum ve bu çok güzel, o kadar güzel ki daha fazlasını istediğimi biliyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, daha fazlasına sahip olmalıyım.

Ben Charleigh'i altımızdaki kalın halının üzerine yatırırken kardeşlerim sandalyelere yerleşip onu izliyorlar. Onu ters çevirerek kot pantolonunu kalçalarının etrafında tutuyorum ve bacaklarını sıkıca birbirine bağlıyorum. Hareketleri kısıtlanmış olsa da ben pantolonumu çıkarıp bir kenara atarken o hâlâ arkasını sallıyor ve kendini bana sunuyor. Kıçının üzerine oturarak, kalçalarının birleştiği o dar boşluğa girip çıkıyorum ve ikimizi de daha fazla dayanamayacağımız noktaya kadar tahrik ediyorum.

Bacaklarını birbirine bastırarak içine giriyorum ve hemen kaygan, cennet gibi sıcaklığıyla sarmalanıyorum, amcığı vermem gereken her şey için yalvaran aç küçük bir kuş gibi sikimi kavrıyor.

Altımda, Charleigh tokat atıyor ve ellerini altındaki halıya vuruyor, boynunu eğiyor ve delmeme karşılık olarak saçlarını savuruyor. Klitorisiyle oynamak için bir elini altına sokmayı başarıyor ve ben de onun inlemelerine uyarak daha hızlı girip çıkıyorum.

yanağını halıya bastırmış, dudaklarını aralamış ve gözlerini sadece kısmen açmış bir şekilde üzerime geliyor.

"Evet, Vad, lütfen beni becer," diye yalvarıyor başka bir orgazm onu yuvarlarken.

Bitirmesine izin veriyorum ve sonra çekiyorum çünkü henüz boşalmak istemiyorum. Neminin bir kısmını göt deliğine doğru sürüklüyorum, etrafa yayıyorum ve sıkı açıklığına masaj yapıyorum. Hemen inliyor ve beni geri itiyor, ben de bir parmağımı içine sokuyorum ve nefes alış verişi hızlanıyor ve onun için başka bir orgazmın yolda olduğunu biliyorum.

Parmağımı çekip yerine sikimi koyuyorum ve başını kıçının içine sokuyorum. İlk başta gerilmeye alışık olmadığı için ciyaklıyor ve bir süre sonra bana geri itiyor, sevimli küçük kıçında sert aletimi daha fazla kabul ediyor. Çok geçmeden tamamen içine oturdum, bir dizim kalçalarının her iki yanında olacak şekilde ona biniyorum. Kendimi sırtına indiriyorum ve kollarımı etrafına sarıyorum, onu vururken yüzünün yan tarafını öpebilmek için başını çeviriyorum. Çığlık atıyor ve onu daha sert becermem için yalvarıyor ve ben de artık yapamayana kadar yapıyorum ve yükümü kıçına boşaltıyorum.

Daha iyi görebilmek için kardeşlerimin de bize katıldığını fark ediyorum ve nihayet çekilip güzel yüzünü görebilmek için onu sırt üstü çevirdiğimde Niko ona sıcak bir bez getirmiş oluyor. Onu temizlemeye başlıyor, durgun bedenini kollarının arasına alıyor ve onun bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

"Ne oldu, sevgilim? Ne dedin sen?"

Gözlerini tamamen açar. "Seni seviyorum. Sizi sevdiğimi söyledim. Her birinizi. Hepinizi."

Niko'nun yüzünde bir gülümseme beliriyor ki bu beni şaşırtmıyor çünkü üçümüz arasında Charleigh'ye ilk aşık olan oydu.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diyor Kir, eğilip alnından öpmek için.

Clara'sını kaybettikten sonra başka bir kadınla aşkı bulabileceği günü görebileceğimi hiç düşünmemiştim ve onun adına mutluyum, gerçekten mutluyum.

Bana gelince, hiçbir şey söylemiyorum ve Charleigh yine de bana gülümsüyor. Söylememe gerek yok, çünkü ne düşündüğümü ve hissettiğimi biliyor ve dünyadaki tüm kelimeler hayatı şu anda olduğundan daha tatlı hale getiremez.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLEIGH

Küçük kız kardeşimi şu anda olduğu kadar heyecanlı gördüğümden emin değilim.

Alekseev'in büyük partisi için arkadaşlarının gelmesini beklerken birkaç dakikada bir ön kapıyı kontrol ediyor.

Çocuklar zaten hayır demezlerdi ama Evie'nin bazı arkadaşlarını davet etmesi onların fikriydi. Burada, onların dünyasının bir parçası olarak rahat edebilmesinin tek yolunun arkadaşlıklarını sürdürebilmesi olduğunu akıllıca fark ettiler. Arkadaşlarının soruları olacağını biliyor, ama onlara nasıl cevap vereceğimizi çalıştık, babası öldüğü için artık burada yaşadığını ve benim onun vasisi olduğumu açıkladık.

Uzun süre volta attıktan sonra ciyaklayarak kapıyı açıyor ve ön tarafa koşuyor, ben de onu takip ederek arkadaşlarına sarılışını izliyorum. Tipik genç kızlar gibi zıplayıp çığlık atıyorlar ve ben her şeyin ne kadar normal göründüğüne hem seviniyor hem de üzülüyorum.

Kız kardeşimin bu kadar mutlu olmasına sevindim, ancak sevincinin bu kadar yapmacık olmasına da üzüldüm. Ebeveynlerin gözetimi altında dünyanın yollarını öğrendikleri, bir iki ders öğrenmekten başka büyük bir sonuç doğurmayan küçük aptalca ve aptalca şeyler yaptıkları ve 'hayat deneyimi' olarak adlandırılan normal bir ergenlik hayatına sahip değil.

Bu onun için hiçbir zaman söz konusu olmadı, tıpkı benim için olmadığı gibi. Kendinizi ve kardeşinizi büyütmek zorunda olduğunuzda, hayatta kaygısız olan çok az şey var.

Bu nedenle, hayatındaki normallik eksikliği nedeniyle, bu yeni, beklenmedik bölüm, alışılmadık olsa da, farklı bir mutlu yaşam için bir adım olabilir.

Dilenciler seçici olamaz, yo.

Kızlar geldiğinde, Evie'yi meraklı soru yağmuruna tutuyorlar ve o da bir şampiyon gibi üstesinden geliyor. Araya girmemi isterse diye arka planda duruyorum, ama o dikkatleri kendi üzerinden eve ve yerleşkeye çekiyor. Ellerinde kolalarla Evie onlara yatak odasından başlayarak gururla etrafı gezdiriyor. Burada Evie'nin yeni ve güzel evini öve öve bitirememelerine izin veriyorum. İstiyorum ki

Gösteriş yapmadığını ya da böbürlenmediğini düşünmeye çalışıyorum ama boş veriyorum. Sağduyulu davranmayı öğrenmesi gerekiyor ve ne kadar tepemde durursam durayım bunun gelişmesine yardımcı olamayacağım.

Lanet olsun, yakında on yedi yaşına girecek. "Mmmm, güzel görünüyor," diyorum.

Milyonlarca güvenlik görevlisinden biri yemek tepsisinden aşırdığı mini sandviçi ağzına tıkıştırmayı bitiriyor. Onu yakaladığımda kızarıyor ve o kadar hızlı yutuyor ki nasıl boğulmadığını bilmiyorum.

"Oh, um, Bayan Gates-"

Gülüyorum ve ona küçük sandviçlerden bir tabak yapıyorum. Zaten o kadar çok şeyimiz var ki, çalışanlarımızı beslemeyeceksek misafirleri ne diye besleyelim?

"Bunu nöbetçi kulübesine götür ki herkes biraz alabilsin. Ve gerçekten, istediğin zaman alabilirsin," diyorum tabağı eline tutuşturarak.

Ona kaşlarını çatarak baktığını gördüğüm hizmetçiye doğru bir bakış atıyor ve onunla daha sonra konuşmak üzere aklıma bir not alıyorum. Geçmişte, ikram edilen yemeği güvenlikle ya da ekibin diğer üyeleriyle paylaşmak normal olmayabilirdi, ancak artık temelde 'evin hanımı' olduğum için bu kararları ben veriyorum.

Evin hanımı. Ne aptalca, eski moda bir terim. Daha iyi bir şey bulmalıyım. Yani, lanet olsun, bir adamı *vurdum*. Aslında iki adam vurdum ve birini öldürdüm. *Evin hanımından* çok daha fazlasıyım.

Misafirler gelmeye başladı, kulüp üyeleri ve kulüp dışından gelenlerden oluşan özenle seçilmiş bir liste. 'Yükümlülükler' ve benzeri saçmalıklara rağmen, çocukları sapık yaşlı Alexei gibi 'zor' üyelerimizi listeden çıkarmaya ikna ettim ve sadece güzel bir partiyi takdir edeceklerini bildiğimiz ve terbiyeli davranabilecek kişileri listeye dahil ettim.

Çok memnun olmadığım bir konuk olacak - Pakhan - *ama* çocuklar onu davet etmekten kaçmanın bir yolu olmadığı konusunda ısrar ettiler. Hiç gelmese bile tüm davetliler listesinde yer alması gerektiğini söylediler.

Oh, ve neredeyse Dominika'yı unutuyordum. Bugünlerde kulübe pek gitmediğim için -güvenlik endişeleri falan- o artık radarımda değil. Ama onun garip fotoğraf koleksiyonu hala içimi kemiriyor ve erkeklerin neden bu kadar kolay bıraktıklarını anlamıyorum.

'Savaşları seçmekle' ilgili bir şey söylediler ve onun da dahil edilmesinde ısrar ettiler.

Ama cidden, birisi annenizin yüzünü bir sürü aile fotoğrafından mı çiziyor? Benim annem olsaydı, eminim bu kadar kolay bırakmazdım.

Bu da bana şunu hatırlattı. Ev sahibi evi boşaltmaya gelmeden önce babamın dairesine son bir ziyaret yaptık ve unutmuş olması gereken bir dolabın arka köşesinde bir kutu fotoğraf albümü buldum. Annemin ölümünden bu yana geçen on yıl boyunca hiç dokunulmamış gibi görünüyordu. Sadece şöyle bir göz attım, niyetim daha sonra eve getirip incelemeye devam etmekti.

Ne büyük bir hazine olduğu ortaya çıktı. Annemle babamın evlenmeden önceki fotoğrafları vardı, dünyadaki tüm olasılıklar önlerindeyken ve yapamayacaklarını düşündükleri hiçbir şey yokken çok mutlu ve kaygısız görünüyorlardı. Ama hayatın insanı yıpratan bir yanı var; çocuk sahibi olmanın ve zar zor ayakta duran bir rehinci dükkânının getirdiği stresin yüz ifadelerine yansıması uzun sürmedi ve genç yüzlerindeki mutlu dolgunluğun yerini aldı.

Özellikle annem için yüzü, babamla yaşadığı hayatın zorluklarının bir haritası haline gelmişti. Hâlâ güzeldi elbette ama gözlerindeki ışık biraz sönmüş, teni kurumuş ve solgunlaşmıştı. Kaşlarının arasındaki endişe çizgileri o zamana kadar kalıcı olarak kazınmıştı.

Bir albümü açtım, ölmeden önce doldurmuş olduğu son albümdü bu - babam ne annemin vefatından önce ne de sonra hayatımızı belgelemekle ilgilenmedi - ve içinde on mumlu küçük bir doğum günü pastasının fotoğrafları vardı. Küçük alevlerin arkasında gülümsüyorum, hiç şüphesiz koltuğumun kenarında onları üflemeyi bekliyorum ve pijama partime kimin geleceğinin ötesinde dünyada çok az kaygısı olan on yaşındaki bir çocuk gibi mutluyum. Tarihe baktım ve annemin öldürülmesinden sadece iki gün önce olduğunu fark ettim. Bu kalbime bir bıçak gibi saplandı ve büyük ölçüde geçtiğini düşündüğüm acı tekrar başını kaldırdı, on yaşında bir çocuk olarak annemi kaybetmeyi asla kabullenemeyeceğimi hatırlattı.

Çocuklar beni akşam yemeğine çağırıyordu, ben de her şeyi kutuya geri koydum, Evie'yle paylaşmak için doğru zamanı bulamıyordum ki bir albümün arkasından bir şey çıktı.

Zarfın dışında, "*Tatlı Charleigh*'imin *10th doğum günü kutlu olsun*" yazıyordu.

Bana doğum günü kartımı vermeyi unuttu.

Bir dakika boyunca parmaklarımın arasında evirdim çevirdim, üzerindeki mührü açıp açmamayı tartıştım ve neden olmasın diye düşündüm. Kartın amacı

ve aradan on yıl geçmesine rağmen şimdi elimde. Mühürdeki yapıştırıcıyı dikkatlice kırıyorum ve içindeki mesajı görmek için kartı açıyorum.

Benim güzel kızım, her zaman seninle olacağımı bil. Sevgiler, annen.

İşte bu oldu. Sanki biri bu şeyi yerleştirmiş ya da bana kötü bir oyun oynuyormuş gibi yatak odamın etrafına bakındım. Ama unutulmaz el yazısı ve her zaman seçtiği ucuz Dolar Mağazası kartları sayesinde bunun annemden geldiğini biliyorum.

O kart on yıldır o kutuda beni bekliyordu. Şansı nedir ki? Eğer onları bulmasaydım, babamın diğer eşyalarıyla birlikte çöpe gidecek ve muhtemelen hiç var olmamışlar gibi yakılacaklardı.

Sanki annem ve ben hiç var olmamışız gibi.

Onu nasıl da geri istiyorum. Onu hissetmek, koklamak ve sözlerini kulaklarımda duymak için beş dakikalığına mutlu olurdum. Bunu istemek çok mu fazla? Ona hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Huysuz bir ergeni büyütürken, üç güçlü adamın sevgisini kazanırken ve kendimi ne zaman savunmam gerekeceğini asla bilemediğim için silah taşıdığım yeni bir hayatta bana yardım etmesine ihtiyacım var.

Ama şansıma, elime geçen tek şey bu kart oldu ve belki de şükretmek için yeterli bir şeydir bu; annemin, ben farkında olmasam bile her zaman yanımda olduğunu ve eğer o olmasaydı, her şeyin olduğundan çok daha tuhaf olabileceğini hatırlatan bir şey.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Parti çoğunlukla arka bahçede büyük beyaz bir gölgelik altında, müzik çalınarak, içkiler akarak ve çok sayıda iyi, hazır yemekle yapıldı. Ben kendi adıma çok fazla suşi yedim, bu bir partide asla iyi bir fikir değildir çünkü sonunda balık nefesi ile karşılaşabilirsiniz.

Evie, üzerinde nefes almama izin verecek kadar nazik davrandıktan sonra bunun bir sorun olmadığını söyledi.

Kız kardeşler.

Parti sırasında bir süre geride durup sadece kız kardeşimi değil erkekleri de izledim. Birbirlerinden bu kadar farklı olmalarına rağmen kardeş olmaları çok komik. Artık onları tanıdığım için, gerçekten tanıdığım için, birkaç hafta önce asla fark edemeyeceğim şeyleri görüyorum.

Vadik kapıdan giren konuklarla yakından ilgileniyor ama bir yandan da herkesin içki içtiğinden ve ordövrlerin cömertçe dağıtıldığından emin olarak büyük resme göz kulak oluyor. Kir'in etrafı, esprilerine gülen ve aynı zamanda biralarını yudumlayan, birbirlerinin sırtını sıvazlayan ve her türlü gürültüyü çıkaran insanlarla çevrili. Bir de yanından geçtiği her kadının ve bazı erkeklerin güzelliğine hayran kaldığı Niko var; bire bir sessiz sohbetler yapıyor ve birlikte vakit geçirdiği herkese odadaki tek kişiymiş gibi hissettiriyor.

Birbirlerini tamamlıyorlar, bu adamlar gerçekten öyle.

Umduğumdan bile daha iyi vakit geçiriyorum ve çocuklar da gidişattan memnun görünüyorlar. Dominika, hakkını yemeyelim, benden uzak durdu.

Parti sonunda sona erdiğinde, Evie'nin küçük arkadaşları ayrılıyor ve ben de onu boşları atması ve cam eşyaların mutfağa geri götürüldüğünden emin olması için görevlendiriyorum. O kadar iyi bir ruh hali içinde ki bir an bile itiraz etmiyor ve Vadik yanımıza gelene kadar ben de onunla birlikte çalışıyorum.

"Biliyorsunuz, bunu yapmak zorunda değilsiniz. Bu işi yapan personelimiz var" diyor.

Evie elindeki işi bırakır, paçayı kurtarmak için can atar. Hiç

şansı yok.

"Sağ ol Vadik, bunun farkındayız ama bizim de katkıda bulunmamız önemli. Evie'nin her gencin etrafı ev işlerine yardım edenlerle çevrili malikanelerde yaşamadığını hatırlamasını sağlamak istiyorum."

Evie dilini yüksek sesle tıkırdatıyor ve onu günde onlarca kez yaptığı gibi gözlerini devirirken yakalıyorum. Ama her zamanki uzun, yüksek sesli, dramatik iç çekişleri olmadan da işine geri dönüyor.

Vadik yüksek sesle gülmeden önce kendini zor tutuyor.

"Evie," diyorum parti sonrası dağınıklığı iyice dağıttığımızda, "hadi biraz yürüyelim."

Yerleşke, uzakta ve mülk dışında olduğunuzu hissetmek için yeterince büyüktür, siz olmasanız bile, bu bir nimettir.

"Burada işler senin için nasıl gidiyor?" Ona soruyorum. Omuz silkiyor. "Güzel. Arkadaşlarımın hepsi burayı sevdi."

Tabii ki. Arkadaşlarımın ne düşündüğünün dünyadaki en önemli şey olduğu günleri düşünüyorum. O günlerin geride kalmasına sevindim. İşkence gibiydiler.

Kıkırdayarak beni dürtüyor. "Erkek arkadaşlarının da seksi olduğunu düşünüyorlar."

Hmmm. *Erkek* arkadaşlarım. Onları hiç böyle düşünmemiştim. Bu adamlar benim için pek çok şey ifade ediyor ama erkek arkadaş, kullanmayı düşünmediğim bir terim.

"Böyle düşünmelerine sevindim," diyorum, konuşmayı bitirmeyi umarak.

Evie cebinden telefonunu çıkarıyor ve hafifçe titrediğini duyuyorum. "Char, eve dönmemin bir sakıncası var mı? Herkes parti fotoğraflarını paylaşıyor ve onları ilk gören ben olmak istiyorum."

"Evet, tabii."

Çocukların bana babalarının eskiden çok sevdiğini söylediği eski hamağı bulup içine giriyorum ve ağaçların arasından sızan ışıkla ısınıyorum. Rus göçmen Grigory Alekseev olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum, bildiği tek yolla büyük işler başarmış ve daha sonra sevgili karısıyla birlikte şiddetli bir ev yangınında can vermiş.

Hem benim hem de Alekseev'lerin ebeveynlerinin korkunç koşullar altında ölmesi çok tuhaf. Sık sık bu adamlarla bu kadar ortak noktamızın olmasının bir tesadüften öte bir şey olup olmadığını merak etmişimdir. Ama bunu aklımdan çıkarıyorum. Güneşin altında sersemlemiş durumdayım ve gözlerimi biraz olsun kapatıp gece uykusuzluğumu telafi edip edemeyeceğimi görmek istiyorum.

Sadece birkaç dakika kestirmek bile çok güzel olurdu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

CHARLEIGH

Henüz uyumadığınızı bildiğiniz ama neredeyse uyuduğunuzu da bildiğiniz o arada kalmış yerdeyim.

Bunun bir adı var mı?

Neyse, bir anlık uyku zamanımın gelmesini beklemek için yan döndüğümde, bir gölge güneş ışınlarını yüzümden engelliyor ve gerçekten üşüyorum.

Güneş tekrar çıkmadığında ve artık ısınamadığım için uyuyamadığımda, öğleden sonra bulutlarının içeri girip girmediğini ve yağmur gibi görünüp görünmediğini görmek için bir gözümü açıyorum.

Kendimi yukarı itiyorum ve çığlık atmaya başlamak için derin bir nefes alıyorum. Çünkü Dimitri tam üzerimde duruyordu.

Ben daha sesimi çıkaramadan, hatta kıpırdayamadan eliyle ağzımı kapatıp beni hamağa geri itiyor ve ayaklarımı tekmelemekten başka bir şey yapmama fırsat bırakmıyor.

Bacaklarıma oturana kadar da öyle yapıyorum.

"Güzel kız," diye cilveleniyor bana, "Bu anı bekliyordum."

Tanrım, hayır. Sadece hayır. O nasıl...

Sakin kalmaya çalışıyorum. Açık avucu ağzımı ve neredeyse burnumu kapatıyor. İstese beni boğabilir.

"Tsk, tsk, tsk. Bir parti verdiniz ve beni davet etmediniz mi? Bu çok kabaca, biliyorsun."

O bir şeytan. Saf kötülük.

Bakışları yüzümden, içinde bulunduğum pozisyon nedeniyle artık göğüslerimi zorlayan puantiyeli sundress elbiseme doğru ilerliyor. Boştaki elinin bir parmağını üzerlerinde gezdiriyor ve sonra bir avuç alıp canımı acıtana kadar sertçe yoğuruyor.

Elinin arkasından bağırmaya çalışıyorum ama boğuk iniltilerden başka bir şey çıkmıyor.

"Huh," diyor bana merakla bakarak. "Senin sertlikten hoşlanan bir tip olduğunu sanıyordum. Ne de olsa sana götten veren adamların videosunu gördüm."

Ha?

Midem bulanıyor. Batıyorum. Son haftalarda etrafımda dans eden dehşetin içine batıyorum. Beni acımadan dövüyor, kurşun bir ağırlık gibi uçuruma çekiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sanki bu onu yok edecekmiş gibi. Ama geçmiyor.

Anne, neredesin? Sana ihtiyacım var.

Sessizce gülüyor. "Evet, doğru, o pisliklerin evinde kameralarım var. Sadece kütüphanede ama işe yaradı. Siktir git bebeğim, çok seksisin. Keşke o lanet açık artırma olsaydı da seni eve getirip gerçek bir kadın yapabilseydim. Alekseev kardeşlerin hayal bile edemeyeceği şekilde sana tenin zevklerini öğretirdim. Ama olan oldu. Yarım yamalak da olsa alabildiğimi alacağım."

Adamın sahip olabileceği insanlık kırıntısıyla bağlantı kurabilme umuduyla gözlerimi açmaya zorluyorum ama gözleri karanlık, göz bebekleri başından beri istediği şeyi nihayet elde etmenin heyecanıyla büyümüş.

Birinin beni aramaya gelip gelmediğini ya da güvenliğin sadece tur atıp atmadığını görmek için dikkatle dinliyorum. Ağaçlardaki rüzgâr ve tabii ki Dimitri'nin iğrenç sözleri dışında hiçbir şey duymuyorum.

"Korkma küçük kız. Sana zarar vermek için burada değilim, en azından çok fazla değil." Kıkırdıyor.

Beni tutmasına rağmen, onunla bir şekilde iletişim kurmaya çalışmak için elimden geldiğince başımı sallıyorum. Ona, rakipleriyle uzun süredir devam eden bir mücadelenin piyonu değil, yaşayan, nefes alan bir insan olduğumu hatırlatmak için.

Sırıtıyor. "Oh, *şimdi* çok kibar ve uzlaşmacısın, öyle mi? Onca zaman bana karşı kaba bir sürtük gibi davrandıktan, benim için fazla iyiymişsin gibi davrandıktan sonra mı?"

Başımı *hayır* anlamında sallıyorum.

"Her neyse, Charleigh. Alekseev'lerle birlikte olan tüm kadınlar boklarının kokmadığını sanıyor. Yani, kulüp müdürünüz Dominika'ya bakın. Grigory Alekseev'i sikerek geçirdiği yıllar yüzünden destansı boyutlarda bir sürtük. Hani şu benim kulüp hisselerimi çalan adam."

Elbisemin eteğinden tutup belime kadar çekecek kadar uzun süre bacaklarımı serbest bırakıyor ve Tanrım, sonunda oluyor diye düşünüyorum. En büyük korkum

-Dimitri beni bulacak ve istemediğim bir şey yaptıracak, beni Alekseev'ler için mahvedeceğini düşündüğü bir şekilde işaretleyecek.

"Hey, karnının iyileşme şeklini beğendim. Gerçekten iyi görünüyor." Pürüzlü yara izlerimi incelemek için başını eğiyor. "*Özrün kabul edildi*. Özür dilemek için harika bir yol.

Mesaj. Yani, beni asla unutmayacaksın, değil mi?"

Başımı tekrar sallıyorum.

Sakin olun. Panik sadece düşünmeyi imkansız hale getirecektir.

Henüz kimsenin beni aramaya gelmediğine şaşırmış gibi etrafına bakıyor. Ben de şaşırdım.

"Bak, elimi ağzından çekeceğim ama en ufak bir ses çıkarırsan seni kapalı bir yumrukla öyle bir pataklarım ki saatlerce baygın kalırsın ve kırık burnun haftalarca iyileşmez. Eminim senin gibi güzel bir kız bunu istemez."

Yavaşça elini çekiyor ve ben sesimi çıkarmadan morarmış dudaklarımı oynatıyorum. Bana güvenmesini sağlamalıyım. Sonra hamlemi yapabilirim.

"Ayağa kalk," diye homurdanıyor ve başımın arkasındaki saçları tutuyor.

Ayaklarımı hamağın kenarından geçirmeyi başarıyorum ve saçlarımdan tutulup götürülürken beceriksizce ayakta duruyorum. Beni arazinin kenarına doğru çekmeye başlıyor ve işte bu diye düşünmeye başlıyorum, ya beni götürecek ya öldürecek ya da her ikisini birden yapacak.

İşte böyle bitiyor. Tam da düşündüğüm gibi.

BÖLÜM OTUZ YEDI

CHARLEIGH

Dimitri beni bir çitin arkasına çekiyor, hareketten başım dönene kadar saçlarımdan tutup sürüklüyor. Öksürüyorum ve kabarıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor, sanki vücudum bana biraz rahatlama bile vermeyecekmiş gibi.

"Kes şunu," diye hırlıyor ve boştaki eliyle yüzüme bir tokat atıyor.

Acı beni şaşırtıyor ve ona bakıyorum. "Lütfen, lütfen, Dimitri," diyorum usulca, "bırak gideyim. Fırsatın varken git. Bana ne yaparsan yap, adamların seni bulacağını biliyorsun."

Sözlerimi değerlendiriyor. "Evet, sanırım bir gün beni bulacaklar. Bunu kabul ediyorum. Ama onlar için en önemli olan şeyi ellerinden almadan olmaz."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve tek düşünebildiğim, çocukların Evie'ye iyi bakacağını ummak. Zor biri olduğunu biliyorum ama ona benden başka bakacak kimse yok. Benim sahip olduğumdan daha iyisine sahip olmasını istiyorum. Önünde çok şey var.

Dimitri beni çalıların altındaki çamurlu bir yere itiyor ve pantolonunu açarken beni sıkıştırıyor. Kendimi savunma derslerimde öğrendiklerimden bazılarını hatırlayacak kadar net düşünmeye çalışarak orada uzanıyorum. Eğer onu savunmasız bir pozisyona sokabilirsem.

Kıpırdamadan duruyorum, sanki başıma geleceklere boyun eğmişim gibi, bir şeyler yapma şansımı bekliyorum, bu insan müsveddesinden kaçmak için herhangi bir şey. Külotumu indirmek için kollarımı serbest bıraktığında yumruğumu sıkıyorum ve şakağına olabildiğince sert bir yumruk indiriyorum.

Bu elimi öldürse de, kaçmam için *ona* yeterince acı vermeyeceğini biliyorum. Ancak bu onu bir an için yaptığı şeyi durduracak kadar şaşırtıyor. Tutuşundan kurtulmak için kıvranıyorum, ama ayaklarımdan birini yakalıyor ve beni geri çekiyor.

Lanet olsun.

"Ha-ha," diyor. "Beni kandırabileceğini mi sandın, ha? Şimdi bunu ödeyeceksin. Sana sahip olacağım ve sonra seni ölüme terk edeceğim. Seni günlerce bulamayacaklar, ta ki yerel çakallar sana bir yemek yapana kadar."

İçimi bir öfke dalgası kaplıyor. Bu son *değil*. Hayır. Lanet olsun. Yol.

Ben böyle çıkmayacağım.

Göğsüme oturana kadar üzerimde sürünüyor, kollarımı sıkıştırıyor ve penisini ağzıma doğru tutmaya başlıyor. Alacakmışım gibi açıyorum, ama son anda, kalan tüm gücümün patlamasıyla, bir kolumu serbest bırakıyorum ve taşaklarını bükmek için altına uzanıyorum. Bırakmıyorum.

Bir saniye içinde yaralı bir hayvan gibi uluyor ve yüzü kıpkırmızı bir öfkeyle doluyken, elleri içgüdüsel olarak kasıklarına gidiyor ve beni tutmaktan vazgeçiyor. Artık acıdan zayıf düştüğü için bir kez daha çekiyorum, onu kenara itiyorum ve sonunda koşmak için ayağa kalkıyorum.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum. "Biri bana yardım etsin!"

Arkama bakmadan eve doğru gidiyorum. Peşimde olabilir ya da hala acı içinde iki büklüm olabilir, ama bunu anlamak için yeterince yavaş değilim.

Üç güvenlik görevlisi beliriyor, onları Niko, Kir ve Vadik takip ediyor. Bana doğru koşuyorlar, yırtık ve kirli kıyafetlerimi gördüklerinde yüzlerinde dehşet ifadeleri beliriyor. İlki bana ulaşır ulaşmaz dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Orada," diye soluk soluğa işaret ediyorum, "çalıların arasında. Hamağın yanında."

Çocuklar kaçarken Niko yanımda kalıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. "Niko, Niko," diye ağlıyorum, hıçkırıklarım arasında zar zor konuşabiliyorum, "Dim'di... Dim..."

Bitiremiyorum.

Beni omuzlarımdan tuttu. "Dimitri miydi, bebeğim?"

Başımı sallıyorum, vücudum sarsılırken dört ayak üzerine düşüyorum. Kendimi toparlamalıyım. Evie'nin beni böyle görmesine izin veremem.

Burnumu çekiyorum ve mide bulantım geçince Niko'nun ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. "Evie'ye söyleme, lütfen Evie'ye söyleme. Beni eve götürme. Beni kulübenize götürün. Beni göremez."

"Pekâlâ, hadi bebeğim," diyor, beni kollarının arasına alıp taşıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü göğsüne gömüyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve anında rahatlıyorum. Kulübesine vardığımızda beni kanepeye yatırıyor, yanımdan ayrılıyor ve sonra elinde sıcak bir bezle geri dönüyor.

Diğer çocuklar bize katıldığında yüzümdeki kiri temizliyordu.

Kendimi yukarı itiyorum. "Onu yakaladın mı? Yakaladınız mı?" Yalvararak soruyorum.

Lütfen evet de.

Ama Kir başını sallar. "Kaçtı. Pislik herif çitteki elektriği devre dışı bıraktı."

Arkasındaki güvenlik görevlilerine baktım. Yardım almış olmalı.

Bunu biliyorum. Yerleşkeden biri Dimitri'ye yardım ediyor.

"Bu tam bir saçmalık-" diye söze başladım. "*Yine* saldırıya uğradım ve siz hâlâ bu konuda hiçbir şey yapmıyorsunuz."

Kendimi ayağa kaldırdım. "Gidin kendinizi becerin.

Hepiniz." Taşaklarını sıkmadığım için şanslılar.

Kapıya doğru gidiyorum.

Vadik kolunu kaldırır. "Bekle, Charleigh. Saldırıyı videoya çekmeliyiz. Bunu *Pakhan*'a *götüreceğiz*-"

Ama sözünü kestim. *Pakhan*'ın ne istediğini duymaktan bıktım. "*Pakhan* kendini de becerebilir. Bunu yüzüne de söyleyeceğim. Bana kalırsa, beni güvende tutamazsınız. Tüm vaatlerinize rağmen hiçbiriniz koruyamazsınız. O yüzden yapabiliyormuş gibi davranmayı bıraksanız iyi olur. Kabul edin. Beni güvende tutamazsınız."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Kıyafetlerimi yırtıp banyo çöpüne atıyorum, sonra da sıcak duşa giriyorum. Tamamen mantıksız olduğunu biliyorum ama bir bezi sabunluyorum ve cildimi kıpkırmızı olana kadar keseliyorum ve o zaman bile durmuyorum. Duramıyorum. Dimitri planladığı şeyi yapamamış olabilir ama dokunuşu beni asla kurtulamayacağım bir şekilde kirletti.

Kendimi çirkin ve kirli hissetmemin yanı sıra, şu anda biri bana yanlış baksa onu ellerimle öldürecek kadar öfkeliyim. Ciddiyim. İşte bu kadar öfkeliyim. Herkese kızgınım. Dünyaya kızgınım.

On yaşımdayken beni terk ettiği için anneme ve tüm kötü kararları için babama kızgınım. Evie'ye de diğer gençler gibi uslu duramadığı ve endişelerimi artırmadığı için kızgınım.

Hayatımı mahvettikleri için, beni babamdan alıp açık artırmaya çıkardıkları için, sonra da onları asla terk edemeyeceğim bir durum yarattıkları için o adamlara kızgınım. Defalarca başarısızlığa uğradım ve artık tek bildiğim güvenebileceğim tek kişinin ben olduğum, hiç kimsenin benim yanımda olmayacağı, hiç kimsenin olmadığı, ve aksini ummaktan vazgeçmeliyim.

Sıcak su üzerime dökülürken banyo kapım çalınıyor. İlk dürtüm kim olursa olsun siktirip gitmesini söylemek oluyor ama Evie'nin partideki fotoğraflarını bana göstermek istediğini anlıyorum. *İçeri gel* diye bağırdığımda, köşeden Kir'in kafası görünüyor.

Tam ihtiyacım olan şey.

"Hey," diye sesleniyorum duşun gürültüsünden.

Camdan onun yaklaşmasını izliyorum, bakışları benimkilere kilitlenmiş. Ayakkabılarını tekmeliyor ve kot pantolonunu açıyor, diğer kıyafetleriyle birlikte yere düşmesine izin veriyor, ta ki orada çırılçıplak ve çok ateşli bir şekilde durana kadar.

Oh lanet olsun. İyi davranacak havada

değilim. Ve yine de.

Başının arkasındaki lastiği çekiyor ve saçları omuzlarına dökülüyor. Kalın siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanırken duşun kapısını açıp bana katılıyor.

"Kahretsin, bu su çok sıcak."

Akıntının sert kaslarından sekerek küçük tanecikler haline gelişini ve havayı kalın, buharlı bir sisle doldurmadan önce havalanışını izliyorum. Avucunu şampuanla dolduruyor, yüzümü çeviriyor ve kafa derime masaj yapmaya başlıyor.

Açık ve basit, parmakları sihir gibi ve ben anında onların altında macun haline geliyorum, derin baskısı, sadece dik durmak için duş duvarına tutunmak zorunda kalana kadar her türlü zehirli düşünceyi serbest bırakıyor.

"İnanılmaz, Kir, inanılmaz," diye mırıldanıyorum, suyun sesinden beni duyup duymadığını bile umursamadan.

Ama görünüşe göre yapabiliyor. "Eskiden bunu Clara için yapardım," diyor kolayca. Vay anasını. Onun hakkında hiç bu kadar rahat konuştuğunu duymamıştım.

Benim yardımımla şampuanı duruluyor ve yüzümü ona dönüyorum. "Onun hakkında gerçekten hiç konuşmadın." Neyin değiştiğini anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum.

Başını sallıyor ve sonra vücudumu sabunlamaya başlıyor, tabii ki göğüslerime özel bir ilgi göstererek. "Evet, biliyorum. Ama iyi hissettiriyor. Sanki... Bilmiyorum, beni izliyormuş gibi hissettiriyor." Utanarak gülüyor ve omuzlarını silkiyor.

Bu noktada aleti sertleşiyor ve ona yaklaştığımda karnıma baskı yaparak içime karıncalanmalar gönderiyor. O gün yaşadığım travmatik deneyimi unutmuş değilim ama dokunuşu beni rahatlatıyor. Kollarına atılıyorum ve saatlerce öpüşüyoruz.

Sonunda arkamı döndüm, öne doğru eğildim ve sanki aklımı okuyabiliyormuş ve ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi arkamdan bana girdi, sanırım bu en azından kısmen doğru. Ne de olsa en kötü zamanlarımda benimle duşa girmeyi biliyordu.

Aç amıma girip çıkarken ellerini omuzlarıma koyuyor, su hâlâ üzerimize vuruyor. Mükemmel ritmik sikişi beni transa soktu, gözler kapalı, ağız gevşek, her dibe vurduğunda baş refleks olarak sallanıyor ve belki de hayatın o kadar da kötü olmadığını ve annemin beni izlediğini düşünüyorum.

Gerçi bunu izlemesini istemezdim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Niko

Charleigh'nin kolunu sıkıca kavradım ama korkarım bu bile onu koltuğunda tutmaya yetmeyecek.

Öfke, nefret, kızgınlık ve sahtekârlık benim günlük hayatımda olağan şeyler. Bunlar sadece benim dünyamın bir parçası. Bundan kaçış yok. Aslında, bunlarla karşılaşmadığım günlerde, eksik olduklarını fark ediyorum, bu ne kadar norm olduğunu gösteriyor. Onun etrafında büyüdüm ve şimdi onun içinde yaşıyorum.

Yüzümdeki ifadeyi kimse görmüyor. Kendi yüz ifademi nötr tutacak kadar gözlemciyim, etrafımdaki pek çok insanın denemekte fayda göreceği bir şey bu. Babam bunun en iyi özelliklerimden biri olduğunu söylerdi, sessiz dikkatliliğimin. Seçme şansım olsaydı güçlü yanım olarak bunu seçer miydim emin değilim ama bana iyi hizmet ettiğini inkar edemem.

Sanırım bir zamanlar Charleigh parlak bir şekilde gülümseyebiliyor, hissettiği gerçek duyguları maskeleyebiliyordu. Bu şekilde kibar olmak, kimsenin duygularını incitmemek ya da kimseyi kırmamak üzere yetiştirilmişti. *Sevilmek* istiyordu ve bunu yaparken de kendi duygularını her zaman başkalarınınkine tercih ediyordu.

Ama bugün bunu yapmaya hiç niyeti olmadığı kesin. Dudakları ince bir yüz buruşturmasına dönüşmüş ve oda serin olmasına rağmen, profilini net bir şekilde görebildiğim için, şakaklarındaki ince tüyleri ıslatan küçük ter damlacıklarını görebiliyorum. Tamamen bilinçsizce takındığını tahmin ettiğim alaycı tavrını daha da vurgulamak için gözleri ağır ağır kapanıyor.

Ama onu en çok ele veren, ne kadar gergin olduğunu ortaya koyan şey, oturduğumuzdan beri titremesi hiç durmayan bacağı.

Eğer üzerinde ateşli bir silah olsaydı, *Pakhan* ile görüşmemiz daha başlamadan cesetlerin yerlere saçılacağından hiç şüphem yok.

"Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor ve karşıt takımlar gibi ikiye bölünmüş odaya bakıyor.

Benim tarafımda kardeşlerim, ben, Charleigh ve birkaç güvenlik görevlisi var.

Diğer tarafta Dimitri, her zamanki manyak sırıtışıyla, sanki gösterinin başlaması için sabırsızlanıyormuş gibi. Bilmesem, beni gördüğüne sevinen eski bir dost olduğunu düşüneceğim.

Şu anda ellerimi onun boynuna dolamak için neler yapmazdım.

Yanında tanımadığım, muhtemelen ekibinin bir parçası olan, rengarenk görünüşlü birkaç adam var. Adam ölmek üzere olsa da, yine de uşaklarını yanında sürükleyecek kadar aptal, böylece öldüğünde yalnız kalmayacak. Onlardan kendisini savunmalarını bekleyecek ve bunu yaparken onlar da hayatlarını kaybedecek.

Umurumda olduğundan değil.

Ve bu boktan toplantıyı yöneten *Pakhan*, kollarını devasa masasına dayamış, parmaklarını neredeyse dua eder gibi birbirine geçirmiş. Başını yavaşça çevirerek tüm ziyaretçilerini süzüyor ve her zamanki gibi, Charleigh'e herhangi bir kadına yaptığı gibi kibarca başını sallaması dışında yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyor.

Yanında ama bir adım gerisinde ikinci adam, o sinir bozucu herif. Göğsü kendini beğenmiş bir şekilde kabarmış, bu da beni neredeyse kahkahalarla güldürüyor. Kendilerinden aşırı derecede etkilenenler en kırılgan ve devrilmesi en kolay olanlardır. Ve eminim ki bu adamın büyüklük kuruntuları yakında gıcırdayarak duracak. *Pakhan* aptallara katlanmaz ve önünde ne olduğunu açıkça görebildiğinden hiç şüphem yok.

Boğazını temizliyor. "Bundan hoşlanmıyorum. Hiçbirinizin yaptıklarından hoşlanmıyorum. Buna bir son vermelisiniz."

Neyi kastettiğine dair hiçbir soru işareti yok, ancak açıklığa kavuşturmak için Vadik konuşuyor. "Ben... biz, kardeşlerim ve ben, bunu anlıyoruz. Ve bunun bölgeyi nasıl olumsuz etkilediği konusunda üzüntü duyuyoruz."

Dimitri'nin işlerini mahvetmenin *Pakhan*'ın hoşuna gitmeyeceğini biliyorduk. Sadece binalarını havaya uçurmamız yetkililerin dikkatini çekmekle kalmadı, aynı zamanda sevkiyatlarına müdahale etmek herkesin cüzdanını vurdu. Yaptığımız hesaplı bir hamleydi, haklı olduğunu düşündüğümüz bir hamleydi.

Zamanla bölgedeki herkes yeniden bir bütün olacak. Bundan emin olacağız. Ancak bazen para en önemli şey değildir.

"Bugünden itibaren," diyor *Pakhan*, "bu açık savaş *duracak*."

Charleigh'yi yerinde tutmak için hâlâ kavrıyorum ve titreyen bacakları freni boşalmış bir araba gibi daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Tanrım, onu kontrol altında tutmalıyım. İçinde bulunduğu sıkıntıyı anlıyorum ama en azından şimdilik kendini toparlaması gerekiyor.

"Bilmiyorum *Pakhan*," diyor Dimitri, sanki kırılmış gibi, "bu Alekseev'ler babam öldüğünden beri başımıza beladan başka bir şey açmadılar-"

"Ve bu yüzden ailemizi öldürdün, değil mi?" Kir araya giriyor.

Dimitri elini oturduğu yumuşak kola vurur. "Sana söyledim, bunun arkasında ben yokum. Bunu ben yapmadım. Ne senin aileni ne de Charleigh'nin babasını ben öldürdüm."

Adını duyunca kafasını Dimitri'ye doğru çeviriyor, ki muhtemelen Dimitri'nin planı da buydu. Başını eğiyor ve ona gülümsüyor.

Kolunu daha da sıkı tutuyorum.

Pakhan ellerini tekrar bir araya getirmeden önce kaldırıyor. "Her zaman her şeyin göründüğü gibi olmadığını söylerim. Bunu herkese söylerim. Örneğin, *sen*, evet sen, şuraya geç." Bir parmağını işaret ediyor.

Pakhan'ın ikincisi seçilmesine şaşırır, takdir edilmeye layık olduğu için gurur duyar. *Pakhan*'ın işaret ettiği yerde pozisyon alır ve ellerini önünde birleştirir, sahte bir tevazu göstermek için çenesini aşağı indirir.

"Her zaman gururunun seni öldüreceğini söylemiştim oğlum, bugün de öyle olacak," diyor *Pakhan*.

İkincinin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir ve hemen ardından yerini korkuya bırakır. "Ne? Efendim? Üzgünüm ama ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Pakhan sabırsızca iç geçiriyor. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Yaptığın her eylem kendini geliştirmek için. Başka hiçbir şey umurunda değil, kardeşlik bile. Alekseev'lerin öldürülmesinde oynadığın rolü biliyorum. Babalarının işlerini yürütmeye kararlı olmazlarsa, sağ kolum olan pozisyonunun kardeşlerden birine geçebileceğinden korkuyordun. Grigory Alekseev'in aradan çekilmesiyle, kardeşlerden hiçbirinin bu pozisyonu alamayacağını biliyordunuz, çünkü babalarının işini devam ettirmeleri gerekiyordu."

İkincisinin ağzı açılır, sonra kapanır, sonra nefes nefese kalmış bir balık gibi tekrar açılır. Kendini toparlayıp kınamayı protesto edemeden, *Pakhan* elinde bir tabancayla ayağa kalkar. Nişan alır, ateş eder ve dev adam yere yığılır.

Charleigh çığlık atıp beni yakalıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Memnuniyetle ona sarıldım.

Ama ikincisi henüz gitmemişti. "Seni piç," diye zayıf bir sesle bağırır *Pakhan*'a, "Alekseev'in ateşiyle benim hiçbir ilgim yok. Dominika yaptı." Başı tekrar yere düşer. Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar hızlı kan kaybediyor. Birkaç dakika içinde yaşam bedenini terk edecek.

Ne var? Dominika mı?

Bu kulağa doğru gelmiyor. O babamın metresiydi. Ona karşı iyiydi, ya da herhangi bir metresine olduğu kadar iyiydi.

Charleigh'i daha sıkı çekiyorum. Zavallı bir serserinin daha sonra temizlemek zorunda kalacağı kan sıçramalarını görmesine gerek yok.

"Sana gelince," der *Pakhan*, Dimitri'ye dönerek, "talimatlarıma pek çok kez karşı geldin. Arkadaşım olan babana duyduğum saygıdan dolayı seni tekrar tekrar serbest bıraktım. Ama sanırım baban bugün hayatta olsaydı, yapmak üzere olduğum şeyi kabul ederdi."

Tam *Pakhan* tabancasını kaldırırken, Charleigh kollarımdan fırladı ve onun önüne atladı.

"Charleigh, hayır!" Kir çığlık atıyor.

Ellerini *Pakhan*'ın önünde havaya kaldırır. "Tüm saygımla, efendim, bunu yapmama izin vermelisiniz. Bunu bana borçlusunuz. Buradaki herkes bana borçlu."

Pakhan, Charleigh'nin etrafından dolanır ama Charleigh tekrar onun önüne geçer.

Ona yaptığı şeyin ölmek için iyi bir yol olduğunu söylemek istiyorum ama konuşamıyorum. Bu yüzden onu yoldan çekmek için ayağa kalktım.

Ama ben ona ulaşmadan önce *Pakhan* Vadik'e bakıyor ve o da başıyla onaylıyor. Charleigh tabancayı alıyor.

Adam Charleigh'i ağırlıyor. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Haklısınız genç bayan," diyor küçük bir selamla. "Bunu yapmaya hak kazandınız." Silahı ona uzatıyor, o da saf bir güvenle alıyor.

Aynı anda hem gurur hem de hüzün kaplıyor içimi. Önümdeki sahne kızımızın artık kendi başının çaresine bakabildiğini ama aynı zamanda masumiyetinin de yok olduğunu kanıtlıyor. Kalıcı olarak.

Dimitri'nin yüzü panik içinde. Sonunun böyle olacağına gerçekten şaşırmış olabilir mi? Gerçekten de *Pakhan*'ın onu azarladıktan sonra kendi yoluna göndereceğini mi düşünmüştü?

"Bekle, Charleigh, bekle," diye yalvarır Dimitri. "Lütfen konuşabilir miyiz? Sadece bir dakikalığına? Sana söylemem gereken bazı şeyler var. Önemli şeyler." Sesi çatlar. Bunların olacağını gerçekten tahmin etmemişti.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Hiçbir tereddüt, şüphe ya da üzüntü duymadan nişan alan Charleigh, uzun zamandır istediği gibi *Pakhan'ın* silahını ateşliyor. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok ve korkarım ki dünyadaki tüm Dimitrisleri öldürse de tatmin olmayacak.

Yanındaki adamlar silahlarına uzanır ama odaya bir göz attıktan sonra dururlar. Bu noktada, herhangi bir çaba boşa gidecektir. Ve ölümcül.

"Hey. Bir şey söylemeye çalışıyor," diyor içlerinden biri, onun üzerinde gezinerek.

Odayı geçiyorum ve ölmekte olan Dimitri bana el sallıyor. Bir çocukluk arkadaşınızın gözünüzün önünde öldüğünü görmek, bunu hak ettiğini bilmek ama aynı zamanda dünyada hiçbir şeyi umursamadan özgürce oynadığınız günleri hatırlamakta çok uyumsuz bir şey var.

İşin özüne indiğimizde, bu yürek parçalayıcı. Hatta trajik.

"Niko," diye fısıldar Dimitri, "Niko, ben yapmadım. Yemin ederim. Onları ben öldürmedim, ben öldürmedim."

Uzanıyor, bir bağlantı istiyor, son dakikalarında tutunacak bir el istiyor ama Charleigh'nin karnındaki oymayı düşünüyorum ve adamı rahatlatamıyorum. Yapamıyorum işte.

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun, Dimitri? Şimdi bize söylemenin tam zamanı," diye ısrar ediyorum. "Dominika. Dominika'yla konuş," diye homurdanıyor son nefesini verirken.

"İkincisi de işin içindeydi ama Dominika'ydı."

Karnıma yediğim yumruk, midemde hissettiğim darbeyi tarif etmeye yetmez. Dimitri'nin gözlerindeki ışık hızla sönerken ben de -hepimizin yaptığı gibi, gerçekten- onun haberlerini özümsüyorum.

Charleigh, Dimitri'nin gittiğini fark ettiğinde hıçkırıklarını tutamıyor ve kardeşlerimin de onun suçlaması karşısında benim kadar şaşkınlık içinde olduklarını görüyorum.

Bu doğru olamaz. Olamaz işte.

Dominika mı?

Dominika'nın ailemin öldürülmesiyle bir ilgisi var mıydı?

"Pakhan, Charleigh'nin sırtını sıvazlayarak, "Ne kadar da soğuk bir kaltakla karşı karşıyayız," dedi. Söyler misiniz Bayan Gates, kardeşlerin ekibine kalıcı olarak katılmayı düşünüyor musunuz? Muhtemelen sizin gibi birini kullanabilirler."

Yüzünde sadece birkaç kez gördüğüm sürüngenimsi bir gülümseme var.

İfadesiz bir şekilde ona bakıyor, muhtemelen gerçek bir iltifat olarak kastettiği şeyi takdir etmediği açık. "Hayır. Onlar için çalışmayacağım."

Pakhan'ın kaşları kalkıyor ve alay ediyor.

"*Benim* için çalışacaklar," diyor ve üçümüze nazlı bir göz kırpıyor.

Uzun zamandır ondan duymadığım bir sesle kahkahayı patlatıyor ve herkes katılıyor, *Pakhan* bile.

KIRKINCI BÖLÜM

Niko

Kızımın birini öldürerek yükünü hafifletmesini sevmiyorum, hatta hoşuma bile gitmiyor. Bu intikam hırsına alışmak iyi bir şey değil. Birçok erkeği içten dışa çürüttüğünü gördüm ve aynı şeyin Charleigh'nin başına gelmesi beni öldürür.

Pakhan bizi durdurduğunda dördümüz kapıya doğru yöneliyoruz. "Gitmeden önce, bir dakikanızı daha ayırın lütfen."

Odada iki ceset olduğunu düşünerek Charleigh'i oradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyorum. Onu onları göremeyeceği bir yere yerleştiriyorum ve *Pakhan*'a elini çabuk tutmasını söylemek istiyorum.

Ama ben bundan daha kibarım. "Tabii *Pakhan*, aklında ne var?" diye sordum.

Charleigh'e döner. "Her şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığını söylediğimi hatırlıyor musunuz Bayan Gates?"

Charleigh başını sallar. "Bunu
hatırlıyorum." Tipik *Pakhan*, bilmecelerle
konuşuyor.
"Dimitri'nin bu gece paylaştığı şeyi bir süredir biliyordum," diyor. "Ne
demek istiyorsun?" Charleigh sorar.

Masasının köşesinde oturuyor, sanırım onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat şey. Onun neslinin erkekleri nezakete çok önem verir. Babam da asla masasının *üzerine* oturmazdı, sadece arkasında sandalyesinde otururdu.

Devam ediyor. "Ben de kendi çapımda bazı araştırmalar yapıyordum, daha doğrusu adamlarım yapıyordu. Dimitri'nin izini sürdük. Birkaç hafta önce bir sabah bankaya gitti. Kulüp müdürünüz Dominika da hemen peşinden gitti. Bunun çok ilginç olduğunu düşündüm," diyor parmağını kaldırarak.

Masasının üzerindeki ağır kristal bardağı aldı ve bir yudum içti, ne içtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Geldiğimizde bize hiçbir şey teklif etmedi. Bu sosyal bir görüşme değildi. "Daha sonra onunla yüzleştim Dimitri. Her zamanki gibi, korkmuş küçük bir kız gibi hikayesini anlattı. Dominika'ya şantaj yapıyordu ve bankada işlemlerini gerçekleştiriyorlardı. Aileni öldüren oydu. İkincisi kendi sebepleri için ona yardım etti."

"Ama-" Kir söylemeye başlar.

Pakhan elini kaldırarak onu durdurur. "Bekle. Dahası da var." Lanet
olsun.

"Bunu kıskanç bir öfkeyle yaptı çünkü baban onun Bayan Grigory Alekseev olmak için yaptığı başvuruları birçok kez reddetti. Annenizin yerine geçmek onun hayat amacıydı, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Bir ailenin parçası olmak istiyordu. Kenarda durmaktan, izlemekten, dışlanmaktan bıkmıştı. Bu yüzden, Dimitri'nin suçlanacağını bilerek ikisini de öldürdü ve Dimitri onun yaptığını anlayınca da bunu ona ödetti. Sonra da herkesin yine Dimitri'nin yaptığını düşüneceğini bildiği için Bayan Gates'in babasını vurdu. Eğer siz peşine düşüp ondan kurtulursanız, artık ona rüşvet veremezdi. Sorun çözülmüş olur."

Dominika, Tanrım. Sözde sevdiği adamı mı öldürmüş? Aşağılanmış bir kadın... ve hepsi bu.

Vadik başını ovuşturur. "Ona ödeme yapmak için kulüpten para çalmış olmalı. Bu yüzden eksik kaldık."

Pakhan tekrar Charleigh'e döner. "Gördüğünüz gibi Bayan Gates, hiçbir şey yapmadığımı sanıyordunuz, oysa aslında her şeyi yapıyordum. Ama bana teşekkür etmenize gerek yok. Alekseev'in çocuklarının sizinle başa çıkmaya çalışmasını izlemek yeterli bir ödeme olacaktır." Yaptığı şakaya kahkahalarla gülüyor.

Charleigh de onunla birlikte gülüyor ama onun kadar komik olduğunu düşündüğünden emin değilim. "Dominika şu anda kulüpte mi?" diye soruyor.

"Ah, şu," diyor *Pakhan* gülümseyerek, "neredeyse unutuyordum. Hayır, kulüpte değil. Bugün işe gelmeyecek. Ya da yarın. Ya da ertesi gün."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Dimitri öldü. Dominika öldü.

Kelimeler kafamda tekrarlanıyor.

"Siktir et," diyor Vadik. "Bunca zaman burnumuzun dibindeydi. Ona güvendik. Tatillerde ve mezuniyetlerde ailemize katıldı. Ve ailemizi öldürdü." Elindeki viski bardağına bakıyor ve inanamayarak başını sallıyor.

Ebeveynleriyle ilgili haberler, anlaşılır bir şekilde, muhtemelen onları ilk kaybettiklerinde yaşadıkları gibi, çocukları bir korkuya sürükledi. Ben de o yollardan geçtim. Tam annemi kaybetmenin üstesinden geldiğimi düşünmeye başladığımda, keder kükreyerek geri geliyor ve genellikle hiç beklemediğim bir anda beni kıçımdan ısırıyor.

Hem Alekseev'lerin hem de benim ebeveynlerimizi bir cinayet sonucu kaybetmiş olmamız ortak bir noktamız olması açısından komik bir durum. Sanki küçük, özel bir kulüpteyiz, kimsenin katılmak istemeyeceği türden bir kulüp. Koşullar farklı olabilir, ancak ortak noktaları bu insanların zamanlarından önce, kötü insanlar tarafından bizden alınmış olmalarıdır. Bu olay benim başıma geldiğinde ben çocuktum, Alekseev'ler ise yetişkin, ama yine de insanın içi burkuluyor. Kayıp kocaman, ağzı açık bir mengene gibi, onunla savaşmanın bir yolunu bulmazsanız sizi canlı canlı yemekle tehdit ediyor.

Bayan Alekseev'in yüzünün kazındığı o tuhaf fotoğrafları bulduğumda, çocuklar Dominika'yı görmezden geldiler. Önemli bir şey değilmiş, tuhaf bir insanla ilgili başka bir tuhaf şeymiş gibi geçiştirdiler.

"Hey, sence yangın çıktığında o fotoğrafları araklamış mıdır? Annenin yüzünü çizdiği fotoğrafları?" diye sordum.

Kir parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Öyle olmalı. Kahretsin, bu kaçırdığımız büyük bir ipucuydu. Birine olan sadakatin gözünüzün önündeki bir şeyi g ö r m e n i z i nasıl engelleyebileceğini gösteriyor. Eğer daha yakından baksaydık, o fotoğrafların Dominika'nın kişisel zulasından değil de evden geldiğini fark edebilirdik."

Eminim bunun bir daha olmasına asla izin vermezler. Ama öte yandan, bu adamların güvenebileceği *kimse* var mı? Sağdan soldan ihanete uğradılar ve kendilerine karşı yapılan yanlışların intikamını almış olsalar da, ihanet hâlâ canlarını yakıyor olmalı.

"Biliyorsun, tehlikenin dışarıdan geldiğini düşünüyorsun ama bu çok sınırlı bir bakış açısı. Yani, Dominika'nın bunu yaptığı, annemle babamı öldürdüğü aklımın ucundan bile geçmedi. Sanırım istediği de buydu. Ne kadar inkâr etse de Dimitri'nin suçu üstlenmek zorunda kalacağını biliyordu," diyor Niko.

Bence Dominika'dan en başından beri şüphelenmeleri gerekirdi. Benim gördüğüm yönünü görmediklerini biliyorum, diğer insanlara ne kadar zalimce davrandığını, ama onun iyi bir kadın olmadığını biliyorlardı. Bu çok açıktı. Yine de bu düşüncemi kendime saklıyorum ve Dominika'nın Stacey'nin Alexei tarafından incitilmesi için tuzak kurduğu konusunda bana inanmadıklarından da bahsetmiyorum. Çocuklar zaten kendilerini dövüyorlar.

Kir bana doğru baktı. "Biliyor musun Charleigh, seninle gurur duyuyorum. Hepimiz gurur duyuyoruz."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazı zor durumlarla karşılaştın ve bunların üstesinden geldin. Güçlüsün. Son haftalarda hayatının kolay olmadığını biliyorum" diyor.

Niko ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor. "İşte bu yüzden gitmene izin vermek istemiyoruz."

"Tek neden bu değil," diye ekliyor Kir.

"Doğru. Ama... gelecek hakkında konuşmak istiyorduk,"

diyor Niko. İlk defa bu konuşmaya hazır olduğumu

hissediyorum.

Ya da değil.

Her zamanki gibi soğukkanlı olan Vadik'e bakıyorum, sanırım beni en çok gıdıklayan şeylerden biri de bu. Dış görünüşü ananas gibi.

-Kaba ve dikenli ama içi sulu ve tatlı. Çoğu insan onun belalı dış görünüşünü asla geçemez. Ben şanslı azınlıktan biriyim. Ve buna bayılıyorum.

Onu seviyorum.

Bu üç adamı da seviyorum. En tuhaf koşullar altında birlikte geliştik ve zirveye çıktık. İhanetin, hayatlarımıza yönelik tehditlerin ve büyük kayıpların üstesinden geldik. Ve bu bizi bir şekilde daha da yakınlaştırdı.

Dimitri'nin bir daha peşime düşmeyeceğini bilmek ne kadar iyi hissettirse de, bu adamlarla kalırsam asla tamamen güvende olamayacağımı biliyorum. Ölümü büyük bir rahatlama ama bir noktada başka bir Dimitri'nin gelmeyeceğinin garantisi yok. Eğer böyle bir şey olursa, bununla başa çıkacağız.

Ama şu an kendimi oldukça güvende hissediyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Yine de derslerime geri dönmek istiyorum.

"Peki ya Evie?" Ben soruyorum.

Eminim Evie ve benim bire iki paket anlaşmamız olduğunu söylememe gerek yoktur. Ya ikimizi de alırlar ya da hiç almazlar. Bu kadar basit.

Vadik sandalyesinde arkasına yaslanır. "Yatılı okulu nasıl bulacağını düşünüyorsun? Onu gönderebileceğimiz harika yerler var ve diğer çocuklarla birlikte olur, yeniden başlama şansına sahip olur."

Yatılı okul mu? Evie?

Bu fikre gülmek istiyorum ama düşündükçe onun da kabul edebileceğini düşünüyorum. "Ona sorarız. Bakalım ne düşünecek. Peki ya güvenlik?"

"Bu okullardan bazılarına kraliyet ailesinin çocukları gidiyor. Güvenlikleri birinci sınıf olmak zorunda," diyor Vadik.

Vay canına. Sadece vay be. Hayatımda ilk kez rahat nefes alıyorum. Hayatın beni bir daha asla ters köşeye yatırmayacağını söylemiyorum - o kadar şanslı değilim - ama çocukların desteğiyle önüme çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimi hissediyorum.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen aramayla titriyor. Genelde bunları görmezden gelirim ama içimden bir ses bunu cevaplamamı söylüyor.

"Alo?"

Hattın diğer ucundan bir nefes sesi geliyor. "Tanrıya şükür cevap verdin, Charleigh. Açacağından emin değildim."

"*Victoria?"*

"Evet tatlım, benim," diyor sesi çatlayarak. "Nasılsın?" Güzel soru, ben de tam bunu anlamaya çalışıyordum.

"Her şey yolunda Vic. Uzun zamandır olmadığı kadar iyi. Babam gitti ama sanırım bunu biliyorsun."

Burnunu çekiyor. "Çekiyorum. Ve çok özür dilerim. Daha önce iletişime geçmek istedim ama güvenli olduğundan emin değildim."

"Güvendesin Vic. Endişelenecek bir şey yok. Aslında, neden Alekseev'lerin evine gelmiyorsun? Seni görmek harika olur."

"Hayır. Hayır, bunu yapamam, Charleigh. Güvende değilim. Asla da olmayacağım." "Neden? Ne tür bir tehlike içindesin?" diye sordum.

Çocuklar sohbetlerinden başlarını kaldırıp dinlemeye başlarlar.

"Hiçbir zaman güvende olmadım ve olmayacağım, Charleigh. Lütfen anla, sana yıllardır sakladığım bir şey söyleyeceğim. Baban ve dükkân gittiğine göre artık bilmen gerektiğini hissediyorum."

Dramatizmine biraz güldüm. "Ne var Vic? Bu kadar kötü ne olabilir?"
"Charleigh. Annen öldürüldüğünde ben de oradaydım."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

CHARLEIGH

Karnıma inen bir tekme daha sert olamazdı. "Ne... Ne demek istiyorsun?" Sandalyeye doğru tökezleyerek sordum.

Niko *her şey yolunda mı* diye soruyor ama ben bana bir dakika izin vermesi için parmağımı kaldırıyorum.

"Sen... sen orada mıydın? Annem öldürüldüğünde? Nasıl? Neden?" Ağzım kuruyarak soruyorum.

Neyse ki oturuyorum çünkü oda etrafımda hareket etmeye başladı ve sanırım hasta olabilirim.

"Ben de oradaydım. Kız kardeşin Evie de oradaydı." "Ne?" Fısıltıyla sordum.

"Evie'nin bir şey hatırladığını sanmıyorum. Aslında, hatırlamadığına eminim, Char. Ona söyler miydim bilmiyorum, en azından büyüyene kadar."

Çocuklar şimdi etrafımda toplanmış, konuşmanın sadece benim tarafımı dinliyorlar ama ne hakkında konuştuğumuzu anlamakta zorlanmıyorlar.

"Annen dükkânda çalışıyordu, Evie ve ben de dondurma aldıktan sonra arka kapıdan girmiştik. Yüksek sesler duyduk ve saklandık, ki bunu yapmak kolaydı. Babanın orada sakladığı ıvır zıvırı biliyorsun."

Evie olmaz. Lütfen, Evie olmasın.

"Annene bağırıp durdular, parayla ilgili bir şeyler söylediler. Bunun basit bir oyalama olduğunu ve annen onlara istediklerini verdikten sonra gideceklerini düşündüm. Ama daha dikkatli dinlediğimde, babanın onlara borçlu olduğu parayı almaktan bahsediyorlardı. Charleigh, anneni babana bir mesaj vermek için öldürdüler. Bu adamlara borcu vardı. Ne için olduğunu bilmiyorum, sadece çok fazla olmalı."

Ellerim titremeye başlıyor ve telefonu kulağıma tutmakta zorlanıyorum, bu yüzden eller serbest moduna geçiyorum ve önümdeki sehpaya koyuyorum. Sonra titreme vücuduma yayılıyor ve üşümediğim halde dişlerim takırdıyor. Hasta olacağımdan oldukça eminim ve Alekseev'in evinin her yerine kusmam umurumda değil.

Annemin ölümünden babam mı sorumluydu?

Baban mı? Babam mı? Annemin kocası mı? Tıpkı bana yaptığı gibi onu da becerdi, tıpkı çocukların şüphelendiği gibi.

"Özür dilerim, Charleigh, tatlım. Çok üzgünüm, sana daha önce de söylemek istedim, pek çok kez, ama yapamadım. Babanız siz kızların sahip olduğu tek şeydi ve ondan nefret etmenizi istemedim, en azından siz gençken."

Yani artık öldüğüne göre ondan nefret edebilir miyim? Ölü b i r i n d e n nefret edebilir misin?

Bunca yıl bize bunun rastgele bir soygun olduğunu söyledi. Sadece hızlı ve kolay nakit arayan silahlı bir adam. Rehin dükkanları her zaman soyulur, dedi babam. Kötü şans, diye ısrar etti.

Siktiğimin yalancısı. Yemin ederim, zaten ölmemiş olsaydı, kafasına silah dayamak isteyebilirdim.

Kendi babam.

"Ben... Ben buna inanamıyorum Vic," diyorum kısık bir sesle. "Babam. Borçları annemi öldürdü. Ve yine de durmadı."

Neden? Oh, neden mi?

Bunu bize nasıl yapabildi? Ailemizi mahvetti. Önlenebilir bir şey için.

"Bunun zor olduğunu biliyorum tatlım," diyor Victoria. "Zamanla sen de benim gibi bunu geride bırakabileceksin. Annen benim arkadaşımdı. Babanı affetmek benim için kolay değildi ama affettim. Annen de bunu isterdi."

Anne. Burada olsaydı ne derdi? Asla

bilemeyeceğim.

Onu asla göremeyeceğim, sesini duyamayacağım, dokunuşunu

hissedemeyeceğim.

Umutsuzluğa kapılmaya başladım. Ama kendimi durduruyorum. Oraya gitmeyeceğim, lanet olsun. Reddediyorum. Hâlâ buradayım. Yaşayacak bir hayatım var. Ailemin bana verdiği tek şey bu, yaşanacak bir hayat ve ben onu yaşayacağım.

"Peki seni neden göremiyoruz Vic?" Ben soruyorum.

"Tatlım, annenin öldürüldüğü günden beri gözüm arkada değil ve bu dünyada olduğum sürece de arkada olmaya devam edeceğim. Katilleri gördüm. Artık baban ve dükkan gittiğine göre, ben de gidiyorum. Beni bir daha asla göremeyeceksin ama zaman zaman aramaya çalışacağım."

"Hayır, Vic-"

"Beni arama, Charleigh. Bu sadece ikimize de bela getirir. Ay sonuna kadar kiram ödendi. Dolabımdaki sahte bir duvarın arkasında annenin gelinliği ve başka şeyler var. Ev sahibi burayı temizlemeden önce git onları al. Seni ve kız kardeşini sevdiğimi unutma. Lütfen kendinize iyi bakın."

Ve o gitti.

Gözyaşları içinde iki büklüm oluyorum ve sonunda gözyaşlarım dindiğinde, başımı kaldırıp her zaman yaptıkları gibi, söz verdikleri gibi etrafımda dönüp duran adamlara bakıyorum ve hayatın her zaman ters köşeler yaratacağını bilsem de, bu adamlar yanımdayken bunları kabullenmek daha kolay olacak.

EPİLOG...

İki yıl sonra.

Evie diplomasını aldığı lise oditoryumunun sahnesinden dördümüze el sallıyor. Gözlerinin etrafında hala tercih ettiğimden daha fazla siyahlık var ve şimdi bir septum piercing'i var, ama yatılı okul onu düz A'larla yoluna soktu, bu yüzden gerçekten şikayet edecek bir şeyim yok.

Okul müdürü, ya da müdür, ya da bu süslü yerlerde insanlara ne diyorlarsa, yaptığı işi bırakıyor ve ona çabucak sarılıyor. Başından bir sürü şey geçtiğini biliyor ve onun en büyük destekçisi ve hayranı.

Benden sonra tabii

ki. Ve çocuklar.

Yanımda oturduğu için Niko'nun elini tutuyorum ve sıkıyorum. Yanılıyor olabilirim ama gözyaşı döktüğüne eminim.

Elbette ben de öyleyim. Son zamanlarda çok fazla dönüm noktası oldu.

Kendi mezuniyetim gibi. Evie'ninkini gölgede bırakmasın diye önemsemedim. Muhasebecilik sertifikamı bitirdim ve iki yıllık diplomamı almak için yerel şehir üniversitesinde kaldım. Evie eğitimini sonuna kadar götürecek olsa da, benim küçük diplomam ailemdeki herhangi birinin kazandığı ilk diploma. Annem çok gurur duyardı.

Sanırım babam da isterdi.

Babam için ne bir cenaze töreni, ne bir 'yaşam kutlaması' ne de herhangi bir anma töreni yapıldı. Adamlar yakma işlemiyle ilgilendiler ama küllerini nerede sakladıklarını bilmiyorum. Küllerin annemle birlikte gömülmemesini istedim. Ölümünün ardındaki gerçek hikayeyi öğrendikten sonra, onları sonsuza kadar bir arada bırakmak doğru gelmedi.

Annemin ölümünün on iki yıl dönümü yeni geçti ve ben de mezarına çiçek koyarak bunu kutladım. Ona uygun bir

Mezar taşı, babamın hiç uğraşmadığı bir şeydi ve şimdi mezarının düzenli bakımı için para ödüyoruz. Onu ziyaret etmek ve kafamın içinde onunla sohbet etmek iyi hissettirdi. Yıllarca ne olduğunu anlamadığım tüm 'neden' sorularımı bıraktım. Hala anlamıyorum ve asla anlayamayacağımı kabul ettim.

Bazen soruların cevabı yoktur. 'Neden' sorusu, merak ve sorgulama geride bırakılmalıdır. Onları yeterince uzun süre taşıdım ve artık ağırlıklarından kurtulduğuma göre -en azından çoğundan- farklı bir insanım.

Aslında pek çok şey beni farklı bir insan yapmak için bir araya geldi. Hepsi hakkında iyi hissetmiyorum.

Örneğin, Dimitri Yegorov'u öldürdüğüm için kendimi iyi hissetmiyorum. Pişman değilim ama kendimi iyi de hissetmiyorum. Barış içinde yaşamak istiyorsam, bu gerekli bir kötülüktü. Şimdi zaman geçtikçe, ona karşı merhamet duyduğumu fark ediyorum, ne kadar sefil ve işkence görmüş olsa da. Gitmiş olması hepimiz için daha iyi, beni yanlış anlamayın, sadece kendini kendinden kurtaramamış olması çok kötü.

Aynı şey Dominika için de geçerli. O sefil kadın, geldikleri kadar kötü biriydi ve ölmesi daha iyi olan bir başka kişi. Çok fazla acıya ve yıkıma neden oldu ve hiçbir zaman kesin bir kanıt elde edememiş olsak da, Clara'yı öldüren araba kazasının ve Stacey'i öldürenin arkasında onun olduğunu düşünüyoruz. *Pakhan* ona ne yaptığını asla açıklamadı ama öldüğünden, cesedinin ya da küllerinin bir yerlere atıldığından hiç şüphem yok. Hak ettiği tek şey buydu.

Pakhan'ın ondan kurtulmaya öncülük etmesinin tek dezavantajı, hiçbirimizin onunla son bir konuşma yapamamış olması. Ama ne söyleyebilirdik ki? Ne sorardık?

Muhtemelen cevapları olmayan ya da en azından istediğimiz cevapların hiçbirinin olmadığı daha fazla soru.

Yeni mezunlar salondan çıkıp fotoğraf çektirmek için ailelerinin yanına giderken ben de annemin madalyonunu parmağıma alıyorum. Evie bize doğru yaklaşıyor ve Kir ona en sevdiği çiçeklerden oluşan kocaman bir buket uzatıyor.

Annemizin çok sevdiği türden.

Artık Evie on sekiz yaşında, bir yetişkin ve üniversiteye gidiyor, ona annemizle olanları anlatmam gerektiğini biliyorum. Hayatındaki her şey bu kadar olumlu görünürken bu kadar yıkıcı bir şeyi paylaşmak acımasızca görünüyor, ama ona yakında söylemezsem, korkup asla yapamayacağımı biliyorum.

Ki bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

Çocuklar beni dürüstlüğün en iyi politika olduğuna ve önemli bilgiler mutlu haberler olmasa bile paylaşılması gerektiğine ikna ettiler.

Ama ona bugün söylemeyeceğiz. Bu en kötü düşmanım için isteyeceğim türden bir mezuniyet hediyesi değil.

Yine de bu zor bir konuşma olacak ve kız kardeşimin iki yıl önce Victoria'dan öğrendiğimde yaşadığım tüm duyguları yaşayacağını hayal ediyorum.

Bu arada, kendisinden tek kelime bile duymadık. Hiçbir şey bilmemek beni kahrediyor ama yapması gerekeni yaptığına inanmak zorundayım. Nasıl olduğuna ve başına bir şey gelip gelmediğine dair düşünceler kafamda dönmeye başladığında, kendime sorularımıza her zaman yanıt alamayacağımızı bir kez daha hatırlatıyorum.

Her ne kadar sinir bozucu olsa da, bu benim yeni mantram gibi geliyor.

Ama emin olduğum, hayatım üzerine bahse girecek kadar emin olduğum bir şey varsa o da Vadik, Kir ve Niko'nun tam sevgisine ve desteğine sahip olduğumdur.

Güçlü, seksi, yıkıcı derecede yakışıklı Alekseev kardeşler.

"Hazır mısın?" Vadik Evie'ye sorar.

Omzunun üzerinden keplerini ve önlüklerini çıkarmakta olan arkadaşlarına bakıyor. Kendininkini kollarıma atıyor ve her birinin yanağına bir öpücük konduruyor, bana bir kez daha bakıp diğer sınıf arkadaşlarının bindiği ve onları doğrudan havaalanına götürecek olan otobüse doğru koşmadan önce kaburgalarını kıracak bir sarılmayı bana saklıyor.

Şanslı çocuklar, Londra ve Paris'e mezuniyet gezisine gidiyorlar, burada 'sanat ve tarih bilgilerini zenginleştirmeleri' gerekiyor, ancak burada temelde aylaklık edeceklerini ve burada ABD'de tüketemedikleri tüm şarap ve biraları tüketeceklerini hayal ediyorum.

Ama endişelenmiyorum. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde, çocuklar ve ben kendi özel jetimize bineceğiz ve çocukları takip edeceğiz, böylece onlara bir şekilde göz kulak olabiliriz. Resmi olarak 'refakatçi' değiliz ama bir kaçış için çaresizdik ve aynı zamanda Evie'ye de göz kulak olabileceğimizi düşündük.

Evie gürültücü gençlerle dolu otobüse binmeden önce bize bir kez daha el sallamak için döndüğünde boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Kir bir kolunu omzuma doluyor. "Peki o zaman. Çocuk gitti.
Biraz yetişkin eğlencesi zamanı. Ne dersin bebeğim?"

Önce üç adamıma sonra da saatime baktım. "Toplanmak için birkaç saatimiz var, sonra havaalanına gitmeliyiz. Uçağa kadar bekleyelim derim."

Çocuklar gülüyor. Vadik, "Kızımız mil yüksekliğindeki kulübe katılmak istiyor," diye takılır.

"Ne yani? Siz zaten üye olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" diye

sordum. Birbirlerine bakıyorlar, kimse tek kelime etmiyor.

"Biliyordum!" Güldüm.

Tanrım, bu adamların yapmadığı bir şey var mı? Yani, *hiçbir şey* için onların ilki olamaz mıyım?

Otobüse son bir kez el salladıktan sonra bizi eve ve daha sonra da havaalanına götürecek limuzine doğru yola çıkıyoruz.

Oh, neyse ne.

Çocuklara neler olacağına dair bir tat vereceğim.

Bizi limuzin şoföründen ayıran camı kaldırıyorum ve Kir'in önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Erkeklerin isteği üzerine eteğimi yukarı kaldırıp külot giymeden kıçımı ortaya çıkarıyorum.

Artık külot giydiğim tek zaman, beni cezalandırmayı vaat ettikleri şaplakları arzuladığım için isteklerine karşı geldiğim zamanlar. Bunu çok sık yapmıyorum ama yaptığımda da çok ateşli oluyor.

Vadik ya da Niko -hangisi olduğundan emin değilim- ellerini kıç yanaklarıma koyarken ben Kir'in pantolonunu açmaya odaklanıyorum.

Henüz bilmediğim bir şeyin beklentisiyle titriyorum. Ama tıpkı birlikte inşa ettiğimiz hayatlar gibi vahşi, orgazmik ve unutulmaz bir şey olacak.

Annesinin intikamını alan Evie'nin hikayesi için bizi izlemeye devam edin... kitaplar bu yılın sonlarına doğru çıkacak!

ve... tüm Mika Lane kitaplarını burada bulabilirsiniz

YAZAR HAKKINDA

Ben USA TODAY çok satan çağdaş romantizm yazarı Mika Lane ve size mükemmel olmayan kadın kahramanlar ve diz çöktürdükleri kötü adamlarla seksi, arsız hikayeler getirmekten başka bir şey yapmıyorum. Ve birden fazla erkeğin olduğu romantizm hikayelerine özel bir sevgim var çünkü neden tek bir yakışıklı erkekle yetinmek zorunda olalım ki?

Lütfen Insider Grubuma katılın ve eşantiyonlardan, satışlardan, ön siparişlerden, ARC'lerden ve en önemlisi ücretsiz seksi bir kısa hikayeden ilk siz haberdar olun: http://mikalane.com/join-mailing-list/.

Yazmak benim için ezelden beri bir tutku (ilk kitabım *The Day I Ate the Milkyway,* gerçek bir dördüncü sınıf şaheseriydi). Bugünlerde, hem karanlık hem de komik, buharlı romantizm, hayal gücüne meydan okuyan dünyalar ve karakterler yaratırken günlerime ve gecelerime amaç veriyor.

Büyülü Kuzey Kaliforniya'da, bazen Bay Mika Lane olarak da bilinen yakışıklı alfa erkeğim ve Chuck ve Murray adlı iki şeytani kedimle birlikte yaşıyorum. Bu üç erkek de zaman zaman hayal gücüme meydan okuyor.

Parlak şeyleri seven biri olarak, şüphelenmeyen arkadaşlarım üzerinde yeni tarifler denediğim, rahatsız edilmeden kitap okuyabilmek için saklanacak yerler bulduğum ve son paramı bir yere uçak bileti almak için harcadığım biliniyor.

Size her zaman seksi, ateşli ama kusurlu kadın kahramanlar ve günümüzün sonsuza dek mutlu son versiyonlarından birini vaat edeceğim.

Paylaşmak için yaramaz hikayeler hayal etmediğim zamanlarda okuyuculardan haber almayı SEVİYORUM. Birbirimizi daha iyi tanıyabilmemiz için Insider Grubuma katılın http://mikalane.com/join-mailing-list veya benimle buradan iletişime geçin: https://mikalane.com/contact.

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

zlibrary

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

www

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

W

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri
Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.